

ŞÖHLƏT FƏSAR AXUNDOV

Dodaqdan könüllərə

Redaktor: İlyas TAPDIQ
xalq şairi

Şöhlət İ fşar Axundov. Dodaqdan könüllər.
Bakı, «Nurlan», 2008. – 236 s.

Şairin «Dodaqdan könüllər» şeirlər kitabı «Sükutdan asılmışam» (2007) kitabından sonra oxucularla ikinci uğurlu görüşdür. Oxucular arasında böyük rəğbət qazanmış Şöhlət İ fşar Axundov bu kitabında da öz söz mülkünün ecazı ilə oxucularının könüllərini yol tapmağa çalışır.

Kitabda yaş senzindən asılı olmayaraq (7-dən 77-yə qədər) oxucuların duyğularını mənəvi-əxlaqi cəhətdən zənginləşdirən şeirlər vardır – Vətən sevgisi, Qarabağ həsrəti, dünyanın fəlsəfi-dini dərkə, ülvə mənəbbət, insanı maraqlandıran, duyğulandıran, mənə qidalandıran hər nə hiss, fikir varsa bu kitabda tapmaq olar...

A $\frac{4702000000}{N - 098 - 2008}$ **Qrifli nəşr**

© «Nurlan», 2008

© Axundov, 2008

İ Nİ Nİ Vİ ÜSLUBUN MÜASİRLİK LADI...

Hər bir insanın öz dünyası var, özü də sirli-soraqlı, mübhəm bir dünya, o ki, qaldı söz adamının dünyası... Bu dünya deyilsən heç bir coğrafi razi tanımır, hüdudsuzluğu ilə; sərhəddirlikləri, məftilləri burada heç nəyi yaramır... Çünki bu ruhun ehtiva etdiyi məniyi razidir, sözün razisidir və bu sərhədsiz bir mülkdür və bu söz mülkünün sahibi isə istedadı miqyasında hökmü çatan şairdir, yazıçıdır, qələm əhlidir...

Öz istedadı miqyasında «söz mülkü» yaratmağa çalışan, getdikcə sabitləşən və söz dünyasında şöhlənin qələm əhlində biri də Şöhlət fşardır...

Şöhlət fşarla mənim tanışlığım hamımızın məniyi və dənbi ocağımıza çevrilən «Kredo» qəzeti redaksiyasında baş verdi. Uca boylu, xoş sifətli, şümal duruşundan, şirin danışığından ziyalılıq yağan bu insanı məni qəzetin baş redaktoru, şair-publisist Əli Rza Xəlil və yazıçı-publisist Elçin Kamal xüsusi bir şövqlə təqdim etdilər. Təqdimatsız qarşılaşsaydıq, başında şlyapa, ədə xatirini əlində əsa, qolunun üstündə plışı olsaydı onu Amerikan yazıçılarına bənzətdərdim, xüsusən Martin İden...

Şirinliyi, istiqanlılığı, yapışıqlılığı ilə bu tanışlıq könlümcə oldu, xüsusən öyrənin də ki, fşarlar tayfasındandır, Ağcabədi mahalındandır Qarabağ istiliyi, doğmalığı ürəyimə hopdu...

Həyatda elə xoşbəxt adamlar var ki, onlar ilk görüşdəcə, ilk baxışdaca gözü-könlü doydurur, adama elə gəlir ki, illərcə tanıdığı bir insanla təkrar görüşürsən və ya illərcə axtardığın bir insanı, dostu, həmkarı indicə tapmısan. Şöhlət fşar da belələrindəndir və ilk tanışlıqdanca məni Əhanuruba kimi özünə çəkdi... Xüsusən məni bağışladığı «Sükutdan asılmışam» şeirlər kitabını, «Kredo» qəzetində dərc olunan «Yuxu», «Əhsən, Molla Nəsrəddin yenə kara gəldi», «Goreşin», «Novruzlinin yeni sərgüzəştliəri» pamflet-novellalarını oxuyandan sonra ona bağlılığım, hörmətim daha da artdı. Gördüm ki, söz yanğısına düşüb yanan, torpağının, xalqının, millətinin, ətrafının, mühitinə qayğıları ilə qovrula-qovrula yaşayan bir könül, bir qələb sahibidir Şöhlət fşar... Qələbinin, könlünün duyğularını, müşahidələrini içində saxlaya bilməyən onu sözə çevirib kağıza tökən, ifadə etməyi, ətrafına təqdim etməyi çalışan, sözə qürur duyan, qələminə sığmayan iman, inam, məhəbbət əhlidir Şöhlət fşar...

Onun bu adlarını çəkdiyim kitabı, yazıları barəsində söhbət-

İrimiz oldu, tıqdirimi, tıncidimi, iradlarımı da bildirirdim bu söhbətler şnasında vı belılikı aramızda bir dıbi ünsiyyıt dı yaranmağa başladı...

Vı günlrin bir günü, bir az rkiyana, bir az da tımkını mın bir qovluq tıqdim etdi, bu «Dodaqdan qılbı» adlandırdığı yeni şeirlr kitabının ılyazması idi. Tanınmış şair, peşkar redaktor İlyas Tapdıgın redaktısndın sonra oxuyub fikritmi bildirmıyi, hıtta mümkün olarsa bu ikinci kitabına ön söz yazmaq ıstıyini bildirdi...

Vı belılikı bu yazı, «ı nınvı üslubun müasirlik ladı» mıqalısi meydana gıldi... Mıqalınin bu mövzuda yazılma sıbbın toxunmazdan ıvvıl mıhitinin, ıtrafının, dostlarının, hımyerlilrinin tanıdığı Şöhlıt Axündovla oxucularımı da tanış etmık ıstırdim.

Şöhlıt Axundov 1949-cu ıldı Ağcabdı rayonunun ı fşar kındındı anadan olmuşdur. Orta tıhsilini ı fşar kındındı Nizami adına orta mıktıbdı almışdır vı mın elı gılr ki, Nizami Gıncıvi yaradıcılığına marağı vı mıhbıbbıti dı buradan mayalanmışdır...

Cisminı gıncılık odu düşındın misralar pııldamağa başlamış, pııldalarını kağıza köçürs dı, dırc etdirmıy tıısmısmışdır. Torpağa, torpaq adamlarına bağılılığı onu kınd tısrırfatı ıışcisi etmişdir vı filoloji tıhsilı meyli olsa da, torpaq ıstıyi onu üstıımiş, Şöhlıt Gıncıddı S.Ağamalıoğlu adına Azrbaycan Kınd Tısrırfatı Akademiyasında tıhsil almış, uzun müddıt Ağcabdıddı tısrırfat rıhbıri ıııı, müxtılif rıhbır vızifııırdı ıalışmışdır. Bu fıalıyyıt siferası ona hıyatı dıındın öyrnmıyı imkan yaratmış, hıyat bilgisi vı tıcrübısinı artırmışdır ki, bu cıhıt onun poetik vı publisistik yaradıcılığında sımrılı bir şıkıldı özünü biruzı verir...

Şöhlıt Axundov sovet dönminin idarıetmı etikasına uyğun olaraq yazdığı şeirlrı üzı ııxarmasa da tısrırfatın vı idarıetmının bir sıra aktual problemlrı barıındı mıqalııırdı mıtbuatda müntızım ııxışlar edir ki, bunlar onu fikir adamı kimi ıctimai mıhitdı tanıdır.

Şöhlıt Axundov hıyatın dinamikasından geridı qalmağı xoşlamayan bir insandır vı yenilısmıyı, mübarizıyı meyil onun xarakterındıdır. Elı ona gör dı müstqillik dövründı o ikinci ali tıhsil alır. Azrbaycan Respublikası Prezidenti yanında Dövlıt İdarılilik Akademiyasını fıırqlınmı diplomu ilı bitirırk idarıetmı sistemındı müxtılif vızifııırdı ıalışır...

Görünür, Qarabağ itkisi, zımanın müxtılif haqsızlıqları vı tızyıqlrı bu incı, kövrık qııblı, şair ürklı insanı elı sıxmışdır ki, «Ürıyım» adlı şeirındı yazdığı kimi Şöhlıt ı fşar insanın mınvı

ağrılarını, sosial-psixoloji nəzərlərini, Azərbaycan adlı bir məmləkətin «infakt vurmuş» ürəyi olan Qarabağın ağrılarını bütövlükdə öz ürəyində köçürmüşdür:

Bədənizərin nizamı sinə tuş oldu,
Tərlən kimi yaralandı ürəyim.
Ömrün yazı dönüb qarlı qış oldu,
Şan-şən paralandı ürəyim.

Qaysaqlandıb çapıq-çapıq bitişdi,
Xudam nicat verdi, cəll ötüşdü.
Təbib-loğman mat qaldılar, nə işdi?!
Aram-aram sayalandı ürəyim.

Olumla ölüm arasında vuruş gedir, zamanın tənəziqərinin «şan-şən paralan», «şüş kimi çiliklənin», «oyum-oyum oyalanan», «haləhli, irfan sahibi» olan Ürk-İnsan ölüm-itim, haqsızlığa, nadanlığa qəlbə çalır, həyat uğrunda mübarizəsini davam etdirir, sosial-psixoloji pərişanlığa, təlatümlər sinə gərir, yaralı quş təkin çırpır:

Ömr edirəm mən yaralı ürək,
Göz-göz olub fərq yoxdur ələk,
Can çəkişir Şöhlət qanlı ələk,
Təlatümdə, pərişandı ürəyim.

Beləliklə, Şöhlət Axundov dönüb Şöhlət fəşar olur sözə sığınır, sözü məhləmə çevirib ürəyinin və mühitin yaralarına qoymağa çalışır, «Zamanın nəbz» Beynəlxalq ictimai-siyasi qəzetinin baş redaktoru olur, son beş ildə şeirləri və publisistikası ilə mətbuatda ardıcıl, sıx-sıx dərc edilir, ürəkənin gələnin söz sahibi kimi tanınmağa başlayır, «Qızıl Qələm» mükafatına layiq görülür, istedadlı şair-alim Oktay Rzanın redaktorluğu, professor, filologiya elmləri doktoru Akif Bayramovun «Səmmimi hisslər şairi» ön sözü ilə «Sükutdan asılmışam» (2007) ilk şeirlər kitabını nəşr etdirir. Yaradıcılığı və rəftarı ilə ictimaiyyətdə yaxşı fikir yaratmağa nail olur...

Akif müəllimin sözünün qüvvəsi, şair sözünün səmmimiyyətinin doğulur, V.Q.Belinski demiş: «Şeirin bütünlüklə mayasını səmmimiyyətdə tənşkil edir». Şöhlət fəşar da beləcə öz səmmimi hisslərini, duyğularını öz

ampulasında ifadə etməyi bacarır, ona ictimai-sosial məzmun aşılmaq istəyir və müəyyən mənada buna nail ola bilir və «Sükutdan asılmışam» kitabında dərc olunmuş başqa bir «Ürək» şeirində özünü belə ifadə edir:

Sən çəkinən dağ da dözməz, rıyır,
İşıqlı dünyanı zülmət bürüyür.
Dəmir tab gətirməz vallah çürüyür,
Mənim qəm yükümü daşıyan ürək.

– deyərək, qəm yükünü daşımaq səlahiyyətini boynuna götürmüş olur, «Köçkün qızı» şeirində olduğu kimi görümlü, duyumlu, canlı heykəl bənzər, milli dərdi fərdilik tellərindən keçirib göstərən poetik obraz yarada bilir. Əslində bu həyatın özünün yaratdığı real obrazdır.

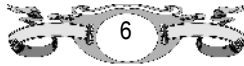
Şöhlət təqdimatında şeir gəlir:

Axşamlar çıxaraq bir boz təpəyi,
Boylanır dağlara bir köçkün qızı.
Dolur bulud kimi leysan səpməyi,
Hey baxır yollara bir köçkün qızı.

Elə bil təpədən pir ağacıdır,
Fikirli içində xəyala dalıb.
Sanki, dərdi ona dar ağacıdır,
Məhkum tək dayanıb dərdindən asılıb.

Dərdin, hicranın, vətənsizliyin, itirilmiş məhəbbətin, bütöv Qarabağın bir qız qəlbində tüğyan edən real hönkürtüsüdür. Dərdin dar ağacından asılı qalan, bütöv Qarabağ köçkünlərinin «pir ağacına» çevrilmiş və ümumiləşdirilmiş poetik heykəldir bu köçkün qız... Elə buradaca onu vurğulamaq istədim ki, Şöhlət əfşar reallığa, həyat hadisələrində, gerçəkliyə, bunlardan yaranan detallara varanda onun şeirləri alınır, şeirin gerçəkliyi söykənin emosional təsirliliyi hesabına poetik modeldə özünü göstərən kəmə-kəsirlər pərdələnir.

«Allah, qaldı yaylaqlarda...» şeirində olduğu kimi ... Şöhlət əfşar qəvi düşmənin əsir olmuş dağlarda qalan milli növrəğimizi, təmtərağımızı, ağızlardan yox olan tam-dadımızı, qəribləyin yolları, qantəpərli gülüstanları, cahılların şınqırığını xatırlayır, insan amilinə daha çox üstünlük verir və sübut etməyi çalışır ki, biz təkə torpağı, Vətəni,

Qarabağı yox insanlığa, Qarabağlılığa, kişiliyi məxsus olan gözəlliyimizi də itirmişik, «ömrümüzün naxışını itirmişik» və bu cür itkinin nisgili, ağrısı daha ağırdır, elə o Dəlidəğ tək, Üçtəpə yaylaqları qəddər ağırdan-ağırdır, dərindən dərinliyi də buradadır, dərindən üç misli qəddər təpə-təpə təpələnən yanğısı da buradadır...

«Sükutdan asılmışam» kitabındaki başqa bir fraqment də diqqətimi çəkdi, elə həmin bu şeirin özünün ictimai məzmunu, çoxdan unutduğumuz bəşəri dərdlərə şəriklik missiyası. Dərd çəkən dərindən ağırlığını, çəkisini daha yaxından, dəqiqliyi ilə bilir. Bizim xalqın başına gələn dərd və bəlalara dünya birliyinin biganlığı, ikili standartlarla yaşanması bizləri həmişə yandırır-yaxıb. Amma dünyada, elə Yaxın Şərqdə baş verən bəşəri bəlalara biz özümüz də haradasa «bigan»-yık, amma həmdinlərimizin total qırğınlara məruz qalması Şöhlət ın fəarı düşündürür, Qarabağ və Xocalı faciələsinin dünya miqyasında baş verən faciələrə müqayisə edir və bizim faciəmizin də dünyəvi miqyasını müəyyənləşdirmiş olur:

Gecə yarı, sükunət, hücrəmdə tək qalmışam,
Dərd əlindən məhkum tək sükutdan asılmışam.
Fikirlər dəryasında təlatümlü, dalğınam,
Kimsə yox, bir sahilə burulğanda bayğınam.
Andırırım səhrada susuz, yorğun dəvəni,
Hey çəkirmə dünyanın, insanlığın dərdini.
Hər tərəf qan ləkəsi, aclıq, ölüm, faciə,
Adam özü utanır mənin insanam deməyi.

Şöhlətin bu misralarını oxuyanda yaddaşımızda bəlkə də dəqiqliyi ilə qalmayan tanınmış rus şairi V.Nabokovun bu misraları çəkilirdi:

Vo ves mir,
Şaqayət krovavıy XX Vek.
Ne xoçu pravo çeloveka,
Potomu, ı davno ne çelovek.

İnsanı insanlıqdan çıxaran Əsrimizin siyasi-sosial kəlakizmləri, təcavüzləri, «insan haqları», «demokratiya» pərdəsi altında hegemon dövlətlərin məkrli «səlib yürüşləri» qan gölləri, aclıq, səfalət, faciələr tərədir, dünya sivilizasiyasının beşiyi olan iki çay arası mədəniyyəti var-varcasına dağıdır və bütün bunlar humanist ideyalarla ürkələri döyünən iki

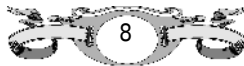
şairi bir-birindən xəbərsiz şəkildə eyni ladda birləşdirir, dünyanın ictimai kimi tanınan Tanrı tərəfindən yaradılan İnsan özünü insan deməyi utanır, müqəddəs insan adından imtina edir. «Ya davno ne čelovek» – deyər həy-qırır, anadil quşuna dönüb sükutdan asılı qalır.

Şöhlət Əfşarın yaradıcılığında ənənəyi, ənənədən gələn normativ şeir poetikasına bir bağlılıq, üstün meyil, daha dəqiq, səmimi bir sədaqət, hətta unudulmuş bəzi poetik janrların bərpacılığına cəhd müşahidə etdim...

Klassik, xüsusən orta əsrlər ədəbi ənənələrindən məlumdur ki, şairlər poemalarının, divanlarının, məsnəvilərinin başlanğıcında tövhid / Allahın birliyinin tərənnümü, /münacat/ Tanrıya yalvarış, buna tövbənamə də deyirlər/, nətiyyə/peyğəmbərin tərəfi, /meracnamə/ peyğəmbərin meraca getməsi, fərd, fəxriyyə qəbildən poetik şəkillərdən istifadə edirdilər və bu həmin dövrün mühüm yaradıcılıq tələblərindən biri idi. Sonrakı mərhələlərdə, xüsusən sovet dövründə ideoloji xətt görən bunlar işlədilmədi, demək olar ki, qadağan edildi...

Şərq ədəbiyyatında məşhur olan bu gələnk müəlliflərin dini-tarixi məsələlər, təriqətlər inam və etiqada, şəriətin mədəni-xlaqi saflığa çağıran qanunlara münasibətlərini, etiqadlarını, bağlılıqlarını nümayiş etdirməklə yanaşı, insanı islamdan şəriətdən gələn düzlüyə, əqidəliliyə, xeyirxahlığa, nəfisdən uzaqlaşmağa çağırış vasitəsi idi və insanın Allah qarşısında humanist, demokratik inam və etiqad vasitəsilə bərabərliyini daha çox önəm qəkməyi xidmət edən bədi forma idi...

Şöhlət Əfşar bu böyük ənənəyi indiki zaman məsafəsindən qayıdış edərək müasir şeirimizdə çoxdan unudulmuş bu formalara özünəməxsus bir tərzdə müraciət edir, klassik tövhid və münacat tipini müasir ladda necə deyirlər, öz ampulasında, bacarığı ifa və ifadəsində şeir gətirir. Onun «Sükutdan asılmışam» kitabı «Başlayıram Böyük Allahın adının və özünün köməyi ilə» məşhur İslam dini postulatı olan «Bismillahir – Rəhmanir - Rəhim» (Bağışlayan və Rəhman Allahın adı ilə) sözlərinə uyğun bir tərzdə təfsir olunan cümlə ilə başlayır və «Allah» sirləvhəli «Tövhid» məsnəvi formasında oxucuya belə təqdim edilir:

Dinlə, deyim Allah kimdir, nə çidir?
O, bütün varlığın cəmi, gücüdür!
Bu yeri, göyləri xəlq etdi yoxdan,
Adəmlə Həvvaya gildən verdi can.
«İxlas» surətində bu bəyan oldu,
Cümleyi-aləmlə bir bəyan oldu.
Yaradan tək odur, qeyrilər yalan,
O, həmişə can verəndir, həmişə canalan,
Ona şərik yoxdur, haqdır yaradan,
Özüdür hökm edən, odur hökmran.

Və bu minacət tövhidin hamıya məlum şəriət postulatları şeirin sonuna qədər davam edir və klassik janrın müasir ladda bərpasına cəhd olunur. «Dodaqdan könüllər» kitabı da beləcə başlayır, burada kitab «Dayandım ehrama» və «Haqqdan aldım bəşirəti» şeirləri ilə açılır.

Bu şeirlərdə Şöhlət'in bir müəllif kimi dinə münasibəti, inamı, etiqadı, islamın şairi və şəxsə verdiyi mədəni-xlaqi dəyərlərin mahiyyəti, islamçılıqla –türkçülüyn qovuşğunun mədəni layla yaratdığı qiymətli çevrilmələr əks olunur.

Klassik mövzuya burada Şöhlət formaca yenilik gətirir, məsnəvi nəruz stilində hecaya keçir, həttə qoşma formasında fikrini ifadə etməyi üstünlük verir. Şeirdə Allahın «Qurani-Kərim»də əks etdirilən adları, sifətləri, qüdrət və ülvyyəti, kainatın yaradılması, islami-dini ehkamlar, insanın şəriətdə nə xz etdiyi mədəni-islami saflığı, islami şəxsiyyətlər, əsasən peyğəmbərlər, onun əhli-beytinə məhəbbətdə söz açılır. Adətən bu qəbildən olan nümunələrdə müəllifin şəriət və dini islami atributlara hədsiz məhəbbəti, inamı, əqidəsi, münasibəti yüksək bəlağətlə, hədsiz mübaliğəli təşbihlərlə, dəbdəbəli üslubla ifadə üstünlük təşkil edir ki, bu Şöhlət'in belə mövzuda yazdığı şeirlərinin də müşahidə olunur:

Əli məni açdı elmin qapısını,
Məhəmməd göstərdi şəhrin, qalasın.
Hünəri öyrəndim Hüseyni-Şahdan,
Saflığı nəxz etdim Xanım Zəhradan.

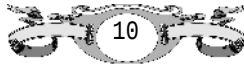

«Quran»la yetişdim ürfana, elmə,
İman zinət vurdu mənim qəlbimə.
Şöhlətə, ün saldım küllü-ələmə,
Aldım şairliyi rəşidə ladan.

«Haqqdan aldım bəşirəti» şeiri klassik üslubda yazılan «fərd», «fəxrliyyə» poetikasına uyğundur. Əslində fəxrliyyəli müasir avtoportretlər oxşayır və müəllif burada öz xarakterini, xislətini, mədəniyyət kamölünü, estetik maraq dairəsini ritorik bir dillə bəri-başdan bəyan edir, dastanlarımızdakı «öyküli» xatırladır, bir növ özünü oxucularına təqdim edir:

Ulu babam Dərd Qorqud –
Yol gəlirəm qədimlərdən.
Atam böyük Nizamidir –
Xatirəm var əsrlərdən.
Füzulidən dərş almışam,
Hikmətin qul olmuşam.
Nəsiminin tilsimində
Sac içində qovrulmuşam.
Haqqı deyib, söz üstündə
Diri-diri soyulmuşam.
Özüm Məhəmməd ümməti,
Haqqdan aldım bəşirəti.
Ehramına dayanmışam,
Yaradandan güc almışam.
Yoğrulmuşam dərğahında,
Odur ki, şair olmuşam!
Dönmüşəm şeydə bülbul,
Sevgi, məhəbbət dilimdə.
Tir çəkib, bal süzürəm,
İnci yatır qələməmdə!

Ümumiyyətlə, Şöhlətin yaradıcılığında dini ürfani mövzulara, obrazlara meyil qabarıqdır, hətta klassik-aşıqsayağı tərzdə qələmə aldığı «Qıfılənd»i dini mistik məzmunla bəzəyir. Əslində, Şöhlət fəxr bu-nunla dini biliklərin, şəriət qanunlarına qismən bələd olduğunu nümayiş etdirir, oxucusunu da bu bilgiləri bilməyi sövq etməyi çalışır:

Söyl, kimdir cəhənnəmdə gözətçi?
Hansı kitab orda kimi gözləyir?
Hansı kitab qərar tutub Cənnətdə?
Bu dünyada kimlə haqqı bilməyir?

Bu qəbildən suallarla qıfılənd yaratmaq mümkündür, amma bunları müasirlik, müasir insanın düşüncə tərzi ilə əlaqələndirmək daha çox vacibdir. Ənnədən, ənnəvi forma və üslablardan bəhrələnməni heç bir tənqidçi, heç bir şair, yazıçıya nöqsan tuta bilməz və belə bir qadağa zolağı yoxdur. Lakin, tanınmış rus nəzəriyyəçisi J.Mineralov «Fərdi üslubun poetikası» kitabında yazdığı tövsiyyəni mən həm Şöhlət fəşarın, həm də digər qələm dostlarımla nəzərinə ciddi-ciddi çatdırmaq istərdim.

J.Mineralov yazır: «gər köhnə sənət nümunələrindən, ənnəvi poetikadan özünməxsus yaradıcı bir şəkildə istifadə edə bilirsən, belə bir müəlif öz əsərindən nəzəngin imkanlara malik mənə kondensatı tapa bilər». Bax həmin bu «məna kondensatı» əsərin dəbi-estetik mahiyyəti və ictimai-tərbiyəvi həmiyyəti, müasir insana nə dərcəddə lazımlılığı ilə ölçülür.

Klassik Şərq dəbiyyatında çoxdan unudulmuş, lakin XX əsrin sonlarında bizim dəbiyyatda yenidən qayıtmış lirik janrın TəXMİS adlanan bir şəkli var. Təxmis əslində, özündən əvvəlki güclü bir klassikin fikrinə qoşulma məliyyatıdır. Muxəmməs şəkildə qafiyələndən axırıncı iki misrası, beyiti əvvəlki ustadından olduğu kimi götürülüb təkrarlanır, əvvəlki üç misra isə poetik fikrə orijinal bir tərzdə qoşulur. Füzuliyə minlərlə təxmislər yazılıb, başqa ustadlara da yazılan təxmislər, Füzulinin özünün də təxmisləri mövcuddur.

Xalq yazıçısı Anar bu təxmis şəklinə özünün şeir yaradıcılığında sərbəst bir yenilik gətirdi, adını da «Klassik şairlərlə əsləşmə» qoydu... Bunlar ustadlardan ustadyan bəhrələnməldir...

Dəbiyyat tarixində belə ustadlardan ustadyan bəhrələnməyə çoxlu misallar, faktlar mövcuddur. Elə dahi Nizami Gəncəvinin «Xəmsə»sinə neç-neç oxşar «Xəmsə»lərin yaranmasını yada salaq. Yaxud Avropa dəbiyyatında da belə faktlar vardır. Maksim Qorki bu cür bəhrələnməni nəzərdə tutaraq yazırdı: «Burada iş yalnız formal, zahiri əlaqədə deyildir: iş onda deyil ki «Ölü canlar» əsərinin mövzusu Qoqola Puşkin vermişdir. Puşkin özü də bu mövzunu ehtimal ki, ingilis yazıçısı Sterinin «Sentimental səyahət» kitabından almışdır. «Ölü canlar» əsərinin mövzuca

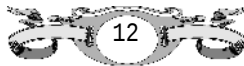

Dikkensin «Pikvik klubu qeydləri» ilə bir olması da həmiyyətəsidir». Bəs, M.Qorki üçün həmiyyətli olan nə idi? Həmiyyətli olan o idi ki, «Ölü canlar», o dövrün rus həyatını doğru-düzgün əks etdirmişdi, dövrü üçün lazımlı, həmiyyətli, vacib milli problemin, ictimai məsələsinin həsr olunmuşdu. Görürsünüzmü, rus ədəbiyyatının Qoqol kimi mütəfəkkirinin və onun «Ölü canlar» ələcə də «Müfəttiş» kimi dünya ədəbi şedevrləri olan əsərlərinin sujetləri, mövzuları alınma olsa da, elə bir qüdrətli sənətkarlıqla işlənmişdir ki, orijinallığı heç bir şübhə doğurmur. Söhbət sənətkarlıqla, bacarıqla bəhrələnmədən gedir. A.M.Qorki klassiklərdən öyrənmənin və necə öyrənmənin formulasını belə verir, özü də N.Tixonov, A.Fadayeov kimi istedadlara: «Mənim fikrimcə yalnız klassiklərdən deyil, həttə düşmənin ağıllı isə ondan da öyrənmək lazımdır. Öyrənmək demək nəyi isə təqlid etmək deyil, bəlkə ustadlıq üsullarını mənimsəmək deməkdir. İş üsulunu mənimsəmək, heç də ömür uzunluğunu özünə götürmək deyildir, onu zənginləşdirmək və inkişaf etdirmək deməkdir».

Bu məsələnin üzərində belə təkidlə, bir az geniş dayanmağa səbəb Şöhlət əfərin çox ciddi bir yaradıcılıq axtarışı istiqamətində düşməsi və vaxtilə «tabu» qoyulmuş, unudurulmuş mövzulara qayıdışını təqdir etməkdə istəyindəndir. Bir çoxları bu mövzuları müasir şeir üçün, bəlkə də lazımsız hesab edərlər. Məncə belə deyildir. Ən azı-ən azı Nizami Gəncəvi kimi dahi heç bir lazımsızlıq etməzdi. Məsələ vacib mövzunu, vacib mərtəbəyə, lazımlılıq məsalı yükünə çatdırmaqdan gedir. Şöhlət həllilik bu ciddi məsələnin təfəkkür tərzində ifadəsində çətinliklə qarşılaşır, bunları müasirliklə, müasir insanın intellektual düşüncə tərzini ilə uzlaşdırmaqla yollar arayırsa, da buna tam müvəffəq olmur, ənənəvi klassik üslubun ahəng və ritmi onun fərqli üslubunu üstələyir. Bu «beyin qoşulmalar», «klassiklərlə səsleşmələr» həllilik onda ənənəvi üslubun şəkli bərpasına xidmət edir, daha çox arxaik linqvistik vahidləri müasir şeirə gətirilir, qədim poeziyanın leksik-semantik obrazlarından sıx istifadə edilir.

İbətə, Şöhlət əfər bir tərəfdən poetikada tarixiliklə müasirliyin arasında məniəvi körpünün sınağa, qırılmağa qoymayan məqsəddə xidmət edir, unudulmuş poeziya mövzusunu, irreal dini mistik mövzular vasitəsi ilə paralel dünya konsepsiyasına özü də bilmədən meyillənir və bununla da klassik, ənənəvi poetikanın imkanları hesabına müasir şeirimizin hədudlarının genişləndirilməsinin mümkünlüyünü, bir növ, yada salır... Bütün bunlar yaxşıdır, bədiəniyyətətin və məqsədin özü mənalıdır, xeyirlidir...

Amma, Şöhlət həllilik klassik poeziyada istifadə olunmuş fikir və

düşüncə qəliblərində müqavimətsiz istifadə edir; şeirlərində orta əsrlər metaforik estetik ölçülərinə boy verir, onların standartlarına daha çox uyğunlaşmağa meyillənir. Beləliklə, bu qəliblə ifadə olunan amacı və əməli müəssirliyi xidmətə yönəlikdir. Onun sovet dövrü ədəbiyyat funksionerlərinin qadağa zonasına düşüb unudurulan münacatı, poetik tövhidi, nəfəsi, məracnaməni, tövbənaməni, fərdi və fəxrliyyətləri öz şeirlərində bərpə etməyi çalışması, şüxsiz ona paritet qazandırır... Hətta bu missiya ilkin halındadır, zəifdir uyuşmaq üzərində, amma müasir oxucu üçün maraqlıdır milli mədəniyyət-xalqı və islami inam dəyərlərinə məhəbbət oyadır... Güman edirik ki, Şöhlət müasir şeirə onların gətirib gətirdiyi bu xətt getdikcə öz siqlətinə çatacaq, axtarışları ilə orijinallıq kəsb edərək müasir düşüncə tərzinə uyğunlaşacaqdır... «A dağlar», «Sızlayıram Qarabağ», «Hara getdi maralımız?», «Nadir Şahın fərarı», «Ya Rəbb», «Eşit mənə», «Yalvar Allahına», «Sazın sehri», «Ürək dostlarım», «Ürəyim» şeirlərində olduğu kimi...

Prof. Akif Bayramovun «Səlimi hissələr şairi» məqaləsində: «Şair Şöhlət Axundovun yazdığı şeirlər özünün səmimiyyəti, aydın təfəkkür tərzini, lirikliyi ilə diqqəti cəlb edir. Onun qələmə aldığı hər bir mövzuda lirik şeirlərdə məfkurə aydınlığı bariz şəkildə özünü göstərir». Müəllifin diqqət müşahidəsinin digər cəhətlərini təqdir etməklə, onun «məfkurə aydınlığı» tezisində özündə dayanmaq istədim.

Müasir şeirimizdə «məfkurə təngnəfəsliyi», «məfkurə asması» xəstəliyi açıq şəkildə duyulmaqda, hiss olunmaqdadır. Məfkurə bir tərəfdən müəllifin ideya estetik qayəsi olduğu kimi, digər tərəfdən həyat hadisələrinə, sosial problemlərə ziyalı münasibətidir. Sovet dövründə sosialist ideologiyasına, kommunist məfkurəsinə xidmət edən çox güclü bir ədəbiyyat yaranmışdı. Bu o quruluşun təbii olsa da, bunun özünün də öyrəniləsi çox mühüm məqamıdır, örnəkləri və vacib olan təcrübə cəhətləri var ki, indinin özündə milli ideologiyaya xidmət etmək üçün bundan bəlağatla və səmərəliliklə istifadə etmək lazımdır. Məfkurəsiz bədii əsər, Füzuli babamızın təbiriylə desək, «özölsüz divara» bənzəyir. XIX əsr rus demokratlarından biri demişdir: «Şair olmaya bilərəm, amma Vətəndaş - Vətənpərvər olmağa borclusan!» Müasir poeziyamızda süni estetikçilik xatirinə məfkurəliliyi poeziyanın siyasiləşməsi adı altında uzaqlaşdırmağa cəhd edən təmayül yaranıb. Poeziya siyasiləşməlidir, biz də bunun tərəfdarıyıq amma, «milli ideologiyasız», «milli məfkurə» xəttində, estetik qayəsində uzaq düşmüş poeziya heç bir səmərə verməz, təsir gücündən məhrum olar. Şair vətəndaş, vətənpərvərlik hissinin tərənnümünü,

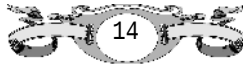
humanist ideyaların vəsfinə xidmət etməlidir ki, biz Şöhlət Əfşarın yaradıcılığında «Sükutdan asılmışam» və «Dodaqdan könüllər» kitablarında bu xəttin aydın, aşkar mövqeyini görürük. Bu cəhətdən bu mövzuya, «milli ideologiyaya», «milli məfkurəyə», vətəndaşlığa və vətənpərvərliyə, yurdsevərliyə həsr olunan «poetik söz sövdalanır» Şöhlət Əfşar... Ona görə də «Sükutdan asılmışam» kitabındakı mühüm bölmlərdən birini «Canım Azərbaycan, qəlbim Qarabağ», «Dodaqdan könüllər» kitabında isə «Azərbaycan-ürəyim, məmləkətim» adlandırılması ritorik səslənmir, inandırır və bu başlıqlar altında təqdim olunan şeirlərin əksəriyyəti bu sevdanın şöhlətində xəbərdar verir. Şöhlət «Ey vətən» şeirindəki motivi, vətənpərvərlik hisslərini bütün şeirlərində, hətta sırf məhəbbət mövzusunda yazdığı şeirlərin ovqatına da qata bilir, döfələri qarşılaşdığımız obrazların gücü ilə özünün böyük Azərbaycana olan məhəbbətini poetik şəkildə izhar edir:

Şiş qayalar, mğrur dağlar, güllü yaz,
Azərbaycan, al-əlvansan, ey Vətən!
Bir gözəlsən-hörüklərin Kür-Araz,
Azərbaycan, sən canımsan, ey Vətən!

Qəsbkarlar əl atdılar qılınca,
Vuruşdular qılıncları sınıncə,
Teymurləng bir dağ çəkdi əlincə,
Xaqanlardan öc almısan, ey Vətən!

Yer üzünün əzməti Qobustan,
Çıraqqala, Qızqalası, Gülistan,
Qızıl qanlı şəhidlərin yurdusan,
Əyilməyin vüqarımsan, ey Vətən!

Bu şair Şöhlət Əfşarın qəlbinin, vətənpərvər ürəyinin monoloqudur. «Bir gözəlsən hörüklərin Kür-Araz» orijinal bənzməsi, «qılınca, sınıncə, əlincə» orijinal qafiyələri ilə süslənmiş lirik monoloqu... Belə bir monoloq – yaxşı mənada poetik ovqat «Dodaqdan könüllər» kitabında «Sən üzüm, ay ana!» sərlövhəli şeirində Murovdağda düşmənlə sınıyən dayanan azərbaycanlı döyüşçünün, əsgərin dilində deyilir və haradasa yenə də Böyük Vətən müharibəsi dövründə yazılmış şeir ənnələrinin müasir dövrdə yaxşı davamı təsirini bağışlayır:

Murov dağda, sığırda yım, ay Ana,
And içirəm şəhidlərin qanına,
Qoymaram ki, düşmənin baxsın bu yana,
Sən üzülmə, heç üzülmə, ay Ana!

Öz qanına bələy cəm «yan»ları,
Barıt ilə doyuracam onları,
Ayaq altda zillək canları,
Sən üzülmə, heç üzülmə, ay Ana!

Ağ saçına, o, Kəbəyi and olsun,
Oğlun gərək düşmənlərdən öc alsın,
Gər ölsəm, Vətən, başın sağ olsun!
Sən üzülmə, heç üzülmə, ay Ana!

Bu müasir şeirimizdə hələ də qıtlığını çəkdiyimiz hərbi vətənpərvərlik mövzusunda yazılmış milli əsgərin döyüş andıdır, vətənpərvər ruhlu poetik monoloqudur, döyüş-əsgər marşıdır...

Şöhlət fərar oxuculara yeni təqdim etdiyi «Dodaqdan könüllülər» kitabının «Azərbaycan- ürəyim, məmləkətim!» adlandırdığı bölməsində toplanmış «Sızlayıram, Qarabağ!», «Oxuma, bülbul», «Necoldu?», «Hara getdi maralımız?», «Sitem olub sənənin ayrı yaşamaq», «Qəribəm vətəndə», «Qarabağ inləyir», «Bayatılar», «Kəpəzim», «Nadir şah fərar» qəbilələrin şeirlərində xalqımızın, millətimizin düşər olduğu erməni vətənpərvərst düşmənlərimizin torpaqlarımızı talan etdiyi ağrı duyğulu, yanıqlı vətənpərvərliklə içəridən yaşayır, bu dərdin mənavi, milli, insani, ruhi sirrini dalmağa çalışır. Millətin daxilində gələnin, hələlik yatmış vulkan kimi uyuyan enerjisini oyatmağa cəhd edir:

Qövr eləyib, yaralarım qan verir,
Günərimi mən sayıram, Qarabağ.
Bağrım başı göyüm-göyüm göynəyir,
Həsrətimdən sızlayıram, Qarabağ.

Sonrakı bəndlərdə bu yanıqlı ovqat «Ağ deyib bozlayıram, Qarabağ», «Çadırlarda tozlayıram, Qarabağ», «Şoranlıqda yazlayıram, Qarabağ» tapşırma misraları ilə davam etdirilir, arxaizm olan «bozlayı-

ram» ifadəsinin gətirdiyi «tozlayıram», «yazlayıram» ifadələrinin yerində, orijinallıqla işlədilməsi, ona təzə nəfəs verməsi tamamilə yanıqlı əhval yaradır, «Oxu bülbül, oxu bülbül qoy səsin, Ürəyimdə kaman kimi inləsin» məhsur xalq mahnısının motivini qoşularaq «Oxuma, bülbül» melodik lirizmi yörgülmüş dördli mahnı ovqatına çevrilir. Şöhlət xalq mahnısının yaratdığı ovqata qoşularaq paradoksal hissləri qarşılaşdırır, biri təsdiqdə olan, Şöhlətdə isə inkarda işlədilən dördli, yanıqlı hisslər tüğyanı mənə gətirir:

Onsuz da boğullam dördin əlində,
Belə dördli-dördli oxuma, bülbül!
Ürək pərişandı qəmin əlində,
Belə dördli-dördli oxuma, bülbül!

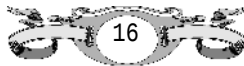
Qaçqınam, köçkünəm öz Vətənimdə,
Dörd ilə döndüb gəzir içimdə,
Qalmayıb taqətim, itib gücüm də,
Belə dördli-dördli oxuma, bülbül!

Nədən hüznə çöküb gözəl səsin?
Ah-nalə etməkdə söylə, qəsdin nə?
Bir dörd də gətirmə dördim üstünə,
Belə dördli-dördli oxuma, bülbül!

Paradoksallıq və lirik hissin drammatizmi oradadır ki, Sarı Bülbülün oxuduğu mahnı elə təqdim olunur ki, guya indiyə qədər Bülbül «şövqün»də, «keyfin»də oxumuşdu, indii isə lirik xarakterin dördinə qoşulub ah nalə qoparır... Əslində əvvəlki motivdə – Bülbül itirdiyi gülünün, – məhbəbbətinin ahi- zarını çəkir, xarın əlində fəryad qoparır, burada isə lirik xarakter Vətən itirib, Qarabağ təkin gülşənini itirib, Vətəndə Vətənsiz yaşayır...

İki dördli lirik obrazın dərəcələri qarşılaşdırılır, sanki mənəvi hisslər tərtiblə qoyulur, dörd-dördi qovmur, yüngülləşdirmir, əksinə gücləndirir, daha da dözümsüz edir:

Yoxsa, bir xəbərlər var Xarı bülbüldən,
Bəlkə bir səda var, Çormandan, Kirsədən,
Niyə zarıyırsan, dan söküləndən?

Belə dərli-dərli oxuma, bülbül!

Hətta Şöhlət xalq mahnısından keçən «Bülbül, işin ahı-zardır» misrasının məna yükünü lirik xarakterinin üzərində köçürür, lirizmini həmin məna tutumuna uyğun köklü yığır yazır:

İşim ahi-zardır, günlərim qara,
Həsrət varlığımı çəkibdi dara,
Vurma ürəyimə sən də bir yara,
Belə dərli-dərli oxuma, bülbül

Əslində, Şöhlət əfsar bu şeirində poetik fənd işlədir – iki dərlinin daşdığı dərli yükünü tarazlaşdırmır, üst-üstə qoyur, dərli ağırlığının dəyərini, qiymətini dərk edir, dərli ağırlığının yaratdığı, üst-üstə qalandığı ucalığa yüksəlir, xalqının, millətinin keçirdiyi faciəni, fəlakəti özününküləşdirir, xalqının, millətinin dərli, fəlakət, faciə dəyərində olan müsibətini şəxsi müsibət kimi yaşamağı bacarır, dərli bülbül fəğanına dönüb onun içində «cəh-cəh» vurur, ürəyinin tellərini sızıldadır, itirilmiş vətənin dərli çarə axtarır, gələcək nəsilə qarşısında mədəni borcunun siqəlini dərk edir. Həsən Mirzəyev/ filologiya elmləri doktoru, professor, məhsur dilçi alim, millət vəkili, aşiq sayəyi –Göyçü dərli üslubunda şeirlər yazan Həsən Mirzəyev nəzərdə tutulur/ müraciətlə, ona xitabən «Nə deyəcəksən» şeirini yazır, müasirlərini özü qarışıq qınağa və sınağa çəkir:

Ata yurdu yol gözəlyir illərdi,
Qarabağım, Dərliyəz, həmişə Vədi,
Miras qoysaq gələcək nəsil bu dərli,
Nə deyəcəksən şühid olub ölənlər?!

Nə deyəcəksən bizdən sonra gələnlər?!

Bu bədi sualların cavabı oxucu qəlbində baş qaldırır, xalqımızın XX əsr boyunca düşər olduğu erməni vandalizminə və işğalına, soyqırımına qarşı nifrət hissləri və mübarizə əməli doğurur... Dərli içində qovrula-qovrula bir şaman istəyi ilə sağa-sola dərli cavab sualları yağdırır, Məcnun səhralarda Leylisini axtardığı kimi, yurd həsrəti ilə həsrət qaldığı yurdları axtarır:

Darda qalıb Kirs ilə, Corman qoşa,

Şir düşüb Ağdam, Laçın, hım Şuşa,
Füzulidən - Yanıxdakı çal daşa,
Cənnət məkən o diyarlar necoldu?
Tox durmuşuq - sanki xana vəzirik,
Deyib-gülüb, arsız-arsız gülzirik;
Baş açmıram, buna necə dözüük?
Arpa çayı, buz bulaqlar necoldu?

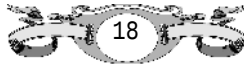
Şöhlət şər yuxarıda qeyd etdiyim kimi, klassiklər, ənənəvi şeirin ruhuna qoşulduğu kimi oxuduqlarına, ruhuna yaxın olanlara da, ruhın qoşula bilir, hımin dalğada, hımin notda gəzişmələri bacarır və «Hara getdi maralımız?» adlı kədər dolu nəğmə, mahnı, nisgilli poetik melodiya beləcə yaranır. «Qarabağın maralı» sədevr mahnı mətninin havacatı müasir – Şöhlət şər şeirin bacarıqla, yatımında, yönümündə transformasiya edilir. Şeirin əvvəlində Şöhlət Xan ımının qoşduğu bu məhsur mahnının bəndini epigraf gətirir:

Turşsu olsun oylağımız,
Gözəl Şuşa yaylağımız,
Sən olaydın qonağımız,
Azərbaycan maralı.

Bu Şuşanın, İsa bulağının, Turşsu yaylağının, Qarabağın lacivərd oylaqlarının çal-çağırılı, qonaq-qaralı, xoşbəxt çağlarıdır, ellərin obaların hər bir bulaq üstündə yurd saldıqları vaxtlardır. Şöhlət bu növrəgi dağılmış ellərimizin nisgilini çəkir, nostalgiya onu rahat buraxmır, fəsanlərdə olduğu kimi ürəyində qan süzülən yaralı maral obrazı sözün sehri ilə beləcə yaranır, ürəkli dəğ çəkir, könülləri göynədir:

Hanı Turşsu oylağımız?
Hanı Şuşa yaylağımız?
Niyə itdi novrağımız?
Hara getdi maralımız?

Əlim yetmir Qırxqızıma,
Cənnət İsabulağıma,
Ağlama, könül, ağlama,
Qara geydi maralımız.

Vurulubdur kür yindən,
Örpəyi düşüb çiyindən,
Qan süzülür ür yindən,
Yara yedi maralımız.

İndi Xan əmi kimi bəstəçi istəyirəm bu dərdə, bu yanğıya yanğılı
bir melodiya bəstələsin, gözəl istedadlı bir rəssam istərim bu sözlə
yaranan dərdli söz tablosunu fırça ilə çəkib rəsm tablosuna çevirsin...

Bu şeirdə bir bayatı şirinliyi, bir bayatı həzinliyi, bir bayatı
lakonikliyi var. Bayatı dedim, yadıma Şöhlətənin bayatları düşdü. Bu
kitabda Şöhlətənin fəşarın on bir bayatı təqdim edilibdir. Tarixin
sınaqlarından çıxıb günümüzə gələn bu formada da Şöhlətənin müvəffəq ola
bilir və təqdim bayatı formasına müasir siyasi-ictimai, sosial məzmunu əs-
layaraq onu, bir növ təzəliyə ictimai-siyasi, sosial məzmunlu bayatlar
dəstini oxucusuna təqdim edir:

Əzizim sizdə qaldı,
Dəsməlim sizdə qaldı,
Qəlbim Türkman elində,
Canım Təbrizdə qaldı.

Əzizim dərd yandırır,
Sızladır, bərk yandırır,
Görmüşük su söndürür,
Araz bizi yandırır.

Yaxud, başqa bir bayatında:

Əzizim qalası,
Yoxdur dağın lalası,
Təbriz, Təbriz deyirdik,
Hamı Şuşa qalası?

Yaxud,

Əzizim Qarabağı,
Dərd sarıb Qarabağı,
Qorxuram ölüb gedəm,
Görməyim Qarabağı.

İzaha ehtiyac mənçə yoxdur. Hamısı bir-birində orijinal, lakonik, ahəngdar, emosional, müasir ladda olan bayatılardır, özü də Qarabağın «nərm-nazik» bayatısı...

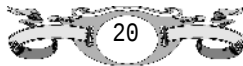
Yeri gəlmişkən, onu da qeyd edim ki, Şöhlət əfşar hecada olduğu təkin, sərbəst şeirdə də («Sən yoxsan» şeirindəki kimi) hissini qoşma, gəraylı şirinliyi saxlayır.

Şöhlət əfşarın şeir yaradıcılığında bir cəhəti də qeyd etmək istərdim, o da tarixilik və müasirlik kateqoriyası anlamında tarixi obrazlara, mövzulara, adlara sıx-sıx müraciət etməsidir. Şöhlət elə bil bununla itirilmiş, unudulmuş yaddaşı təzələmək istəyir. Xüsusən, Şöhlətin şeirlərində əsir düşmüş o yerlərin mənzərəsi canlandırılır, Azərbaycanın demək olar ki, bütün bölgələrinin toponimləri, hidronimləri, oykonimləri sıralanır, xatırlanır, yada salınır, Şöhlətin görünmə və duyumunda bu yerlərin təbiəti təzələndirilir... Əgər, Göyç, Zəngəzur, Qarabağ mahallarındaki məskənlərimiz, yurd yerlərimiz, dağlarımız, çaylarımız, bulaqlarımız, yaylaqlarımız həsrət dolu bir nisgillə xatırlanırsa, Şöhlətin «Kəpəz», «Daşkəsən», «Xızı», «Ağsu aşırımı» qələmə aldığı şeirlərində müəyyən bədii obrazlar, bənzətmələr təkrar olursa da, adları çəkilən yerlərin gözəllikləri tərənnüm olunur, şairin bir insan kimi Azərbaycanın təbiətinin vurğunluğu, heyranlığı və məhəbbəti əksini tapır... Əslində bu torpağa məhəbbətdir, torpaq yaddaşının şeirin ruhuna hopdurulmasıdır, həmişə yeni nəsil gətirir, o yurdlardan perik düşən, həmişə o yurdları görməyin övladlarımıza şeir vasitəsilə itirilmiş yurd yerlərimizin adlarının ötürülməsidir.

Şöhlət əfşarın oxuculara təqdim edilən «Dodaqdan könüllər» bu yeni şeirlər kitabında 10 may 1992-ci ildə yazdığı iki hissədə, on dörd bənddə ibarət olan «Nadir Şah əfşar» adlı əsəri, mənim xüsusilə xoşuma gəlirdi. Bunun müəyyən səbəbi var...

Birinci budur ki, Şöhlət bu şeiri Şuşanın ermənilər tərəfindən 08 may 1992-ci ildə işğalından təsirlənərək, bu işğalın gətirdiyi ağrı-acının, dərdin içində qovrularaq qəlmə almışdır. Şöhlət şeirin başlığından sonra belə bir epigraf yazır: «08 may 1992-ci il tarixdə Azərbaycanı acı xəbərsarsıtdı. Qarabağın tacı, qürur qalamız Şuşa şəhəri ermənilər tərəfindən işğal olundu... Vəqifin, Mir Möhsün Nəvvabın, Nəvvanın, Cabbarın, Üzeyirin, Bülbülün ruhları nələ çəkdi...»

Və Şöhlətin də ruhu, bu nələ çəkən ruhlara qoşulub fəğan eyləyir, bu dar, faciəvi məqamda özünə, yurduna, xalqına kömək, xilaskar

şəxsiyyət axtarır, özünü ora-bura vurur, qəhrəmanlar yurdu olan Azərbaycanın, Qarabağın bu çarəsiz hala düşməsinin səbəblərini sorğulayır, axırda tarixi qayıdış edir...

Sonra XVIII əsrin böyük, vətənsiz, misilsiz sərkərdələrindən biri, Əvvəl Nadirqulu xan adı ilə məhşurlaşan, sonra Muğanda böyük qurlutay çağıraraq, Şərqi ilk dəfə seçki yolu ilə, demokratik üsulla hakimiyyəti gələn və Nadir Şah əfşar titulu qazanan, türk oğlu türk olan, bütöv Azərbaycan yaradan tarixi şəxsiyyəti üz tutur, onun qəhrəmanlıq səhifələrini bir-bir şeir dili ilə göz önünə gətirir:

Bir mərd igid idin, Şahın-Şah oldun,
Ucaldın göyləri, Nadir Şah əfşar.
Qarı düşmənləri lərzəyə saldın,
Sən saldın cahana, Nadir Şah əfşar!

İmperiya qurdun bir yanı Bəsrə,
Bir yanı Uzaq Çin, bir yan Türkünistan.
Adını həkk etdin sərdən-sərə,
Qarşında diz çökdü qoca Hindistan!

Beləcə, bütöv Azərbaycan yaradan, qoca Hindistanı diz çökdürən, Xəzərboyu bütün Azərbaycan torpaqlarını işğal edən Rusiyanı Xəzər sahillərindən kürüyən və ayağına gətirən Nadir Şah əfşar (1688-1747) özünə xəyanətin qurbanı olur. Azərbaycan parçalanır, xırda xanlıqlar formalaşır və bu xanlıqlar Rusiyanın işğalına qəddər bir-birləri ilə didişirlər və sonda qəvi düşməni yem olurlar... Bütün bu tarixi həqiqətləri Şöhlət əfşar şeirinin birinci hissəsində, bir neçə bənddə ümumiləşdirməyi müvəffəq olur...

Gözünü dünyaya yumduğun andan,
Xəyanət başladı xalqa, ölkəyə.
Məğribdən-Məşriqə bir Azərbaycan
Bölündü xanlığa, kiçik bəyliyə.

Kiçik xan oldular, balaca bəylər,
Dərbənddən Təbrizə saqqaladılar.
Vətən bölündükə lap kiçildilər,
İtdi şan-şöhrət də naçar qaldılar.

Tarixin bu ibrətamiz dərslərindən müasir «bəylər» də ibrət götür-

məlidirlər, Vətənin ən ağır məqamında «xan-xan oyunu» qurdular, «balaca bəyliklərini» də itirdilər, Vətəni də, milləti də, özlərini də pis günə qoydular, nəçər vətəniyə saldılar...

Tarixi keçmişimiz bu cür poetik ekskurs edən Şöhlət şeirinin ikinci hissəsində Vətənin, xalqın bu ağır məqamında Nadir Şah əfşar kimi bir şəxsiyyət axtarır. «Hardasan, hardasan, Nadir Şah əfşar?!» nidalı sualı ilə həm müasirlərin, həm də tariximizə müraciət edir:

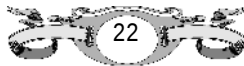
Göyçə qara geyib, Qarabağ darda,
Düşməni əl uzadıb dörd yandan yurda,
Bəsdir tikə olduq biz acgöz qurda?!
Hardasan, hardasan, Nadir Şah əfşar?!

Qalx, yandır yenə də məşlimizi,
Gəl al qəsbkarın əlindən bizi -
Silinsin Vətəndən düşmənin izi!
Hardasan, hardasan, Nadir Şah əfşar?!

Ədəbiyyat tariximizdə böyük dahi M.F.Axundovdan qalma belə bir nümunə hamıya məlumdur ki, «senzura şəraitində tarixi mövzuya müraciətə müasir məsələləri tarixilik donu geydirməklə» problemi şərh etməklə...

Azərbaycan ədəbiyyatı tarixində bu yolla bir çox sənətkarlar getmişlər. Tarixi şəxsiyyət olan Nadir Şah dövrünün hadisələrini isə ilk dəfə təvəzüləməz ictimai xadim, nasir, dramaturq, publisist, müəllim və doktor Nəriman Nərimanov müraciət etmiş, 1899-cu ildə qələmə aldığı «Nadir Şah» faciəsi ilə ədəbiyyatımızda tarixi faciə dramının ilk nümunəsini yaratmışdır. Bütöv bir əsr heç kim bu mövzuya qayıtmamış, XX əsrin axıncı onilliyinin başlanğıcında isə Şöhlət əfşar ulu babasının möhtəşəm tarixi şəxsiyyətini xatırlamış və ilk dəfə poeziyaya onun obrazını gətirmiş, böyük şəxsiyyətin tarixi həqiqiyyətini və müasir dövrdə ona bənzər şəxsiyyətlə həddi-ehtiyac olduğuna işarə etmişdir... Orijinallıq etmiş, tarixiliyi müasirliyin donunu geydirmişdir.

Və Şöhlət əfşarın yaradıcılığında poetik epizmə, epik təhkiyəni meylini nəzərə alaraq, buradaca qeyd etmək istərdim ki, o bu şeiri, bu mövzusu ilə samballı bir dramatik-epik poemanın bünövrəsini qoymuşdur və tarixi yaddaşları təzələyən belə bir əsəri yaratmaq imkanları onda vardır...

Mən gör minilliklər boyu bizi məhv edən, sındıran, türkü parçalayan ən dəhşətli unutulmuş bir «tarixi yaddaşın» olmamasıdır. Tarixin yaddaşı torpaq, Vətən, yurd yaddaşdır. Ulularımız, dördümüz Orxon Yenisey çöllərindən, Sibir yaylarından tutmuş Don sahillərini, Dəşti Qıpçağa qədər, Qafqaz dağları silsilələrindən tutmuş Rum ellərini qədər, Altaydan tutmuş Ural silsiləsinə qədər «daş yaddaşı» silsilələrinə baxmayaraq, bizlər bu «daş yaddaşlarını», «torpaq yaddaşına» yəni Vətən – ulu, yenilməz, yılməz, doğma Vətən yaddaşına çevirə bilmişikmi? Əsla...! Şöhlət Əfşarın bir vətəndaş kimi, bir türk oğlu kimi, bir azərbaycanlı qələmə sahibi kimi ağrısı, yanğısı da buradan gəlir, –

Yenə qövr eləyib ürəkdi yaram,
Çarəsi tapılmır yaramı saram.
Haqqı harda gəzm, harda axtaram,
Qarabağ inləyir zillət içində.

– deyərkən, özü də bir vətəndaş - insan kimi inləyir, zillət çəkir...

Bu məqamda yenə də prof. Akif Bayramovun Şöhlətin yaradıcılığı haqqındakı bir fikrə istinad edirik: «Onun lirik ruhlu şeirləri xüsusi ictimai siqnal kimi səsəlir və hazırkı quruluşumuza məxsus nikbinliyin, həyata, insanların xoşbəxt sabahına inamın ümumiləşmiş ifadəsi kimi mənalanır. Onun poeziyasında cavan nəslə müraciət mühüm yer tutur. Bu şeirlərdə şairin əsas məqsədi gələcək nəslin yüksək ideallı bir vətəndaş kimi ayıq və sağlam görməkdir.»

Şöhlətin kitabındakı «Azərbaycan-ürəyim, məmləkətim», «Eşqdir mehrabı uca göylərin», «Könlümdən qopan duyğular», «İthafılar», «Gəncliyin baharlı gülüstanından üç yarpaq» bölmələrindən cəmlənən şeirlərin mövzularından asılı olmayaraq eksperimental, – bədii-estetik qayəsi ünvanlıdır, milli-mənəvi dəyərlərin gələcək nəsli aşılmasına yönəlikdir...

Bununla bərabər Şöhlət Əfşar təbiət, fərdi, insani məhəbbət, «gəlimli, gedimli dünyaya»-bu bəşəri və insani, bədi mövzulara öz baxışı, öz yanaşma bucağı olan, bunları mənalandırmağa çalışan qələmə sahibidir.

Şöhlətin məhəbbət lirikasında özünəməxsus, öz yaşantılarına, duyumuna uyğun mənə çarələri var – o da, ondan ibarətdir ki, Şöhlət saf, təmiz duyğusu ilə göstərir ki, dünyada hər şey dəyişə bilər, bircə məhəbbət dəyişmir, öz mahiyyətini saxlayır, illər keçdikcə, yaş üstünə yaş gəldikcə təkcə məhəbbət dəyişmir, gözəlliyini itirmir. Şöhlət Ulu Nizaminin

«Eşqdir mehrabı uca göylərin» bədiəşar formulasını müasir anlamda təsdiq çalışır, qəzəldə, qoşmada, gəraylıda ənənəvi obrazların mənşəsinə düşsə də, birdən ayılır, müasir anlamın obrazlarına müraciət edir və «Cəbrə salmışan» təkin orijinal bənzətmələrlə istinad edilən müasir intellektual anlamda lirik şeir yaradır:

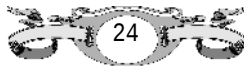
Sevgimə cavabı cəbrə salmışan,
Düsturunu elə işarət mənə,
Bir kilid vurmusan, düşün çalmışan,
Açmaq üsulunu gəl öyrət mənə.

Elə bir tənliyi qurmusan ki, sən,
Surəti, məxrəci, nə də kökü var,
Ha sistem qururam, cavab olmur tən,
Aç bu düsturunu, insaf elə, yar.

Qorxuram Bermuda salasan mənə,
Xəbərsiz-əhtərsiz batmaq qorxum var.
Cəzibəndən çıxıb itirilmə sənə,
Bil ki, meteoram, yanmaq qorxum var!

Məhəbbət, sevgi insanın özünüdərk yolunda ən dəyərli məqamlardan biridir. Biz məqam anlayışı zaman anlayışı yerində yox, fəlsəfi mahiyyətdə işlədirik. «Məqam» - «Muğam» bunlar deyilsən elə yaxın, doğma çalarlara malikdirlər. Məqamında gələnin sevda – məhəbbət insan ömürlüyünün özünüdərk, müdrik, katarsis, çevrilmiş mərhələsini təşkil edir və yaxşı ki, Şöhlətin hissələrinin həyatı poetik dərkinin belə məqamları ilə qarşılaşırıq. Belə olmasaydı, Şöhlət «Bir cəl kimiymiş sevgi də, Allah!», «Oxu, qoca çinar, oxu uca eşqin sevgi himnini», «Eşqinin oduna yanandan bəri, Dəyirman daşıyam, dərd üyüdürəm», «Ya Rəbb! Eşit mənə bir diləyim var, Eşqin qanununu Sən yaz yenidən» yazmazdı, «qara sevda ilə qol-boyun olmazdı».

Bu məqamda tanınmış yazıçı, publisist Elçin Kamalın Şöhlət fəşar haqqında yazdığı sözlər yadıma düşdü: «Şöhlət fəşar sözlə sevdalı şairdir. O sözlə xəyanət etmir. Nədən yazır-yazsın, istər sevgidən, istər dərdlərimizdən yazsın, istərsə də təbiətdən, fərqi yoxdur bütün misralarda şair ürəyinin döyüntülərini eşidəcəyik. O duyğularında çox səmimidir. Buna görə də, ona inanırsan. Birsöz, Şöhlət fəşarın şeirləri kövrək hiss-

lir oyada bilir».

Drd düşdüm bir ilahi sevdadan,
Sevda drdi tüknmüy, bitmey.
Qorxuram ki, ölüb gedm dünyadan,
Bu drdi çkmüy ömrüm yetmey.

«Sevda drdi» Şöhlün qılbınd tüknməzdir, bitməzdir. «Drd düşdüm bir ilahi sevdadan» poetik deyimi, fikri el-bel, boş yer yaranmır və bu söz yükünün altında Şöhlün fşarın poetik düşüncəsinin tamamilə özünməxsus qatları açılır, insanın daxili dünyasında, mənvi almində baş verən hissi kolliziya, dıymı, çevrilmə baş verir və «bu drdi çkmüy bir ömür belə yetmeyir». İnsanın qılbınd bəslədiyi ilahi sevgi yerdə qalan bütün sevgilərdən üstün olduğu, insanın insanı unutmazı asan olmaması şeir dilinə aşağıdakı şəkildə sübuta yetirilir:

Bülbülün vəfası gül soluncadır,
Arının sevdası bal alıncadır,
Pərvanın eşqi kül oluncadır!
Unuda bilmirəm, əlimdə deyil.

Bülbül də, Arı da öz eşqlərində, şair görür vəfasızdırlar. Biri gül soluncaya qəddər fəqan edir, digəri də şirə çəkib bal alıncaya qəddər çiçəklərin başına dolanır.

Pərvan isə eşqidə bunlardan fərqlənir, fədakardır, o yarıb kül olana qəddər eşqində vəfalıdır.

Bax, bu mənvi obrazlara yeni baxışdır. Axtarıb, tapıb!!... Amma, müəyyən hallarda, xüsusən məhəbbət mövzulu şeirlərində Şöhlün klassik poeziyada hazır şəkildə olan arxaik obrazları çox üstünlük verir, klassik məhəbbət obrazlarını müasir şeir gətirir, elə bil axtarışdan yorulur yaxud da tüğyan edən sevgi, məhəbbət hisslərini öz obrazları ilə ifadə etməyi gücü çatmır, tükənməz hazır mənbəyi müraciət edir. Leyli-Məcnun, Yusif-Züleyxa, Əli-Kərim, «könlümün şahı», «qəlbimin hakimi», «ruh», «ismi-pünhan», «sayı», «dərgah», «məil olmuşam», «hilal-qaş», «abi-kövsər», «şahi-mərdan», «ay bimürvət», «uca dərgah», «niqab», «qəlbimi inlədən ox», «sınma dağ çəkdi», «qiyamət günü», «faili muxtar», «mina gərdən», «əlif-qədd», «könlüm sultan, fikrim vəzir» qəbildən olan arxaizmlər onun şeirinin havasını da arxaikləşdirir, olduqca

müasir, səmimi hisslər ekzotik muzey paltarı geydirir...

Amma, dediyimiz kimi axtaranda tapa bilir, «Ay zalım» şeiri də bu qəbildəndir. O, klassik obraza təzə yozum verir, ona orijinal baxış bucağından baxa bilir, arxaik obraza münasibəti yeniləşdirir:

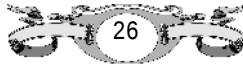
Eşqin atəşinə atmısan mənə,
Dar ağacı qurub, asmısan mənə,
Qul edib, qullara qatmısan mənə,
Leylinin nəyisən, söylə, a zalım?!

Bimürvətsən, ya insafsız, ya qansız,
Eşqin qatilisən haqsız, imansız.
Qəsdin yandırmaqdı odsuz, ocaqsız?
Səlinin nəyisən, söylə, a zalım?!

Bu şeirin poelinqivistik layı tamamilə ənənəvi şeirdən gəlsə də, «Leylinin nəyisən, söylə a zalım?!», «Səlinin nəyisən, söylə, a zalım?!» bədiə sualları mahiyyəti təzələyir, münasibəti yeniləşdirir, klassik poetik situasiyanı müasirləşdirir, ənənəvi üslubun müasirlik lədi tapılır... Belə olanda Şöhlət «Oxu, qoca çınar», «Ya Rəbb! Eşit mənə», «Qışqanıram», «Sevəndən öyrən», «Həsretin», «Yalvar Allahına», «Necə gizlədim», «Bəy gəlir, gəlin gəlir», «Bu qız gəlin köçəcəkdir», «Sənin ala gözəlrin» qəbildən şeirlərində müasir, həyatı reallıqlara söykənmiş səmimi, inandırıcı, gerçəkdən yaşanmış səmimi hisslər oxucusunu inandırır, təsirliindir, duyğulandırır... Toy adət-ənənəmizə uyğun etnoqrafik detallar, insana məxsus sevinc, qohum qardaşın şadlığının milli mahiyyəti xüsusən son adlarını çəkdiyim şeirlərdə daha qabarıqdır.

Şöhlət Əfşarın bu kitabında «Könlümdən qopan duyğular» bölümündə toplanan şeirlər dostlara, yaxınlara, bir sıra müasir sənət adamlarına ünvanlanmış ithaflardır. Doğrusu, müasir şeirimizdə baş alıb gedən «umacaqlı» ithaflardan heç cür xoşlanmıram və bunu mənfəəli hal kimi qiymətləndirəmm. Amma Şöhlət bu yolla getmişdir. O, hörmət etdiyi, sevdiyi, şəxsiyyətini həqiqətən qiymətləndirdiyi gerçək insanların xarakterik obrazlarını yaratmış və müasir sosial mühitdə yaxşı insanların təqdir olmasının ictimai mahiyyətinə diqqət vermişdir... İnsan həyatını bəzəyən, zənginləşdirən, ona sevinc və Qürur gətirən faktları tərənnüm etmişdir.

Şöhlət, bu tipli bu mövzuda qələmə aldığı şeirlərdə, onun bir

insan kimi başqa bir xüsusiyyəti də ortaya çıxır. Bu da ondan ibarətdir ki, o ətrafında, mühitində, həyatında baş verən hadisələrə biganə qalmır, xoş, nikbin, yaxud qəmli, kədərli hadisələrə həssas bir insan, şair kimi reaksiya verir, keçirdiyi hissləri, duyğuları, onlara münasibətini şeirlərilə ifadə edə bilir. Bu isə öz növbəsində onu yaşadığı zamana, mühitə sıx bağlayır, bir qələm sahibi kimi iç dünyasının istiliyini biruz verir... Doğrudur bunların zəif, tutmayan, yerində səsənməyən notlarını da görürük, amma bütün bunların özü də insanilikdən, ətraf mühitə olan məhəbbətdən, istəkdən, humanizmdən irəli gəlir...

«Könlümdən qopan duyğular» bölməsindəki şeirlər də belədir. Həyatın toyu da, vayı da, sevinci də, qəmi də, itkisi də eyni dərəcədə Şöhlətə düşündürür və Şöhlət fərqli yaşantılara, hisslərə sosial mənə verə bilir və bu şeirlərin əksəriyyəti bu dünyadan keçənlərə duyğulu insan tərəfindən söylənin ağlarıdır. Həyatın və ömrün, olumun və ölümün üzərində fəlsəfi poetik düşüncələrdir ki, təbii olaraq hamımızı düşündürdüyü kimi Şöhlətə düşündürür.

Bu şeirlər kədərli notlar üzərində qurulsada, gerçək olan budur ki, insan bu dünyada bədi deyil və insan dünyasını dəyişməyi vədəlidir və bu vədənin dələrin dini-fəlsəfi mənası var.

Və Şöhlət şeirlərində sübut edir ki, insan insan olsa, insana layiq bir ömür yaşasa heç nəyin, ölümün belə qorxusu yoxdur. Şöhlət bunları xatırlamaqla («Çalmadı getdi» şeiri bu cəhətdən xüsusi fərqlənir) insanı əslində həyata, yaşamağa, nikbinliyə, kişiliyə, mərdliyə çağırır, insanı yaşam tərzində, işində-nə gücündə nə məlində nə zövq almağa yönəldir... Onun lirikasının moqor havacatında da, bir minorluq özünü göstərir. Şöhlət əslində nə kədərli anlarında da nikbindir, həyatsevərdir...

Ümumiyyətlə insanın daxilində, iç dünyasında gizlənin ikili xarakter, psixoloji, əxlaqi mənəvi əskikliklər, çəlxantılar ziddiyyətlər Şöhlətə bir şair, bir insan kimi həmişə düşündürür, narahat edir, onun lirik xarakteri, şair «məni» öz potensialını həyat sirrinin poetik dərkinə daha çox sərflədir. Həmçinin, Şöhlət həyatın mənası üzərində dini-fəlsəfi yöndən düşünməyi daha çox xoşlayır. O həyatın həqiqətlərini, sirrlərini bu yöndən dərək cəhd edir. Məlum həqiqətlər üzərində düşünsə də, düşündürməyi bacarır, sirri dərək çağırır...

«Dodaqdan könüllər» Şöhlət əfşarın ikinci kitabı olsa da, o müasir poeziyada öz bərkimiş addımlarının səsinə duyurmaqdadır, öz sözü, öz səsi olduğunu inamla sübuta yetirməkdədir, öz sənət yolunu inamla tapmış söz əhlidir. Onun dodaqlarından pıçltı ilə süzülən lirika, inanırıq

ki, oxucularının könüllərində isti yuva tapa biləcəkdir... «Əl işgərdən dərslər alıdm, Yunisə mehir saldım, Babam Mövlana kimi, Mən sözə sevdalıyam»- deyən Şöhlət Əfşara, onun istedadının potensialına inanıram. İnanıram ki, sevdalı iddiasında olan Şöhlət Əfşar könüllərin sevdasına çevriləcəkdir...

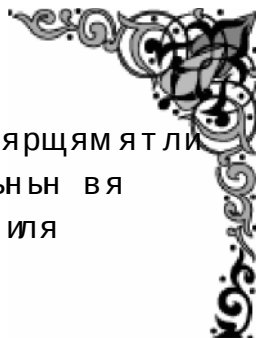
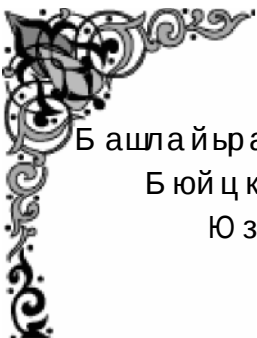
P.S. Bir gün, Şöhlət Əfşar mənə rəngbərng, köhnə şagird dəftərindəki, orta məktəbdə yaşamıni rənglə yazdığı şeirləri təqdim etdi.

Oxudum, heyrətləndim! Şeir texnikasının qüsurlarına baxmayaraq bu şeirlərdə bir bəkirlik, hissin gəncliyə məxsus səmimiyyəti, hədislərdə bir gəncin sadəlövh baxışlarının təmizliyi var. Xüsusən də Şəhriyarın «Heydərbabaya salam» poemasına nəzir yazılmış, «Fərməştəpəy salam» poeması (Fərməştəpə Laçın rayonunun Çalbayır yaylağında olan dağlardan birinin adıdır) məni təsirləndirdi...

Şöhlət Əfşarın şeir yaradıcılığının başlanğıcı və boyartımı barəsində dürüst anlayış yaratmaq üçün, müəllifin razılığı ilə onlardan bir neçə nümunə oxuculara təqdim etməyi məsləhət gördüm...

Qurban BAYRAMOV,
tənqidçi-ədəbiyyatşünas,
Azərbaycan Milli Elmlər
Akademiyasının Nizami Gəncəvi
adına Ədəbiyyat İnstitutunun
aparıcı elmi işçisi.
Mart-Aprel, 2008-ci il

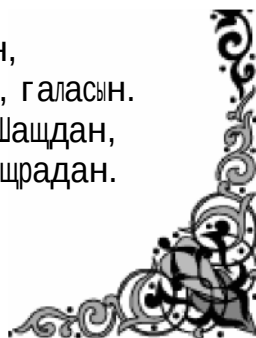

Б ашлайрам рящим ли мярщям ятли
Б юйцк А ллащын адьнын вя
Ю зцнцн кюм яйи иля

ДА Й А Н Д Ы М Е Щ Р А М А

Тякдир Уъа Аллащ, айяляри щагг,
Яглим ишыг алыб Онун нурундан.
Елчиси Мящяммяд бяшяря майак,
Юйряндим Нябидян, эць алдым ондан.

Нурлу чешмясиндян шярбяти ичдим,
Бясирят дашындан сцзцлцб кечдим.
Цм мятям, Исламын йолуну сечдим,
Дилядим ятаны Уъа Танрыдан.

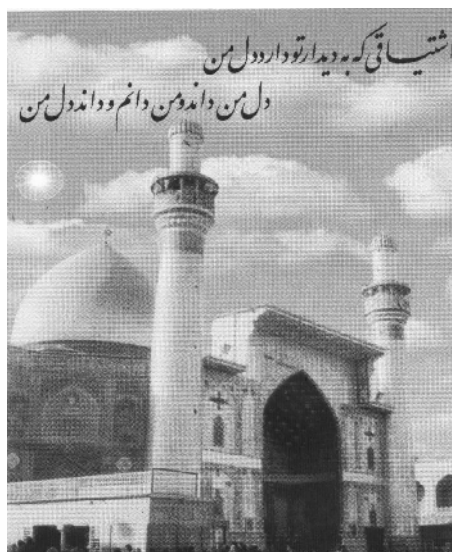

Яли мяня ачды елмин гапысын,
Мящяммяд эюстярди шящрин, галасын.
Щцняри юйряндим Щцсейни-Шашдан,
Сафлыы яхз етдим Ханым Зящрадан.

Дайандым ещрама, рукуйа ендим,
Баш гойдум мющцря, сяждяляр етдим.
Дуалар охудум, арзуйа йетдим,
Алдым камалымы беш вахт Намаздан.

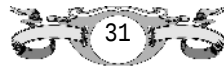
«Гуран»ла йетишдим црфана, елмя,
Иман зинят вурду мяним гялбия.
Шющлятям, цн салдым кцлц-алямя,
Алдым шаирлийи Ярши-Яладан.

Бакы, 29 октябрь, 2007

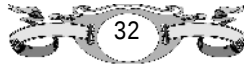
HAQDAN ALDIM Bİ SİRİ Tİ

Ulu babam Dədi Qorqud –
Yol gəlirəm qədimlərdən.
Atam böyük Nizamidir –
Xatirəm var əslərdən.
Füzulidən dərslə almışam,
Hikmətin qul olmuşam.
Düşüb Leyli sorağında,
Məcnun kimi odlanmışam.
Nəsiminin tilsimində
Sac içində qovrulmuşam.
Haqqı deyib, söz üstündə
Diri-diri soyulmuşam.
Kədərdən, daşdan keçmişəm,
Zəhmətə suyundan içmişəm.
Özüm Məhəmməd ümməti,
Haqdan aldım bir siri ti.
Ehramına dayanmışam,
Yaradandan güc almışam.
Yoğrulmuşam dərğahında,
Odur ki, şair olmuşam!
Şair könlüm vətəndə gəlir,
Yer, göy eşq ilə yir.
Vəsf edirəm sevənləri,
Sözüm qəlbə nur çiləyir.
Məhə dönüb hey əsirəm

Göz    rin sa  larında.
Damla-damla ya   oluram
Kipriyinin uclarında.
Bir arıyam, b  sl  nir  m
G  l-      yin taclarında.
D  nm    m   eyda b  lb    ,
Sevgi, m  h  bb  t dilimd  .
   tir     kib, bal s  z  r  m,
  nci yatır q    mimd  !

25 fevral 2008

ÜÇRİNGLİ BAYRAĞIM

*Azərbaycan Respublikasının Prezidenti,
zati-aliləri İlham Əliyev cənablarının
tapşırığı əsasında Milli parkda və
Şəhidlər xiyabanında ucaldılmış
Azərbaycan bayraqları izmitlə
dalğalanır...*

Ucalıb göyləri - bir daha enməz,
Azad istiqlalın müşli sönməz,
Sən məhbəbbətim bitməz, tükənməz,
Üçrİngli Bayrağım, şöhrətim-şanım,
Mən sən qurbanam, Azərbaycanım!

Yaşılın Tanrının, haqqın yoludur,
Mavi ulu Türkün polad qoludur,
Qırmızı millətin çağdaş yoludur,
Üçrİngli Bayrağım, şöhrətim-şanım,
Mən sən qurbanam, Azərbaycanım!

Dalğalan - Cavadın ruhu oyansın,
Müşfiqin can evi nura boyansın,
Cavidin arzusu mələk yansın,
Üçrİngli Bayrağım, şöhrətim-şanım,
Mən sən qurbanam, Azərbaycanım!

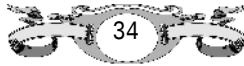

Sən laylay çalır mavi Xəzrim,
Eşqinlə kükrəyir Arazım-Kürüm,
Sən ey Məkkəm, qibləm, müqəddəs pirim,
Üçrəngli Bayrağım, şöhrətim-şanım,
Mən sənə qurbanam, Azərbaycanım!

Bədiyyəti aldın Ulu Heydərən,
Yazıldın tarixdən başdan, yenidən,
Qovuşdun millətə, fəxr etdi Vətən!
Üçrəngli Bayrağım, şöhrətim-şanım,
Mən sənə qurbanam, Azərbaycanım!

Cismimdə canımsan, damarda qanım,
Hazıram uğrunda odlara yanıam,
Fədadır yolunda həyatım, canım,
Üçrəngli Bayrağım, şöhrətim-şanım,
Mən sənə qurbanam, Azərbaycanım!

*Bakı,
28 yanvar 2008*

SƏN ÜZÜLMƏ, AY ANA!

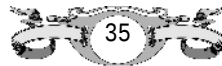
Murov dağda, səngərdəyim, ay Ana,
And içirmə şəhidlərin qanına,
Qoymaram ki, düşmənin baxsın bu yana,
Sən üzülmə, heç üzülmə, ay Ana!

Düşmənlərin bağrına dağ basacam,
Kürüyəcəm, torpağımdan atacam,
Bayrağımı Qarabağda asacam,
Sən üzülmə, heç üzülmə, ay Ana!

Öz qanına bələyəcəm «yan»ları,
Barıt ilə doyuracam onları,
Ayaq altda zilləcək canları,
Sən üzülmə, heç üzülmə, ay Ana!

Ağ saçına, O, Kəbəyə and olsun,
Oğlun gərək düşmənlərdən öc alsın,
Əgər ölsəm, Vətən, başın sağ olsun!
Sən üzülmə, heç üzülmə, ay Ana!

Qartal kimi bir gülləyə tuş olsam,
Şəhid olub qızıl qana boyansam,
Ay-ulduzlu bayrağıma sarınsam,
Sən üzülmə, heç üzülmə, ay Ana!
Ağcabədi, 16 oktyabr 2007

OXUMA, BÜLBÜL!

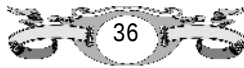
Onsuz da boğullam d rdin əlində,
Belə d rdli-d rdli oxuma, bülbül!
 r k pərişandı qəmin əlində,
Belə d rdli-d rdli oxuma, bülbül!

Qaçqınam, k  k n m  z Vətənimdə,
D rd ilana dönüb gəzir i imd ,
Qalmayıb taqətim, itib gücüm də,
Belə d rdli-d rdli oxuma, bülbül!

Nədən h z n çöküb gözəl səsinə?
Ah-nal  etməkdə söylə, qəsdin nə?
Bir d rd də gətirmə d rdim üstünə,
Belə d rdli-d rdli oxuma, bülbül!

Yoxsa, bir xəbər var Xarı bülbüldən,
Bəlkə bir səda var,  ormandan, Kirsd n,
Niyə zariyrsan, dan s k l nd n?
Belə d rdli-d rdli oxuma, bülbül!

 şim ahi-zardır, günlərim qara,
H sr t varlıđımı çəkibdi dara,
Vurma ürəyimə sən də bir yara,
Belə d rdli-d rdli oxuma, bülbül!

Oxuma, Sücayıt oyanar birdən,
Bəhman məzarından qovzanar birdən,
Amandır, ürəyim dayanar birdən!
Belə dərli-dərli oxuma, bülbül!

Budağında yanan gül dönmüşəm,
Göz yaşım çay olub, Nil dönmüşəm.
Şöhlətim yanıram kül dönmüşəm,
Belə dərli-dərli oxuma, bülbül!

17 fevral 2008

SIZLAYIRAM, QARABAĞ!

Qövr eləyib, yaralarım qan verir,
Günlərimi mən sayıram, Qarabağ.
Bağrım başı göyüm-göyüm göynəyir,
Həsrətindən sızlayıram, Qarabağ.

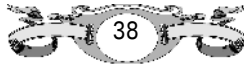
Səndən ayrı bu dünyanı neynirəm,
Səltənəti, taxtı,kanı neynirəm.
El-obasız din-imanı neynirəm,
Ağı deyib, bozlayıram, Qarabağ.

Əsir düşüb, ilham pərim itibdi,
Gözəl Şuşam - al səhərim itibdi.
Qibləm, Məkkəm, qoca pirim itibdi,
Çadırlarda tozlayıram, Qarabağ.

Dəlidağın baharını görmürəm,
Çəmənindən çiçəyini dərmirəm.
Sevgilimin saçlarına hörmürəm,
Şoranlıqda yazlayıram, Qarabağ.

Dünya baxmır nə naləyə, nə aha,
Şöhlət əfşar əl götürüb dərğaha.
Ümidimi bağlamışam Allaha,
Ölməmişəm, gözləyirəm, Qarabağ!
Həsrətindən sızlayıram, Qarabağ!

*Ağcabədi,
17 noyabr 2007*

A DAĞLAR

(Almas İldırına nəzir)

Zirvəni öpəndə tərli bahar,
Dərində çağlayar sellər, a dağlar.
Yamyaşıl sənəni gəlintək bəzər
Al-əlvan çiçəklər, güllər, a dağlar.

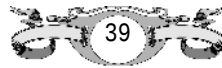
Ləldir, cəvahirdir torpağın sənənin,
Minbir şəfalıdır ırmağın sənənin,
Nədən yasa döndü növrəğın sənənin -
Hardan əsdi qara yellər, a dağlar?!

Başına çalmısan qara tirməni,
Nə vaxtdır görmürəm qarlı zirvəni,
Əlacı canımsa al, öldür mənəni!
Geyinmə qaradan tüllər, a dağlar.

Mənəm aşiqin də, mənəm qulun da,
Hər şeyə hazıram sənənin yolunda,
Qurbanlar istəsən min də, milyon da,
Səndən əsirgəməz ellər, a dağlar.

Şöhlət həsrəti təndən solub – saralıb, ,
İlərdir gözlərim yollarda qalıb,
Dərdin ürəyimdə şikəstə olub,
Parçalanır, yanır dillər, a dağlar.

27 iyun 2007

**SİTİ M OLUB Sİ NDİ N
AYRI YAŞAMAQ**

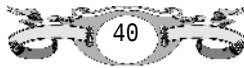
Canım Şuşa, qəmli baxma uzaqdan,
Sitim olub sındın ayrı yaşamaq!
Həsrət gözümlə qan ağlayır nə vaxtdan,
Sitim olub sındın ayrı yaşamaq.

Ömür keçir, hicran on beş il oldu,
Sindin yara, dərd böyüdü fil oldu,
Ayrılıqdan yandı bağrım kül oldu,
Sitim olub sındın ayrı yaşamaq!

Yollar bağlı, qonaq gəl bilmirəm,
Bir kimsə yox, dərdi böl bilmirəm.
Heyhat, göz yaşını sil bilmirəm,
Sitim olub sındın ayrı yaşamaq!

Yarası çox, nisgili çox Şuşanın,
Sindin vurulub ox Şuşanın,
Şöhlət ölür, xəbəri yox Şuşanın,
Sitim olub sındın ayrı yaşamaq!

*Bakı,
22 dekabr 2007*

HARA GETDİ MARALIMIZ?

*Turşsu olsun oylağımız,
Gözəl Şuşa yaylağımız,
Sən olaydın qonağımız,
Qarabağın maralı.*

Xalq mahnısı

Hanı Turşsu oylağımız?
Hanı Şuşa yaylağımız?
Niyə itdi növrağımız?
Hara getdi maralımız?

Əlim yetmir Qırxqızıma,
Cənnəti İsabulağıma,
Ağlama, könül, ağlama,
Qara geydi maralımız.

Vurulubdur kürüyündən,
Örəyi düşüb çiyindən,
Qan süzülür ürüyündən,
Yara yedi maralımız.

*Bakı,
12 Yanvar 2008*

NECOLDU?

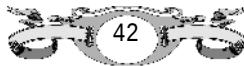
*Müdrük ağsaqqal, dilyərli ziyalı və şair
Həsən Mirzənin «Hanı o sındı ki el,
Dərliyəz!» kitabında aşiq Mehdi ilə
vətən həsrətini, el dərini dilə gətirən
«Deyişmə» adlı şerini oxuyarkən.*

Həsən Mirzə, dər içimi yandırır,
Söylə görüm, el-obalar necoldu?
Köçkün ömür qürurumu sındırır,
Soğanlı dağ, göy yaylaqlar necoldu?

Darda qalıb Kirs ilə Corman qoşa,
Səfir düşüb Ağdam, Laçın, həmişə Şuşa,
Füzulidən - Yanıxdakı çal daşa,
Cənabət məkan o diyarlar necoldu?

Qarabağ yasdadır mənim içində,
Haqsızlıq olarmı belə biçimdə?
Göyçənin, Vedinin dər içində,
Cıdırüzü, Dolayılar necoldu?

Tox durmuşuq - sanki xana vəzirik,
Deyib-gülüb, arsız-arsız gəzirik;
Baş açmıram, buna necə dözüürük?
Arpa çayı, buz bulaqlar necoldu?

Söylə hanı İstisuyun Taxtası,
Niyə soldu çəmənində lalası,
Nə susmusan, a zalımın balası?!
Pəriçinqıl, sal qayalar necoldu?

Ömür keçir vüsal qalıb gümana,
Qul olmuşuq hər deyilən yalana,
Nə taleydir yazılıbdır alınına?
Dərliyəz, xal-xalçalar necoldu?

Harda qaldı elin o şən çağları?
Sarıyerin, Yenicənin dağları,
Nəbilərin, Horbadıqın bağları,
Yarpız bitən o ırmaqlar necoldu?

Həsən Mirzə, ürüyini dağlama,
Sən ki, dağsan, möhkəm dayan, yıxılma,
Bir söz deyim, kədərlənib ağlama,
Ata yurdu, bəs gorgahlar necoldu?

Niyə susaq dərdimizi bölməyək,
Söylə görüm nə vaxtacan gözləyək?
Borc alaqlı əzraildən, ölməyək?!
And yerimiz, o dərğahlar necoldu?

Ah-nalımız bürüyübdü dünyanı,
Avropalı, AŞPA, ATƏT de hanı?
Özbaşına buraxmışıq «yan»ları,

İclaslarda hay-haraylar necoldu?
Həsən Mirzə, sən yanında bil mənə,
Yalan desən ürüyündən sil mənə.
Vallah, qalxsaq tab gətirməz ermənə!
Babək, Nəbi, Koroğlular necoldu?

Həsən Mirzə, sür atını saxlama,
Türkü deyən həmdə çalar bağlama¹,
Çək qılıncı, «Con»lara bel bağlama,
Atillalar, Nadir şahlar necoldu?

Hoydu deyək, gözləməyək sabahı,
Şöhlətə fərar götürər sağ cinahı,
Saxlamayaq qoburunda silahı,
Türk elləri, Oğuz xanlar necoldu?!

*Bakı,
31 Yanvar 2008*

¹ Bağlama – Türkiyədə saz alətinə deyilir

BAYATILAR

  zizim sizdə qaldı,
D smalım sizdə qaldı,
Qəlbim Türkman elində,
Canım Təbrizdə qaldı.

  zizim d rd yandırır,
Sızladır, bərk yandırır,
G rm    k su s nd  r r,
Araz bizi yandırır.

  zizin m yaralı,
Sonam g ld  yaralı,
Ayırdılar Təbrizi,
Türkman qaldı aralı.

  zizin m de ağı,
H nk r, ağıla, de ağı,
Ell r  həsrət qalıb
Salvartının yaylağı.

  zizin m «ninni»si,
«T rk »s , h m «ninni»si,
 ld m  Türkman qızı?
K silibdi «ninni»si!

  zizin m qalası,
Yoxdur dağın lalası,
Təbriz, Təbriz deyirdik,
Hanı Şuşa qalası?

  zizim eldən getdi,
  nl r eldən getdi,
Təbriz o tayda qaldı,
G y   də əldən getdi.

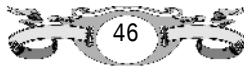
  zizim halət eylər,
  c l min halət eylər,
Məni  atdır Şuşaya,
  zrail q l t eylər.

  zizin m qaradı,
Ömrüm, günüm qaradı,
Şuşa, Laçın deməkdən,
Dilim para-paradı.

  zizim yaralıyam,
K ks md n yaralıyam,
Fələyin  arx  d ns n,
Dağlardan aralıyam .

  zizim Qarabağı,
D rd sarıb Qarabağı,
Qorxuram  l b gedəm,
G rm y m Qarabağı.

10 iyun 2007

**BU YAZ Bİ NÖVŞİ Lİ R
BARİT QOXUDU**

*Erkən yazda sərhəddən gülün qara xə-
bər xalqımızı mətəm qırq etdi. Dörd
nəfər igid əsgərimiz qəhrəmancasına
döyüşüb şəhid oldular.*

Açıldı sərhəddə ölüm gülüsi,
Yenə canlar aldı düşmənin hiyləsi,
Ucaldı göylər ana nələsi,
Güllər sinəmə kədər toxudu,
Bu yaz bənövşələr barit qoxudu.

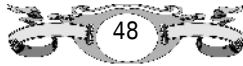
Bu səsdən titrədi qayalar, daşlar,
Diksinib çırpındı yuvada quşlar,
Axıb şırım açdı gözümde yaşlar,
Güllər sinəmə kədər toxudu,
Bu yaz bənövşələr barit qoxudu.

Dənizdə dalğalar şah qalxdılar,
Çılğın qağayılar şivən saldılar,
Yas tutub ağladı göydə buludlar,
Güllər sinəmə kədər toxudu,
Bu yaz bənövşələr barit qoxudu.

Qaraya büründü nişanlı qızlar,
Daşlara çırpıldı işvəllər, nazlar,
İçimdə hüznə nəy kimi sızlar,
Gülləllər sinəmə kədərlə toxudu,
Bu yaz bənövşəllər barıt qoxudu.

Fevral 2008

**TURŞSUDA Xİ YALA
DALAYDIM, DAĞLAR**

Nə olar yaradan qismət eləy,
Yolumu sinəndən salaydım, dağlar.
Sarılib boynuna öpəydim səni,
O sınıq könlünü alaydım, dağlar.

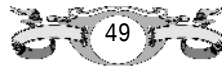
Bunca ayrılığa dözməkmə olar,
Dağıla buludlar, açıla yollar.
Qucaqdı bir-birin həsrətli qollar,
Qoynunda mehnənin olaydım, dağlar.

Kaş çıxaydım Dəlidağın başına,
Boylanaydım əyriqarın qaşına.
Dönüb torpağına, dönüb daşına,
Turşsuda xiyala dalaydım, dağlar.

Tale üzümüzə yenə güləydi,
Ceyran bulağında məclis olaydı.
Şəməşir, Səməd Vurğun qoşa güləydi,
Mən də telli sazı çalaydım, dağlar.

Mənim şikayətim İlahidəndir,
Dərdə əlac etmir, neyçün, nədəndir?!
Şöhlətin ürəyi zədən-zəndir,
Ölüb qucağında qalaydım, dağlar.

14 mart 2008

QALXIN, EY RƏNLƏR

Bu gecə yuxuma gəlmişdi yaylaq,
Gördüm viran qalıb yurd yerlərimiz,
Sızlayıb ağladı ocaq daşları,
Sordular – bəs hanı o ellərimiz?

Baxdım Üçtəpədən daş qalaqlara,
Kədərlə süzülürdü divarlarından.
Çəmən həsrət qalıb alaçıqlara,
Nişan qalmayıb at nallarından.

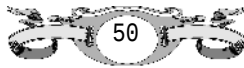
İtib köç yolları, itib cığırılar,
Sürü çəhlim salmır şəhli çəmən.
Murovdan Minkəndən qan ağlayırdı,
Əsir düşüb yaylaq yağ düşməni.

Baxdım Dəlidağdan uşaq səmaya,
Kövrəklib kipriyin sıxdı buludlar.
Uçub pərvaz etdim sal qayalara,
Qartallar qıy vurub, haray saldılar.

Əyildim yuyunub, içmə suyundan,
Gördüm quruyubdu Qiblə bulağı.
Öpüb, sıgalladım bulaq daşını,
Çaylaqlar hönkürüb dedilər ağı.

Şöhlət dözü bilmir, ürəyi şan-şan,
Ayrılıq od salıb şair şəstin.
Vətənin intizarda, dağlar pərişan,
Qalxın, ey rənlər, düşməni üstün!

3 aprel 2008

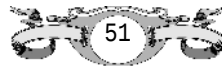
NƏ DEYƏCƏK
(Həsən Mirzəyə xitab)

Həsən Mirzə, bir sualım var sənə,
El-obalar niyə qaldı viran?
Biz dönməsək ana yurda, vətən?
Nə deyəcək şəhid olub ölənlər?
Nə deyəcək bizdən sonra gələnlər?!

Torpaqları geri ala bilməsək,
Sınmızdan dərdi, dağı silməsək,
Düşmənləri qırıb gora gömməsək,
Nə deyəcək şəhid olub ölənlər?
Nə deyəcək bizdən sonra gələnlər?!

Hər şey qalsa Xan Göyçəyə elmiz,
Dəlidağa çıxmasa ağ sürümüz,
Atılmasaq döyüş hər birimiz,
Nə deyəcək şəhid olub ölənlər?
Nə deyəcək bizdən sonra gələnlər?!

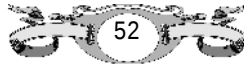
Ata yurdu yol gözləyir illərdi,
Qarabağım, Dərliyəz, həmişə Vədi,
Miras qoysaq gənc nəsil bu dərdi,
Nə deyəcək şəhid olub ölənlər?
Nə deyəcək bizdən sonra gələnlər?!

Erməni qəçəqəçə salmasaq,
Qanın töküb, ondan qisas almasaq,
Şuşamızın havasını almasaq,
Nə deyəcək şəhid olub ölənlər?
Nə deyəcək bizdən sonra gələnlər?!

Daha bədsir, çox yemişik dərd, acı!
Gəl olmağa, özgələri yavıncı,
Şöhlət dözmür, çəkib Misri qılıncı,
Nə deyəcək şəhid olub ölənlər?
Nə deyəcək bizdən sonra gələnlər?!

*Ağcabədi,
11 fevral 2008*

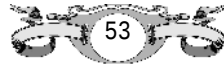
QARABAĞ İNLİ YİR

Yenı qövr elıyib ürıkdı yaram,
Çarısı tapılmır yaramı saram.
Haqqı harda gızım, harda axtaram,
Qarabağ inli yir zillıt içində.

Elı sarsılmışam, gülı bilmirım,
Dırdimi kimsıylı bölı bilmirım,
Ölmək istıyırım, ölı bilmirım,
Dilimiz gödıkdir millıt içində.

Necı lınıtlıyım belı zamanı,
Tanrı niyı susub, ıdalıt hanı?
Şöhlıtın damarda quruyub qanı,
İndi can üstıdır illıt içində.

Ağcabıdı, 21 oktyabr 2007

QƏRİBƏM VƏTƏNDƏ

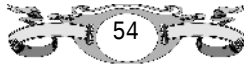
Qarlı dağlar kimi dumandır başım,
Sel olub qurumur gözümdə yaşım.
Dərdi kimə deyim, kimə danışım?
Qəribəm Vətəndə sənsiz, Qarabağ!

El-oba həsrətdir Cıdır Düzünə,
Həqiqət çevrilib astar üzünə.
Qan gəlib millətin ağlar gözünə,
Qəribəm Vətəndə sənsiz, Qarabağ!

Nədən kəsilibdir, nədən dilimiz?
Niyə bağlanıbdır bizim qolumuz.
Ya olum, ya ölüm! – Birdir yolumuz!
Qəribəm Vətəndə sənsiz, Qarabağ!

Susub durdu millət, axır lal oldu,
Verilən vədələr yalan, fel oldu.
Yandı ayrılıqdan Şöhlət kül oldu,
Qəribəm Vətəndə sənsiz, Qarabağ!

**Bakı,
11 yanvar 2008**

NADİR ŞAH İ FŞAR

08 may 1992-ci il tarixdə Azərbaycanı acı xəbərlər sarsıtdı. Qarabağın tacı, qürur qalamız Şuşa şəhəri ermənilər tərəfindən işğal olundu... Vaqifin, Mir Möhsün Nəvvabın, Nəvənin, Cabbarın, Üzeyirin, Bülbülün ruhları nələyəyədi...

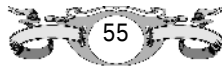
I

Bir mürd igid idin, Şahən-Şah oldun,
Ucaldın göyləri Nadir Şah İ fşar.
Qarı düşmənləri lərzəyə saldın,
Sənsə saldın cahana Nadir Şah İ fşar!

İmperiya qurdun bir yanı Bəsrə,
Bir yanı Uzaq Çin, bir yan Türküstan.
Həkk etdin adını sərdən-sərə,
Qarşında diz çökdü qoca Hindistan!

Endi ayağına hər qaya, hər dağ,
Atını Arala sürdün suvardın.
Basdın yağların sinəsinə dağ,
Təbrizdəni tərpənib Körfəzə vardın!

Eyş-işrət içində həyat sürmədin,
Qalalar fəth edib, sərhədləri aşdın.
Bir tarix yaşadın, tarix yaratdın,

Sən Vətən eşqilə kükrədin, coşdun.
Xain qəsbkara vermədin aman,
Vətən torpağından atdın, kürüdü.
Namərdi min kərə dirədin dara,
Neçə xaqanları yıxdın, sürüdü!

Bütöv Azərbaycan qurdun, yaratdın,
Bu yolda canını, qanını verdin.
Sünnü, şişliyi son olsun deyib,
Biz eyni bədənlik, bir ürək dedin.

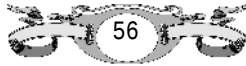
Səni anlamadı cılız beyinlər,
İçini yedilən tac hərisləri...
(Vətən, millət öyünməyənler,
Tarix əfv etməz siz «varisleri»!)

Gözünü dünyaya yumduğun andan,
Xəyanət başladı xalqa, ölkəyə.
Məğribdən-Məşriqə bir Azərbaycan
Bölündü xanlığa, kiçik bəyliyə.

Kiçik xan oldular, balaca bəylər,
Dərbənddən Təbrizə şaqqaladılar.
Vətən bölündükcə lap kiçildilər,
İtdi şan-şöhrət də naçar qaldılar.

II

Durmadan döyüşdün otuz yeddi il,
Böyüdü Vətənin sərhəddi hər il,

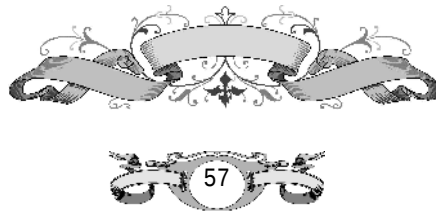
İndi s rh ddimiz Sən qoyan deyil,
Hardasan, hardasan, Nadir Şah   f  ar?!
D    n yurdumuza hər gün da  atır,
Binamus, bi  r f murada çatır,
Aslan yuvasında  aqqallar yatır,
Hardasan, hardasan, Nadir Şah   f  ar?!

Vətən param-parça, ürəklər z d n,
Alıb ayırdılar Təbrizi bizdən,
   a əsir d     da  s brimizd n,
Hardasan, hardasan, Nadir Şah   f  ar?!

G y   qara geyib, Qarabağ darda,
D    n   l uzadıb d rd yandan yurda,
Bəsdir tikə oldu  biz acgöz qurda!
Hardasan, hardasan, Nadir Şah   f  ar?!

Qalx, yandır yenə də m    limizi,
G  l, al q  sbkarın   lind n bizi -
Silinsin Vətəndən d    nin izi!
Hardasan, hardasan, Nadir Şah   f  ar?!

10 may 1992

KƏPƏ ZİM

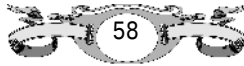
Buludlar örpək tək çalıb başını,
Baxanın əlindən alır huşunu,
Bir kimsə bilməyir onun yaşını,
Dünyanın özündən əzəl Kəpəzim.

Nazlı bir gözəldir - saçları meşə,
«Ağsu» bulağının suları şüşə,
Cansıza can verir, ürəyini nüşə,
Qələbimə nur saçan məşəl Kəpəzim.

Bir gözü Maralgöl, bir gözü Göygöl,
Ətəklər yamyaşıl, çiçək, qönçək, gül,
Sarmaşb çəməndə süsənli sünbül,
Dağların incisi gözəl Kəpəzim.

Gördən çəkib baxır göyləri sarı,
Yayın ortasında ərimiz qarı,
Ucadan ucadır, enməz vüqarı,
Yetməz zirvəsinə bir əl, Kəpəzim!

*Hacıənd,
5 yanvar 2008*

DAŞKƏSƏN

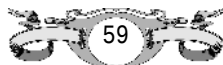
Sığınıb qoynuna uca dağların,
Nazla cılvalı nır gözəl Daşkəsən.
Qüdrətli əlilə mürd oğulların,
Bəzənib süslənir gözəl Daşkəsən.

Gecələr qərqr olur işığa, nura,
Küçələr, meydanlar cənnətə dönüb.
Gözəllik görürsən, baxsan sənin hara,
Xoş əməl arzuya, niyyətə dönüb.

Torpağı qızıldır, daşı cəvahir,
Hər qarış dəfin, ləldir burada.
Mərməri, filizi tükənməz nəhir,
Dörd tərəf çiçəkdir, güldür burada.

Hayana baxırsan - meşə, çöl, çəmən,
Dağlarda bənövşə, nergiz, yasəmən.
Gəlsən bu diyara səfa görürsən,
İçərsən «Narzan»dan şəfa görürsən.

Gərdən çəkib Qoşqar ilə yan-yana,
Havası dərmandır - canlara cövhər.
Arılar bal süzür pətəkdə şana,
Otları mülhəmdir, suları kövsər.

Qoşqarın zirvəsi müqəddəs ocaq,
Gəl elə ziyarət, mətləbin çat.
Məcundur, iksirdir «Yumurtabulaq»,
Neçə dərhliləri veribdir həyat.

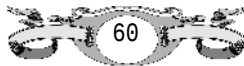
«Xoşbulaq» üstündə var başqa büsat,
Açılıb süfrələr, məclis qurulub.
Qaynayıb çağlayır azad, şən həyat,
Sevənlər cüt gəzir qolboyun olub.

Aşıqlar sazını basıb bağrına,
Açır könülləri yastı balaban.
«Cəngi» havalanır od saçır zurna,
«Şikəstə» oxuyur yamacda çoban.

Hər yanda coşqu var, gözəl təmtəraq,
Ürəklərdə fərh, üzlərdə sevinc.
Gəlib Daşkəsənin xoşbəxt günləri,
Dillərdə nəğmələr, gözlərdə sevinc.

Şöhlət əfşar tərəf etdi hüsnünü,
Vəsf etdi könüldən, candan, Daşkəsən!
Hələ çox görəcəkdir gözəl gününü,
Yazacaq şənini dastan, Daşkəsən!

13 yanvar 2008

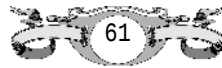
XIZI

Dörd yan dağlar, minbir rəngli, naxışlı,
Gah günəşli, gah buludlu, yağışlı,
Gözəlləri ahu, maral baxışlı,
İlham pərisidir, sehirdir Xızı.

Dağ arası «Cənnət bağı», Altıağac,
Havası dərmandır, dərdlərə ilac,
Nazlı bir gözəldir, zirvəsində tac,
Günəşli oyanan səhərdir Xızı.

Dağların saçları yamyaşıl meşə,
Bumbuz bulaqları billurək şüşə,
Qəlbə ilham verir, ürəyənəşə,
Cənnətin qoynunda şəhərdir Xızı.

31 iyul 2007

SALAMA GÜLSİN

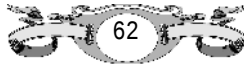
Yayda güzar etsən gözəl Xızıya,
Gedib Yarımcada sərirlən, qardaş.
Gör seyrə çıxsan Qızılqazmaya,
Sən salam verər hər qaya, hər daş.

Marallığın zirvəsini dolan, göz,
İpək bulağından içmiş olma.
Gecə qonaq qalsan o dağlarda sən,
Şehli çəmənlərdə gəzməmiş olma.

Göz çölü, çəməni, dər çiçəkləri,
Qoxla bənövşəni, yanağından öp.
Toxu sevgilini çiçəkdən çəlləng,
Düzüb saçlarına, dodağından öp.

İtil bıçağı ocaq daşında,
Topla çır-çırpını tez ocaq qala.
Məclis qur dostlarla süfrə başında,
Seyrəngahın olsun çiçəkli tala.

Yağlı qabırğanı ağac şişə çək,
Duzla, səp üstünə kəklikotunu.
Köz üstə bişincə tərli kabab,
Pendirlə dürməyin aşır onunu.

Aşıq dilləndirsin telli sazını,
«Baş Sarıtel» dalğa-dalğa ucalsın.
Qoy çəksin balaban sazın nazını,
«Sarı gəlin» həzin-həzin ağlasın.

Şöhlət, çək köksünə dağ havasını,
Ürəyin, qələmin ilhama gəlsin.
Şövgünün vəsfi el, cənnet Xızını,
Zirvələr ruhunu salama gəlsin.

*Bakı,
28 noyabr 2007*

AĞSU AŞIRIMI

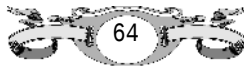
Noyabrda burda büsat başqadır,
Ağsu aşırımı bir aləm olur.
Silsilə zirvələr bir tamaşadır,
Yamyaşıl meşələr saralıb, solur.

Şimalında dağlar bə yaz qar olar,
Cənubunda yaşıl zəmi, düzənler.
Dolaylarda dilli sellər car olar,
Qırqovul dazıyıb kolda gizlənər.

Payız çeşni vurub meşəyə, dağa,
Təbiət bürünüb qızıl örpəyə.
Möcüzə görməyə tez gəl, ay qağa,
Bax nazlı turaca, xallı kəkliyə.

Duman pusqu qurar, sinər dərəyə,
Darıxar ki, axşam düşər, gün bata.
Gün yıldı, duman qalxar zirvəyə,
Yolçular tələsər mənzilə çatə.

Hər döngədə xan-xan çayxana,
Hazırdır manqalı, həm simavarı.
Süfrələrdə neçə nemət yan-yana,
Alması, heyvası, güleyşə nari.

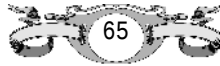

Odlağında kömür yanıb köz olar,
Simavar oxuyar kamança kimi.
Dım alar çaynikdë çiçkli otlar,
Bürüyür tiri bütün almi.

Köz üstü sulanar quzu kababı,
Pendir dürmü yindın doya bilməzsən.
Armudu istə kan dolar, boşalar,
Beş vurur on beş, saya bilməzsən.

Şöhlət, göz Vətəni, sən diyar-diyar,
Göz Mili, Muğanı, dolan Şirvanı.
Ağsu dağlarının başqa hüsnü var,
Bu cənnət mənə kana söylə tay hanı?!

*Ağsu aşırımı,
12 dekabr 2007*

BAHAR ÇAĞIRIR BİZİ

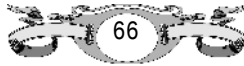
Lalələr basıbdı göy çəmənli,ri,
Bənövşə qısqaır yasəmənli,ri,
Nərgiz məst eləyib ağ süsənli,ri,
Sevgilim, gəl, bahar çağırır bizi.

Quşlar bəhsə girib, sanki ney çalır,
Böcəklər çəməndən kamını alır,
Sarmaşıq gülləri kəməndə salır,
Sevgilim, gəl, bahar çağırır bizi.

Kəliyin ayağı şəhər batıbdı,
Kəpənək ləçəyi qonub yatıbdı,
Arı çiçəkləri dilə tutubdu,
Sevgilim, gəl, bahar çağırır bizi.

Gəl, nəğmə çiləyək dodağa, dilə,
Sevməyi öyrədik gül, bülbül,
Dönək buludlara qarışaq selə,
Sevgilim, gəl, bahar çağırır bizi.

Gözdən itək meşələrin qoynunda,
Çimək dərələrin gümüş çayında,
Güzgülnək bulaqların suyunda,
Sevgilim, gəl, bahar çağırır bizi.

Keçək Dəlidağdan, aşağı Çilgəzi,
Baharın nəfəsi oxşasın bizi,
Dünyaya car çəkək saf eşqimizi,
Sevgilim, gəl, bahar çağırır bizi.

Şöhlət vurğunudur ana torpağın,
Çəmən, çiçəyin, dağda ırmağın,
Qoşa gülü olaq belə növrəğın,
Sevgilim, gəl, bahar çağırır bizi.

8 avqust 2007

BULUDLAR

İngin səmələrdə üzən buludlar,
Yerli qovuşanda dumana dönür.
Gündüzlər dincini alıb dərdir,
Gah düzdür, gah da ki, dağda sürünür.

Gecələr süslüyüb göyün üzünü,
Ayın gözlərində halıyı dönür.
Hər şeyi boşaltmağa qara sisini,
Uca zirvələrin başına enür.

Gah da leysan töküüb ağlar buludlar,
Səpilər meşəyi, çöl, çəmən.
Torpaq cana gəlir, bərəkət artar,
Dolar yaşıl zəmi sünbül, dən.

Gah da kölgə olub isti yay günü,
Başımız üstündə çətir dönür.
Bəzən el tutar göyün üzünü,
İşıqlı gündüzlər axşama çönür.

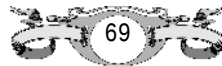
Buludlar cəng edər, göylər gurlayar,
Sanarsan səmada atlılar çapar.
Gah şimşək dönüb ildırım olar,
Titriyər yer üzü, vahimə qopar.

Qışda ulduz-ulduz təzə qar olub
B yaza b r y r dağ, d r ni.
Gecənin  axtası billura bənzər,
Qırovu naxışlar bağı,   m ni.

Möcüzədir başdan-başa buludlar,
Bu dağdan o dağa mənasız  tm z;
Nədəndir, boz, qara, gah da ağı olar?
Buludun sehrini saymaqla bitməz.

*Bakı,
13 yanvar 2008*

BAHAR

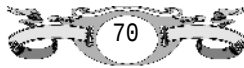
B z di d zl ri, qalxdı dağlara,
Min rəngə boyadı bahar hər yanı.
K vr ldib buludu endi sulara,
Yaşıla q rq etdi bahar dünyanı.

Hər t rf al-əlvan, sünbüllər tel-tel,
Tarlaya, bağlara b rk t gəlib.
Oyanıbdı qoca Muğan, qoca Mil,
K ll -kainata h rk t gəlib.

Çi kl rd n naxış vurdu ormana,
S sl yib meşənin saçını h rd .
Nazlı-nazlı yuxusundan oyandı,
Bənövşə n rgizi çəməndə gördü.

Qatar tutub karvan-karvan durnalar,
Qaranquşlar müjdə verdi hər yana.
P hr ldi g l qoxulu fidanlar,
G l  qonaq g ldi yaşılbaş sona.

Dan söküldü, k ll -al m şəhl di,
G n ş tezdən çəmənə z r   di.
 nb r saçdı bağçalarda qızıl  l,
Bülbül sevdalanıb nəğmə çilədi.

Kəkliyin sədası düşdü dağlara,
Kəpənək oyandı şirin yuxudan.
Ağ çiçək ləndi yaşıl bağlara,
Budaqlar fatasın qoymuşdu çoxdan.

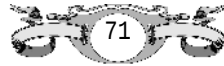
Arı çiçəklər elçi düşübdü,
Dil tökür zanbağa, gah qonşusuna.
Gövhəri tovlayıb, inci deşibdi,
İndi də vurulub bir başqasına.

Süsən sevdalanıb, nərgiz naz edir,
Deyir hələ tezdir, tələsmə canım.
Süsən dərdə ləndən xəyala gedir,
Deyir ki, nə qədər həsrətdən yanımda?!

Şanapipik kölgələrdə nazlanır,
Özü tut eşqində, qulağı səsdə.
Salxım söyüd su üzünə sallanır,
Qırçın sular nəğmə deyir ah-əstə.

Yaz yağışı tirlədi hər yanı,
Daraqladı göy çəmənin telini.
Çimizdirib ala gözlü ceyranı,
Pardaxladı mavi Məxmər gülünü.

Fatma xala hanasını qurubdu,
Göyqurşağı naxışlayıb göyləri.
Çaylar coşub qayaları yarıbdı,

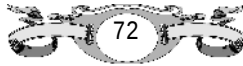

Çöl, düz gətiribdi selləri.
Ey könül, bəstə bəstə bahar nəğməni,
Daşlara həkk et, qayalara yaz.
O simfoniya - həyatın himni,
Oxu bu nəğməni hər gündə yaz.

O gündə ömürlər təzələnir,
Qəlbə şəfqət dolu bir day gəlir.
Biz həyat verən Uca Tanrıya,
Canlı da, cansız da, səcdəyə gəlir.

Cahana can ver, göydən eşq al, r,
Dünya qocalardı bahar olmasa.
Hər gündə yer üzünü təzələnir,
Dünya kül olardı bahar olmasa.

30 sentyabr 2007

PAYIZ

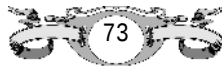
Payızın örpüyi qızılı, sarı,
Bürüyüb çəmni, çölü, meşni.
Dəyişir rəngini yaşıl bağların,
Bəzəyir xəzəllər billur çeşməni.

Vida nəğməsini oxuyur quşlar,
Yellənir budaqda sonuncu yarpaq.
Səngiyir Günəşin odu, istisi,
Solur bağ-bağçalar, soyuyur torpaq.

Ağaclar üstündə heyva saralıb,
Yiləlib barından narın budağı.
Durnalar Bağdada yeni yön alıb,
Müjdəliyə gözləyir Kərkük oylağı.

Qəribə aləmi vardır payızın,
Qovuşar köksündə sevinclə qübar.
Dərib bəhrəsini çiçəklə yazın,
Götürüb özünü qışa aparar.

Ulduzlu, füsunkar, ılıq gecələr,
Yerini buz kimi ayaza verir.
Turşudur üzünü, qaralır göylər,
Buludlar zirvəyə tənqar hörür...

Hər payız gələndə bilmirəm nədən,
Qəlbimi bir qərib kədərlə bürüyür.
Könlümmü, dünyamı qopur yerindən?!
Ömrüm şama dönüb, yanır, ərliyin.

Ağcabədi,
22 noyabr 2007

QIŞIN VİDASI

Çıxdım təbiəti fevralın sonu,
Gördüm ki, çırpınır, can çəkər çillə.
Şövq ilə seyr etdim çöldə hər yanı,
Qış da kövrəlmiş qəm-kədərlə.

Bir başqa görünür meşə, düzən, dağ,
Əriyir güneydə yavaş-yavaş qar.
Kükrəyib ormanlar, qabarıb torpaq,
Coşub cana gəlir quru hər nə var.

Kolların qoltuğu göm-göy tərləyib,
Çəmənin çıxarıbdı yaşıl dişini.
Bahar gəlhagələdi, özün yetirib
Bitirəcək qara qışın işini.

Qarın sinəsini yarıbdı nərğiz,
Bənövşə şəhər yuyur başını.
Lalə açmasa da hələ gözünü,
Sürmələyib ləkə-ləkə qaşını.

Quşlar cıkkı çkib sımada süzür,
Hava tirlənib nbnr bñnzr.
Dolub qara bulud leysan yağacaq,
Gülün qulağına sırğa taxacaq.

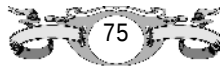
Tbıt silkinib, açıb gözünü,
Meşd ağaclar tumurcuq vurub.
Dönüb yenı gılır köçri quşlar,
Söysöy budaqlarda yuvasın qurub.

Salxım söyüd bızk vurub hüsnün,
Saçlarını bahar yeli hörck.
Srib tellrini ırmaq üstün,
Qırçın-qırçın sularını öpcck.

Yenı yer üzünı bahar gılcck,
Zmilr göyrib güllr açacaq.
Ürklr sevinib üzlr gülcck,
Süfrd brkkt aşıb-daşacaq.

Yazın gılışınd qrib ahıng var,
Xeyir qalib gılır zülmil şır.
Anlayan bu işdn çox ibrıt alar,
Şükr edr Tanrıya günd min kr!

*Şamaxı-Ağsu aşırımı, Ağcabdi,
22 fevral 2008*

QAYTAR O GÜNLÜ Rİ

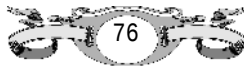
Dağların bağrından süzülüb gəlir,
Billurdur suları Sarıbulağın.
Hər yanı mənşər, dağlar, dərli, r,
Açılıb baharı Sarıbulağın.

Səpilib çəmən ulduzlar kimi,
Zərif çiçəklərin sarısı, ağı.
Yamacda biçənək qalxıbdı diz,
Dörd tərəf vətlik, quzuqulağı.

Sağı SoltanHeydər, solu Üçtəpə,
Qərbdə Humayqaya gərdən çəkibdi.
Kürəyin söykəyib Dəlidağına,
Uca zirvələr duman çökübdü.

Günəş dağlayanda dağın zirvəsi sin,
Köhnə qar tərliyəb sellər dönər,
Qovuşub suyuna Sarıbulağın,
Qıjhaqıj qıjovla dərliyə enər.

Xəyala dalardım burda bir zaman,
Mən Sarıbulağın zümzüməsində.
Sular laylay deyib çalardı kaman,
Yatardım yamyaşıl çəmən üstündə.

Ölüb xatir  r sanki olmayıb,
İndi   n g  nl  r nağıla d  n  b.
Daha qovuşmağa g  man qalmayıb,
  mid  r şam kimi qaralıb, s  n  b.

Ya R  bb! M  c  z   et   z q  dr  tin  ,
Qaytar o g  nl  ri, geri   qaytar!
G  y  rt mill  timin arzularını,
Bizi bu nisgild  n, bu d  rdd  n qurtar!

4 April 2008

CƏNGİ ÇÖLÜNDƏ

Yayın ortasında Cəngi çölündə,
Gürzə fısıltısı gəlir hər yerdən.
Dəli bir sükutun vahiməsidən,
Titrətmə başlayır, üsüdü bədən.

Çiçəkli bahardan əsər qalmayıb,
Quruyub hər nə var cızdağı çıxıb.
Torpaq cadarlanıb, timsaha bənzər,
Şoran gölmələrin duzlağı çıxıb.

Hər addım atdıqca minbir həşarat,
Hirs ilə, hövlanak çöldə dazıyır.
Bəzisi sakitcə, vecinə almaz,
Özünü torpaqda yuva qazıyır.

Çöldə tək-tək daşlar miskin görünür,
Kəndər səni boğar yanına varsan.
Yayın qızmarından payını alıb,
Daş səni yandırar əlini vursan.

Nadir gözəllik də görürsən burda,
Səhərlər çöllərin seyrinə çıxsan.
Bürüyüb hər yanı meyxos qoxusu,
Yovşan dənizidir haraya baxsan.

18 iyun 2008

G L, G R M  N  EŞQ NEYL  D 
(Yunus İmr y  nəzirə)

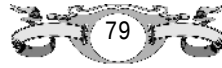
Bir sevginin m zarıyam,
 z m ona ba  daşıyam.
Bilmir m  l m, yaşıyam?
G l, g r m ni e q neyl  di.

D rd  lind n g ldim zara,
Gec m qara, g n m qara.
Bilm yir m gedim hara,
G l, g r m ni e q neyl  di.

S n Tanrımsan,  cr eyl ,
D rgahında v zir eyl ,
Birc  baxış n zir eyl ,
G l, g r m ni e q neyl  di.

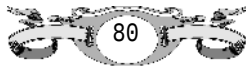
M n   hl t m odlanıram,
E qi G n    m sanıram.
Alov-alov hey yanıram,
G l, g r m ni e q neyl  di.

15 iyun 2008

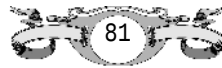
SƏN YOXSAN

Sən yoxsan,
Ürəyim bomboş,
Könlüm sınıq.
Boğur məni intizar,
Dilimdə ahi-zar,
Açılmayır sabahlar.
Gecələr zülmət, uzun,
Ruhum fırtınalarda.
Qəlbimdə qüssə, kədər
İçimdə hüzn.
Ovutmayıb heç nə məni,
Nə lacivərd göylər,
Nə səyyarələr,
Nə də bədir olmuş Ay.
Sənsiz bütün varlıqlar aciz, miskin,
Dünya əvəz etmir səni.
Qor çilənib gözlərim,
Od ələnib üzüm,
Köz bələnib sözlərim.
Girib soyuq yatağıma,
Sarılib soyumuş xəyallarım,
Sənin qoxunu verən
Cansız balıncıları basıram bağrıma.
Otağında hər yan sapsarı -
Həsrətin rəngi kimi.

Sənsizlik dönüb ölümə,
Parçalayıb didir içimi.
Dəli düşüncələrin mənəngənə sindi,
Ağlım kor kimi, dalğınam.
Fikirlərin yedəyində
Çarəsizəm, bayğınam.
Ayrılıq göyüm-göyüm göynəyib,
Yandırır qəlbimi.
Yön tuturam səmələrə,
Göylər ingin, intəhasız.
Çırpınıram mən fəzadə
Qanadı qırılmış quşlar kimi.
Sən yoxsan,
Çırpınıram, çırpınıram
Sərgərdən, qərsiz.
İtirəmə xəyallar içində
Mavi, sonsuz üfüqlər kimi.
Gah da dalıb dəryalara,
Dalğaları yara-yara,
Baş alıb hey üzürəm
Mayaksız, lövbərsiz,
Limanı olmayan gəmilər kimi!..

*Bakı,
8 yanvar 2008*

QALMADI

Həsrətin yordu məni,   km y  tabım qalmadı,
Çəkilib  r   yuxum, gözümdə xabım qalmadı.

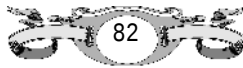
Sızladıb ürəyimi, g r saldın n  hala məni,
Sin md n dađlanmı am, cismimd  canım qalmadı.

Yalvardım pünhan tutaq, e qimizi car eylədin,
N  hac t, el yanında, dəxi imanım qalmadı.

D rdind n xəstə düşdüm, dedilər ki, divan dır,
Bin va Məcnun kimi, v sl  g manım qalmadı.

Fəxr eylə, ey vəfasız,   hl ti nakam  ld rd n,
Neyləyim Fərhad kimi, özgə amanım qalmadı.

*Bakı,
30 oktyabr, 2007*

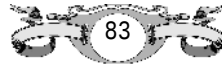
GİLİM Mİ ZARIMA

GİLİM Mİ ZARIMA, ÖLÜNDÜ N SONRA,
SAĞ İKİ N DİRDİM Mİ LHİM OLMADIN.
SEVİN ÜRİYİM ÇOX VURDUN YARA,
PƏRİŞAN KÖNLÜM HƏMDİM OLMADIN.

İLLƏRİ AĞLADIM,DÜŞDÜM ARXANCA,
GÖZ YAŞIM UCALTDI SƏNİ GÖYLƏRİ.
SƏNİ MƏLLİK SANDIM, DƏRGƏHDA UCA,
SƏNSƏ VURDUN MƏNİ YERDƏN-YERLƏRİ.

GİLİM Mİ ZARIMA, DAHA NƏ FAYDA,
GİLSƏN DƏ BİR ÇARİ QILAN DEYİLSƏN.
ŞÖHLƏT MƏCNUN OLDU, DİRDİNDƏN ÖLDÜ,
SƏN Kİ, LEYLİ OLUB ÖLƏN DEYİLSƏN.

10 oktyabr 2007

AY QƏLBİMİN HAKİMİ

Vaxtsız köç eyləmə buludlar kimi,
Getmə, gedirsənsə, məni də apar.
Belə getmə, ay qəlbimin hakimi,
Getmə, gedirsənsə, məni də apar.

Yoxdur bir həmdə mim səndən savayı,
Sənsiz istəmirəm Günəşi, Ayı,
Getmə, ay ömrümün səadət payı,
Getmə, gedirsənsə, məni də apar.

Eşqimiz dillərdə fəsan oldu,
Fələyin ləndə bəhanə oldu,
Bədnəzəri vurdu, sən nə oldu?!
Getmə, gedirsənsə, məni də apar.

Kimsə verə bilməz sənə yerini,
Qəlbim sevə bilməz özgə birini,
Ruhum tab gətirməz çəkəmə qəhrini,
Getmə, gedirsənsə, məni də apar.

Gecənin bağrında ulduztək axma,
Küllü-kainatı başıma yıxma,
Məni tənha qoyub, yalqız buraxma,
Getmə, gedirsənsə, məni də apar.

Mən həyat idi odlu nəfəsin,
Qəlb ilham idi sənin həvəsin,
Söylə indi, Şöhlət sənsiz neyləsin?
Getmə, gedirsənsə, mənəni də apar.

6 avqust 2007

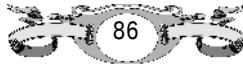

BAYATILAR

  zizim yara məni,
 ld r r yara məni,
Təbib g r yim deyil,
Aparın yara məni.

  zizim dara məni,
  l iml , dara məni,
  g r dönsəm  hdimd n,
Siz çəkin dara məni.

10 iyun 2007

SALAM SÖYLƏ SEVGİLİM

Yağış yağır narın-narın,
Yuxu qaçır gözlərimdən.
Gözü yaşlı buludların
Nur tökülür üzüm rindən.

Yağış yağır həzin-həzin,
Nəğmə deyir ürəkklər.
Üzü gülür qızılgülün,
Şəhəpilir ləçəkklər.

Yağış yuyur, daraqlayır,
Göy çəməninin saçlarını.
İncilər düzüb süsləyir
Çiçəklərin taclarını.

Yağ, ey yağış, yağ ahəstə,
Tir çiləsin qəlbim.
Yağ, döyüclə pəncərəsin,
Salam söylə sevgilim.

*Ağcabədi,
24 noyabr 2007*

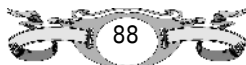

Cİ BRİ SALMISAN

Sevgim, cavabı cıbrı salmısan,
Düsturunu elə işarət mən,
Bir kilid vurmusan, düyün çalmısan,
Açmaq üsulunu gəl öyrət mən.

Elə bir tənliyi qurmusan ki, sən,
Surəti, məxrəci, nə də kökü var,
Ha sistem qururam, cavab olmur tən,
Aç bu düsturunu, insaf elə, yar.

Qorxuram Bermuda salasan mən,
Xəbərsiz – tərsiz batmaq qorxum var.
Cəzibəndən çıxıb itirsəm sən,
Bil ki, meteoram, yanmaq qorxum var!

OXU, QOCA ÇİNAR!
(*Tahir Rzaya nəzir*)

Oxu, qoca çinar, oxu ahıstı,
Süzülsün qəlbimdə həzin nəğmələr.
Sənin hər qoşduğun ilahi bəstə
Mənim xatirəmə vurur ilmələr.

Oxu, qoca çinar, qoy ötən günlər
Canlansın gözümdə bir film kimi.
Bir anlığa dönsün geri o illər,
Vərqləyim yarpaq-yarpaq təqvimi.

Yenə bircə sən ol, bir də ki, o qız,
Qaytar ilk eşqimi, qaytar özüm.
Yaman kövrəlmişəm, göynür hər söz,
Axıt xan Arazı, axıt gözümlə.

Oxu, qoca çinar, duyum səsinə,
Titrəsin qəlbimdə kamanın simi;
Oxu, uca eşqin sevgi himnini,
Qoy yanımda odlara pərvanə kimi.

Oxu, qoca çinar, oxu, qoy səsin
Ürəyimdə nələ çəksin, inləsin.
Qaytar gəncliyimin xoş avazını,
Şeyda bülbul kimi nəğmə çiləsin.

27 sentyabr 2007

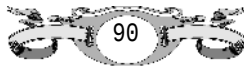
GÜLÜM

Uca d rgahlarda qurbanlar k ss m,
Dərib ulduzları z lf n  d zs m,
E şqin  saralıb canımı  zs m,
Söylə, yanarsanmı halıma, g l m?

D   b ayağına, qadanı alsam,
Sənin g l  nind  bir arı olsam,
G l n ,  trin  mehrimi salsam,
Söylə, d n rs nmi balıma, g l m?!

 ıxsam zirv  r  s sl s m s ni,
  lvan    kl rl  s sl s m s ni,
Sevirəm! Sevirəm!.. S yl s m s ni!
Söylə, g l rs nmi yanıma, g l m?

2 sentyabr 2007

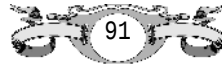

SEVGİ VƏ QÜRUR

Sevgi də gözəldir, qürur da gözəl,
Hansından vaz ke im, bilmir m, aman!
Sevən də gözəldir, məğrur da gözəl,
Sevgi  mr n tacı, qürur -   r f,  an.

Sevgi canda ürək, qürur canda qan,
  r m onlardan  l   ks m   r;
Sevm k ibadətdir, q rursa iman,
Birindən vaz keçmək m mk nm  m  r?!

Sevgiyə, qürurla yanan kəslərin,
  r fi, şöhrəti g y  ucalar.
Sevgisi, qüruru olan kəslərin,
M qamı Tanrının yanında olar!

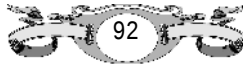
QARA SEVDANLA

Nədən kədərlişən, belə qəmlişən,
Niyə gənc yaşında yaşlanmısan sən?
Əlinin xınası hələ solmayıb,
Çiçəyi burnunda təzə gəlinləşən.

Hansı qəddər salıb sənin yolunu
Hicranın, həsrətin yoxuşlarına?
Çıxmayır qoynundan gözəl ətərin,
Nədən hüzn çöküb baxışlarına?

Eşq sarmaşıb sənə, ey gözəl afət,
Qolboyun olmusan qara sevdanla.
Unudulan deyil uca məhəbbət,
Ürəyin olacaq yara sevdanla!

2 iyul 2007

KÖNÜL KÖNÜLÜ

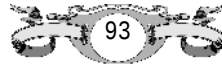
De, doymaq olarmı, baxmaqla yardım?
Can canı istəyir, könül könülü.
Xəstə şəfa tapmaz yeməsin nardan,
Can canı istəyir, könül könülü.

Dolansın boynuma ipək saçların,
Naz ilə oynasın kaman qaşların,
Ovutmaz qəlbimi yar, baxışların,
Can canı istəyir, könül könülü.

Qoy girim qoynuna, gülaba batım.
Kəm alım doyunca, murada çatım,
Məst olum sənə uyuyum, yatım,
Can canı istəyir, könül könülü.

Şöhlətəm, düşmüşəm qara sevdaya,
Sevib-sevilməyi göldüm dünyaya.
Qurbanam sənəki naza, ədaya,
Can canı istəyir, könül könülü.

4 iyul 2007

QAYIT G L,   ZİZİM

Gözümün alovlu baxışı s n b,
Qəlbimdə eşqimin at şı s n b,
 r k parçalanıb,       k sınıb,
Qayıt g l,   zizim, sənsiz olmayır.

Sən olmasan nurlu səhər a mayır,
S nki yoxsan g ll r ətir sa mayır,
 eyda bülbül g ll r  st  u mayır,
Qayıt g l,   zizim, sənsiz olmayır.

Zaman su t k axır, ömür əriyir,
 şıqlı dünyamı zülmət b r y r,
Sənin həsrətindən canım   r y r,
Qayıt g l,   zizim, sənsiz olmayır.

28 iyul 2007

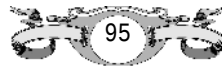

ÖMRÜM YETMƏ YƏ

Dərdə düşdüm bir ilahi sevdadan,
Sevda dərdi tükənməyən, bitməyən.
Qorxuram ki, öləb gedəm dünyadan,
Bu dərdi çəkməyən ömrüm yetməyən.

Səadətdir mənə sənənin həsrətin,
Ondan məhrum olmaq ölümün çətin.
İstərim qurtulam bu əzablardan,
Qorxuram ürəyən mərim yetməyən.

2 avqust 2007

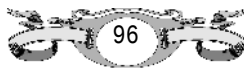

A ZALIM

Eşqin atışın atmısan mən,
Dar ağacı qurub, asmısan mən,
Qul edib, qullara qatmısan mən,
Leylinin nəyisən, söylə, a zalım?!

Bimürvətşən, ya insafsız, ya qansız,
Eşqin qatilisən haqsız, imansız.
Qəsdin yandırmaqdı odsuz, ocaqsız,
Əslinin nəyisən, söylə, a zalım?!

*Bakı,
2 dekabr 2007*

SƏNSİZ

Sənsiz qərsızam buludlar kimi,
Dar gəlir ruhuma bu nəhəng cahan.
Tək sənsən qəlbimin şahı, hakimi,
Eşqinlə Məcnunam, ay ismi pünhan.

Saytək dolannam hər gün başına,
Mənim eşq evimin dərğahı sənsən.
Mailəm hüsnünə, hilal qaşına,
Eşqimə can verən abi-kövsərsən.

Sənsən bu dünyada yaşadan məni,
Ey şahı-mərdanım, sevdam, həvəsim.
Sevirəm, sevirəm, sevirəm səni!
Vuran ürəyimə, canda nəfəsim.

Bakı, 7 dekabr 2007

QISQANIRAM

Heç rıva bilmırım ki,
Yad gözler sını baxsın.
Kiminsı baxışından
Gözündı şımşık çaxsın.
Qorxuram yad nızrın
Üzündı izi qalsın.
İstırdim ömür boyu
Ürüyimdı olasan,
Sevda günşı olub,
Eşqim ilı yanasan.
Bilirsın sını necı
Düşünürım, anıram?
Saçlarını oxşayan
Mehdı qısqanıram.
Günşdı baxma ki,
Üzünı lıkı salar.
Qoymaram bulud yağa,
Yanaqların islanar.
Pırvanı ol eşqimı,
Muma dönüb ıriyim.
Sın hır iki cahanda,
Gırıyimsın, gırıyim!
Gülü dı qoxlama ki,
Gül dı sını qoxlayar.
Qorxuram dilı tutub,

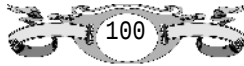
Ürəyini ovlayar.
Canım,qınama mənə,
Sən güldən də zərifsen.
Ləçəklər zər səni,
Ləyaqətsən, şərəfsən.
Göz yaşı axıtma ki
İslanar kipriklərin.
Ruhun - dağlardan uca,
Eşqin - deryadan dərin.
Göz yaşını görəndə
Ona da qısqanıram;
Süzülər yanağından,
Süzülər aram-aram;
Yuyar şirin ləbini,
Bal- şəkərsiz qalaram.

Bir an da unutmuram,
Fikrimdən itməyəsən;
Gecələr yatmayıram,
Gözümün getməyəsən.

Heç rəva bilmərim də -
Tanrı tanıya səni;
O, mənə yaratsa da,
Vermərim Ona səni.
Ona da qısqanıram,
İntizar üzür mənə.
Qorxuram alar məndən,
Ruhun oynar tənindən;

Şikara dönürsən sən,
Dərgaha gedürsən sən.
Onda neyləyirəm mən?
Dərgahdan üz çevirəm!
Püskürüb dönürəm mən,
Məhsərin vulkanına.
Bütün yer, göy, aləm,
Oda, atış verəm!
Sən məndən ayrı düşsən,
Zülmətləri yararam,
Göyün yeddi qatını -
Kainatı araram.
Səni tapa bilməsəm,
Qiyamət qopararam!
Qiyamət qopararam!!

HƏSRƏTİN

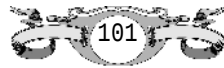
Sənsiz həyat sitəm, ömür şursuzdur,
Vallah, öldürəcək həsrətini mən.
Sənsiz səma tutqun, Günəş nursuzdur,
Vallah, öldürəcək həsrətini mən.

Gözlərim yollara dikilib qalıb,
Çəmənliklər saralıb, çiçəklər solub.
İlham bulağımın gözü kor olub,
Vallah, öldürəcək həsrətini mən.

Əlrim möhtacdır ipək telin,
Qollarım möhtacdır incə belin;
Möhtacam səsin, tuti dilin,
Vallah, öldürəcək həsrətini mən.

Seyr edə bilmirəm şux yerişini,
Sallana-sallana, yar, gəzişini.
Eşidə bilmirəm şən gülüşünü,
Vallah, öldürəcək həsrətini mən.

Yaylığımı götür, qoxla sevgilim,
Pəncərəni açıq saxla, sevgilim.
Gündüz olmaz, bəri gecə qoy gəlim,
Vallah, öldürəcək həsrətini mən.

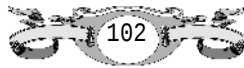

YALVAR ALLAHINA!

Deyirsən sevm yim, s nd n  l   kim,
Onda elə et ki, tutulsun g z m;
 şıqlı dünyanı, s ni g rm yim,
Yalvar Allahına, k r etsin məni.

 r k fərman bilməz, qorxmaz heç nədən,
D nm r m e şqimd n, ke m r m s nd n,
  g r mümkündürsə, bu  r yimd n,
Yalvar Allahına, itirsin s ni.

Deyirsən, bax anda tikan  kmis n,
  lacsız məhkum t k nazın   kmis n.
G zl r m, qoparıb tikan i ind n,
Allah  r yimd  bitirsin s ni!

SÖYLƏ MƏN !

Sənsiz içim zil qaranlıq,
Gəl, işıq saç can evim.
Üzüb məni bu tənhalıq,
Gəl, həyat ver ürəyim!

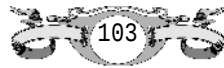
Sən ki, yoxsan hər şey əskik,
Mənası yox bu həyatın.
Biz səninlə bir bütünük,
Duymaz məni hər salatin.

Qəlbim sənin əlindədir,
Xəncərləyib vurma yara!
Bəs deyilmi dağ çəkdiyin?
Çalma onu sərt daşlara!

Sevədim unutmaq üçün,
Sənsizlikdən qəhr oluram.
Dərdli kaman olub hər gün,
İnləyirəm, qovruluram.

Bəsdir, əl çək sitəmindən,
Cövr eləmə aşiqin!
Şöhlət ölsə yar eşqindən,
Nəfin nədir? Söylə mənə!

Sənsiz içim zil qaranlıq,
Gəl, işıq saç can evim.
Üzüb məni bu tənhalıq,

Gəl, həyat ver ürəyim!

NECƏ GİZLƏ DİM...

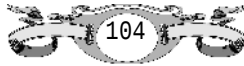
*Bir gözəlın izzirab dolu etiraf məktubla-
rını vərqlərkən... Onun duyğularının
həzin nəğmələri bu nağılın yaranma-
sına vəsiə oldu. Onun diliylə...*

Hicrinlə yanırım, necə gizlədim,
Almışan əlimdəni ixtiyarımı.
İllərlə ağ atlı oğlan gözlədim,
Tanrı gec göndərdi mənim yarımı.

Sən evli, mən evli... qızıl qəfəsdə
Qədir məhkumuyuş, əlac imkansız.
Neyləsin təbibsiz, çarəsiz xəstə,
Qovuşmaq gümansız, vəsal gümansız.

Barı gecələr gəl, rüyalarım,
Doyunca qoy görüm yuxuda səni.
Nə olar, uçub gəl xəyallarım,
Qurtar izzirabın əlindəni məni.

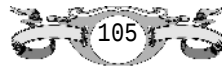
Bas məni bəğrinə yar, öpüşlərin,
Qoy bala döndərsin dodaqlarımı.
Bahar yeli kimi ilıq nəfəsin,
Oxşasın telimi, yanaqlarımı.

Dönək mələklər göylər uçaq,
Gəl bir nağıl quraq, ovunsun ürək.
Səyyarələr kimi alışaq, yanaq,
Xeyallar içində bir ömür sürək.

Sən ol göylər oğlu, mən dəniz qızı,
Arzu, niyyət olaq saf diləklərdə.
Neyləyək, beləymiş taledən yazı,
Əfsanəyən dönək biz ürəklərdə!

23 sentyabr 2007

HEYRAN OLDUM

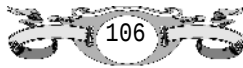
Götürdü zülfünü gül camalından,
Sandım nur çilədi günəş dünyaya.
Məsti-xumar oldum xətti-xalından,
Heyran oldum üzündəki mənyaya.

Töküb saçlarını beldən aşağı,
Cənnəti bənzəyir qoynu, qucağı.
Ona mehman oldum bir axşam çağı,
Heyran oldum gözündəki mənyaya.

Eşqin bədəni içdim əlindən,
Sarılıb boynuna, öpdüm telindən.
Bal süzüldü şirin, tuti dilindən,
Heyran oldum sözündəki mənyaya.

Onu görək Leyli, Şirin utanır,
Züleyxa lal olur, əslisi qısqanır –
Eşqində ürəyim alışıb yanır,
Şöhlətim, aşiqəm belə sonaya.

20 iyul 2007

DAĞ ARASINDA

B znib  ıxmıřdı seyri-g lřn ,
Nazlı yarı gördüm bađ arasındadır.
Qovuřmur düymələr, açılıb sinə,
Gördüm řamamasın tađ arasındadır.

Alıbdı ađlımı o gözəl sona,
Eřqin atıřını salıbdı cana.
Bənzəyir kəkliyə, ahu ceyrana,
Sallanıb gəzirdi dađ arasındadır.

Ařiq m gözünün mən qarasına,
 nan bu eřqim , ř hl ti sına.
S n   i  kl rd n   l ng yolladım,
Bir məktub qoymuřam bax, arasına.

30 sentyabr 2007

SƏNİN ALA GÖZLƏRİN

Göylər kimi dərinidir,
Səba kimi sərinidir,
İşvəlidir, şirindir
Sənin ala gözlərin.

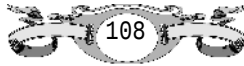
Könlümdə qurub büsat,
Ulduzlu bir kainat,
Sevgi dolu şəhən həyat -
Sənin ala gözlərin.

Xılqətindən aladır,
Gilləsi kəhrəbadır,
Eşqimin mehrabıdır
Sənin ala gözlərin.

Bənzer mavi dəryaya,
Gecə gümüşü Aya,
Məni salıb bəlaya
Sənin ala gözlərin.

Şöhlətə fərar çaşıbdı,
Eşqim bahar açıbdı,
Ömrümə nur saçıbdı
Sənin ala gözlərin.

3 fevral 2008

BİR GÖZÜ Lİ AŞİQİ M

Camalı Aya bənizər,
Hörükləri topuqda.
Ala gözlərin süzər,
Qoşa xallar buxaqda.
Ərşə çəkilib yuxum,
Xəyalım al yanaqda.
Qəlbimi məndən çalan
Bir gözəl aşıqım.

Könlü könlümə yaxın,
Özü məndən aralı.
Həsrətindən yanıram,
Dəli ürək yaralı.
Qərsizəm say tək,
Ömrüm, günüm qaralı.
Məni odlara salan
Bir gözəl aşıqım.

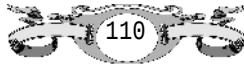
Getmir gözəl surəti,
Divan gözəlrimdən.
Adı əzbərim olub,
Düşməyir heç dilimdən.
Ondan ayrı yaşamaq
Bəhrə imiş ölümdən.
Eşqi dərgahım olan
Bir gözəl aşıqım.

12 fevral 2008

SİZ Hİ YAT YAŞANMAYIR

Günüş hmin Günüş,
Şfqlr eyni.
Sahr hmin sahr,
Rnglr eyni.
Sma hmin sma,
Üfüqlr eyni.
Dniz hmin dniz,
Lpplr eyni.
Bahar hmin bahar,
Külklr eyni.
Çmın hmin çmın,
Çiçklr eyni.
Güllr hmin güllr,
Lçklr eyni.
Dünya hmin dünya,
Fllklr eyni.
Başımın üstündə Uca Yaradan,
Tanrı hmin Tanrı,
Mllklr eyni!
Hminkidir görüş yerimiz d,
Çinar hmin çinar,
Kölgllr eyni.
Bş niy yaşaya bilmirəm,
Nə olub mən?!
Bş niy ölən kimi ölmürəm,

Nə olub mən?!
Hər şey varlığımı çəkir dara,
Bu gözəl aləm gözlərimdə,
Bir heçdir,
Kül kimi qapqara.
Çəkisizliyə düşmüş kimi,
San ki, havadan asılmışam.
Çarəsiz kimsəsizlər kimi,
Boğur tənhalıq məni.
Qıvrılıb dərdimə qısılmışam.
Kədərim yoxdur şərik,
Fikirlərim darmadağın,
Duyğularım didik-didik.
İçim soyuq, buz kimi,
San ki, hər yan zülmətdir,
Həsret, hicran qoxuyur,
Hara baxsan.
Hər şey var,
Amma, bircə sən yoxsan.
Hər şey varsa da,
Hər şey olsa da,
Qəmli könlüm ovunmayır,
Sənsiz həyat yaşanmayır!
Həyat sənsiz yaşanmayır!

26 Aprel 2008

BU GEC

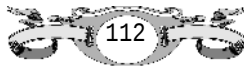
Xəyal pərvaz etdi ötən günlər,
Xatirələr yada düşdü bu gec.
Ağladım, sızladım bəlkə min kər,
Xatirələr yada düşdü bu gec.

Çəmənə gülümü özgələr dər,
Qəlbimdəki incə tellər titrədi,
Dəli könül yenə coşdu, kükrədi,
Xatirələr yada düşdü bu gec.

İlk məhəbbət unudular sanmışdım,
Hər şeyt ocağıtkə yandım, alışdım,
Zabımı ulduzlara danışdım,
Xatirələr yada düşdü bu gec.

O insafsız yara vurdu qəlbimə,
Ayrılıq dən saldı qara telimə,
Neyləyim ki, sözüm yetmir könlümə,
Xatirələr yada düşdü bu gec.

Şöhlətəm, dərdliyəm gülüməyir üzüm,
Kədərlə bəllənib söhbətim, sözüm,
Nə ürək ovundu, nə də ki, özüm,
Xatirələr yada düşdü bu gec.

GİZLİ XƏ YALSAN

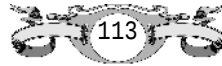
İlkəni keçirdim sözün mülkünü,
Səni vəsf etməyi acizdir sözlər.
Mislin, bərabərin yoxdur aləmdə,
Üzünün nurundan qamaşır gözlər.

Baxdım şəkilləri, aradım bir-bir,
Düşündüm bir rəssam çəkibdir səni.
Yox imiş fırçada elə bir qüdrət,
Çək bilməmişdir şah surətini.

Baxdım çəmənliyi, düz, dağlara,
Hüsnün bənzəyən çiçək görmədim.
Çıxdım kainatın yeddi qatına,
Bir sənə bənzəyən mələk görmədim.

Sən uca dərğahda ilahi nursan,
Cavabı olmayan min bir sualsan.
Nə rəssam, nə şair gəzməsin səni,
Sən mənim qəlbimdə gizli xəyalsan.

*Bakı,
3 mart 2008*

SEVDA YARASI

Nı yaralar vursan, qıbulumdu bil,
Tık sevda yarası vurma qılbimı.
Dözürm çıksındı gözlürim mil,
Tık sevda yarası vurma qılbimı.

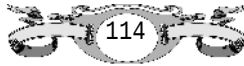
Götür xıncı ilı doğra köksümü,
Köz bas ürüyim, yandır cismimi,
Sındırıb könlümü, ızib hissimi,
Tık sevda yarası vurma qılbimı.

Axıt al qanımlı, heç uf demürüm,
Çık şiş canımı, heç uf demürüm,
Yandır imanımı, heç uf demürüm,
Tık sevda yarası vurma qılbimı.

Vara, sırvıtı yox, gülür meylim,
Dünya bir yanadır, bir yana leylim,
Mıhbıttı yarası sağalmır neylim,
Tık sevda yarası vurma qılbimı.

Hısrın Şöhlüti gütirib zara,
Qul eyl, satmağa çıxar bazara,
Öldür öz ılın, sın qoy mızara,
Tık sevda yarası vurma qılbimı.

4 iyun 2008

ÇİLLƏ ÇƏ KİRƏ M

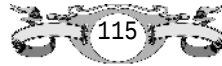
Sənsiz sabah olmur, gecə bitməyir,
Hər sətir vurduğu yaralar dərin.
Baxma gözlərimdənin yaş süzülməyir,
İçim qan ağlayır yoxdur xəbərin.

Dəyişsin fəsillər ondan mənə nə,
Yazın ortasında çillə çəkirm.

Bülbül öz gülünə nəğmə oxuyur,
Mən sınıq könlümə kədərlə kərim.

Dön geri, qoy Günəş yenidən doğsun,
Ömrüm bahar kimi tər güllər açsın.
Qovuşaq səmada buludlar kimi,
Eşqşimiz zəmitlək sünbüllər açsın.

28 mart 2008

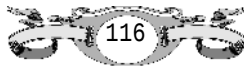
GİL, BİR GÖR HALIMI ...

Baxma nəfəsim var, yaşamayıram,
Sənsiz bu həyatdan zövq almayıram;
Özümü nə bədbəxt aşiq sayıram,
Gəl, bir gör halımı, insaf elə sən.

Unuda bilmirəm ala gözüünü,
Sənsiz istəmirəm bu yer üzünü.
Məni qəhr eləyib, üzüm özünü,
Gəl, bir gör halımı, insaf elə sən.

Mən dərdli deyildim, onu sən verdin,
Canıma atışı, odu sən verdin;
Sehirləyib məni, bütə döndərdin,
Gəl, bir gör halımı, insaf elə sən.

Allah bu mərzədən sənə də verə,
Səni də mənimtək edə biçarə,
Görərsən vüsalmı, ölümümü çarə?
Gəl, bir gör halımı, insaf elə sən.

QAYITMA DAHA

Ayrılıq oxuyur qəmli n  m sin,
Daha soyuqlaşıb, yad olub səsin.
Bir vaxt hərarətin G n ş kimi ydi,
 ndi buza dönüb payız nəfəsin.

Bir zaman bahardın, g ll -çiçəkli,
Tez a ıb, tez solub, x zana d nd n.
Yanardı g z nd  eşqin məşəli,
Ya sız  amlar kimi qaralıb s nd n.

Aldanıb gümana qayıtma daha,
 ncitm  müqəddəs xatir  ri.
Bir məzar da ısan indi qəlbimdə,
Dəfn etdim i imd  s nli illəri.

17 mart 2008

DÖZMÜ YİR ÜRÜ K

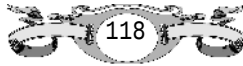
Ya Rəbb! Dələri yandırır mənə,
Sığmır yer, göy nazi bu qızın.
Durubdu qəsdim canımı alsın,
Üstün od, alov yağmır bu qızın.

Yerişi, duruşu dünya aləmdir,
Camalın göründü qələbim dayanır.
Çatmayır nəfəsim, dözmü yir ürək,
Həsətdən ciyərim qana boyanır.

İncə bel, gen sinə, bəndəmi gözəl,
Dəzalar cismimi pəimal edir.
Hər dəfə çalanda qara kipriyin,
Küllü ixtiyarım əlimdən gedir.

Etmisən Şöhləti özünə heyran,
Gəl vüsəl bağının seyrinə çıxaq.
Bəsdir, sitəm etdin, ay nazlı ceyran,
Sən Kür ol, mən Araz qovuşub axaq!

18 mart 2008

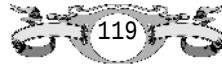
İSTƏMƏM

Aşiq olmaq çox dəhşətli bəladır,
Bir olmuşam, bir də olmaq istəməm.
Nə işim var Kərim kimi odlanam,
Diri-diri yanıb ölmək, istəməm.

Nə qazandı Məcnun Leylini sevdi?
Mənsur qollarından dara çəkildi.
Fərhadın can evi vaxtsız söküldü,
Bir yanımışam, bir də yanmaq istəməm.

Qoy, sevda qəmini özgülər çəksin,
Yanıb alovunda göz yaşı töksün.
Şöhlət sinəsinə nədən qəmə çəksin?!
Çox cahiləm eşqi qanmaq istəməm.

15 iyun 2008

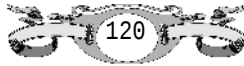
CİHAD EDİR M

Eşqinin oduna yanandan bəri
Göyləri ahıma bülənd edir m;
Sındı açılib qəmin dəftəri,
Dəyirman daşıyam, dərd üyüdür m.

Fələk, lənət olsun sənin çarxına,
Məni tuş elədin eşqin oxuna;
Yıxılan deyil m ayaqlarına,
Amma həsrətidən fəryad edir m.

Mümkünmü buludlar dolsun yağmasın?
Dəli çaylar coşsun, sellər axmasın?
Gurlayan səmada şimşək çaxmasın?
Eşqinlə ömrümü bərbad edir m!

Gecələr görşən ahu-zarımı,
Taleyi yazana hayqırmağımı,
Unut, könlüm – deyib, yalvarmağımı,
Yazıq ürəyimlə cihad edir m!

DAHA NƏ SEVƏN VAR...

Könlüm evi yanıb oda qalanıb,
Nə bir dindirən var, nə də bir dinən.
Gənclik köç eləyib, ömür talanıb,
Daha nə sevən var, nə də sevilən.

Susmuş sinəmdəki kaman da, tar da,
Məndən üz çevirib nazlı nigar da.
Vermədi xoş günü bu ruzigar da,
Nə bir güldürən var, nə də bir gülən.

Sənsiz bahar fəslə nəyimə gərək,
Eşqinlə döyünür sinəmdə ürək.
Gecələr rüyama olmusan bəzək,
Sevgilim, tək sənsən yuxuma gələn.

YA RƏBB! EŞİT MƏNİ!

İctimai televiziya kanalı ilə istedadlı muğam sənətkarları Mənsur İbrahimovun və Aygün Bayramovanın iştirakları ilə musiqi sənətinin Günəşi, dahi bəstəkarımız Üzeyir Hacıbəyovun «Leyli və Məcnun» operasını seyr edərkən.

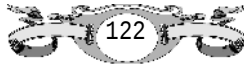
Ya Rəbb! Eşit məni, bir diləyim var,
Eşqin qanununu Sən yaz yenidən.
Sevda bül bül qoyma olsun xar,
Qıyma ayrı düşsün gül çəməmindən.

Qırılsın Keşişin sehri, tilsimi,
Qoy açıb əslinin eşqi gül olsun.
Xilas et iblisdən yazıq Kərimi,
Qoyma atışları yanıb kül olsun.

Qurtar yazıq Qeysi divanlılıkdən.
Qoyma dəli bilib Məcnun desinlər.
Xilas et Leylini zülmün əlindən,
Qoyma ayrı düşüb nakam ölsünlər.

Ya Rəbb! Eşit məni, bir diləyim var,
Eşqin qanununu Sən yaz yenidən.
Sevda bül bül qoyma olsun xar,
Qıyma ayrı düşsün gül çəməmindən!

**Bakı,
12 yanvar 2008**

İNSAFSIZ

Anlaya bilmədin mənə eşqimi,
Güllü baharımı etdin qış kimi,
Qaldım dolaylarda yol azmış kimi,
Sevmədin, sevmədin, sən ay insafsız!

Nalınız gündüzüm, gecəm olmadı,
Qəlbim bir kimsəyə mehir salmadı,
Daha gözəlmiş gücüm qalmadı,
Gəlmədin, gəlmədin, sən ay insafsız!

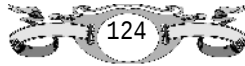
Gecənin bağrında şimşək döndüm,
Mum kimi əriddim, şam kimi söndüm,
Can verən eşqimi mənə zara gömdüm,
Bilmədin, bilmədin, sən ay insafsız!

NİGAH EVİMİZ

Səni sevmək günahdırsa,
Qoy yazılsın günahıma.
Qiyamətdə uf demərim,
Götürərim, daşıyaram,
Cəhənnəmdə olsam belə,
Onu çəkmək xoşdur mənə,
Baxma mənim əzabıma;
Bu günahla sorğulansam,
Sanaram ki, behiştəyəm,
Qoy yazılsın hesabıma.

Nə zillət olsa da düşər, çəkərim,
Təki bir anlığa məsud olaq biz.
Sənə qovuşmaqçün məhşər çəkərim,
Cəhənnəm olsa da nigah evimiz.

SEVİNDİ N ÖYRÜ N

Sən çalmaq istəsən eşqin sazını,
Kürm çala bilmir, gül məndən öyrən.
Yandırmaq istəsən eşqin şamını,
Alov yana bilmir, sevəndən öyrən.

Məcnun anlasaydı eşqin sirrini,
Düşüb səhralara heç inləməzdi.
O sevə bilsəydi öz Leylisini,
Yaşamaq var ikən inan ölməzdi.

Çay öz dəryasını axtarıb tapar,
Çıxar məcrasından, qayanı çapar.
Dönməz arzusundan, getdiyi yoldan,
Qovuşub ümmana vüsala çatar.

Eşqin şimşək kimi çaxsın ki, gərək,
Sevdiyin yandırsın, kamına yetsin.
Yalnız sevinlərdən qorxar bu fəlak,
Bacarmaz sevinəni yolundan etsin!

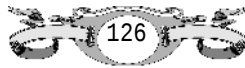

İRŞİ Çİ KİLSİN

İçin alovıansın, od tutsun cismin,
Gecı yuxuların ırşı çı kilsin!
Hısrıt dostun olsun, kılđır hımdı min,
Gecı yuxuların ırşı çı kilsin!

Atşlırı düşsün qara gözlrin,
Tık sevlmık olsun çarın, gıryın,
Sını dı yandırısın, sevn ürıyın,
Gecı yuxuların ırşı çı kilsin!

Sitmlı r çıksın sevdıyın yardan,
Gözlrin asıla boş tavanlardan,
İmdad dilıysın daş-divarlardan,
Gecı yuxuların ırşı çı kilsin!

DAHA ÜMİD YOXDUR...

Xaliq, yaratdığın gözəl bir bəndən
Girib ürəyimə, içimdə gəzir,
Mənə şahlıq edir, sirr deyil səndən,
Könlümə sultandır, fikrimə vəzir.

Sinəsi, kipriyi qqlimi alıb,
Güdaza verəcək bu halət məni.
Bənd edib zülfünə, kəməndə salıb,
Vallah, öldürəcək bu afət məni.

Bilmirəm insandır, yoxsa mələkdir?
Gözüm tilsimlə nib tamaşasına.
Həsrəti yay kimi Şöhləti yədi,
Daha ümid yoxdur yaşamasına.

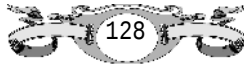

YALNIZ...

İ zəldən yaranıb faili-muxtar,
Ucaldar saraylar, ucaldar taxtlar;
İstəsə dünyanı edə tanımar,
Yalnız məhəbbət diz çökər insan.

Sirri nədir ki, bu insan oğlu,
Yalnız məhəbbətin, quludur, qulu;
Xaliq elə qoyub qaydanı, yolu,
Yalnız məhəbbət diz çökər insan.

Bəzən lənsə də dərd ləyində,
Sınmaz gərdisində lap fələyin də,
Fəqət, çox acizdir eşqin ləndə!
Yalnız məhəbbət diz çökər insan.

QUCA BİLMƏ Dİ

Vaxtsız bahar kimi gəldin ömrümə,
Gül qönçə bağladı açma bilmədi.
Çırpındım ruhunun səmasında mən,
Eşqim pərvazlandı uca bilmədi.

Bir neyə döndərdin yandım, sızladım,
Hər şeyi tən sardı məni dondum, buzladım,
Gecələr Zöhrə tək danışdı gözəldim,
İşıqlı səhərlər açma bilmədi.

Vaxtsız gələnin eşqin taleyi qara,
Çarəsiz xəstəyəm, ürəyim yara,
İstədim sarılam o nazlı yara
Qollarım belini quca bilmədi.

M H BB T

Çəkib dara mənı, aldı canımı,
Gözümdə şimşək tək çaxdı məhbəbbət;
Udum-udum içdi, sordu qanımı,
Sel tək damarıma axdı məhbəbbət.

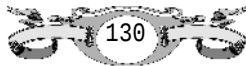
Ürəkli ağlını qoyub üz-üzə,
Heç biri baxmayırdı dediyim sözə,
Bu qanlı döyüş qəlb necə dözə?
Cismimi yandırır-yaxdı məhbəbbət.

Sağalmaz dərdləri elədi düşər,
Sitəmlər içində qalmışam naçar,
İntizar çəkməkdən gözümlə qan saçır,
Sınmış qurşunlar sıxdı məhbəbbət.

Bir əlində zəhər, birində şərab,
İlahi bir sirdir üzündə niqab,
Nücumun bilmirəm, tapmıram cavab,
Qəlbimi inlədən oxdu məhbəbbət.

Sevən fəryad etdi, göz yaşı tökdü,
Necə aşıqları məhsurə çəkdi;
Xaqanlar önündə endi, diz çökdü,
Uca dərğahlarda taxtdı məhbəbbət.

Sevgidir dünyada hər şeydən uca,
Onu dəyişmərim sərvət, taca,
Sevənlər Tanrıya gərək əl açsın,
Müqəddəs duyğudur, haqdı məhbəbbət!

ASANMI SANIRSAN

Asanmı sanırsan unutmağı sən?
Unuda bilmirəm, əlimdə deyil.
Qəlbimdə qəbdi elə bitmişən,
Unuda bilmirəm, əlimdə deyil.

Həsrətdən yansam da, külə dönsəm də,
Mumtək ərismə də, şamtək sönsəm də,
Eşqimi məzara qoyub gömsəm də,
Unuda bilmirəm, əlimdə deyil.

Bülbülün vəfası gül soluncadır,
Arının sevdası bal alıncadır,
Pərvanənin eşqi kül oluncadır!
Asanmı sanırsan unutmağı sən?
Unuda bilmirəm, əlimdə deyil.

29 iyun 2007

AY DÜNYALAR GÖZÜ Lİ

Al-ı lvan geyinmişn,
Bəzənib süslənmişn.
Qırmızılar içində
Tazə bahar açmışan.

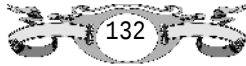
Tumar verib saçına,
Sığal çəkib qaşına.
Qoy dolanım başına,
Lələsən allanmışan.

Qəlbimdə açmışan gül,
Olmuşam şeyda bülbül.
Axıb şanıma süzül,
Çiçəksən ballanmışan.

Bulaq kimi axırsan,
Maral kimi baxırsan.
Yandırırısan, yaxırsan -
Canıma od salmışan.

Ay dünyalar gözəl,li,
Sözü meyli, məzəl,li;
Şöhləti etdin dəl,li,
Vallah, ağlın almısan!

Bakı, 10 Yanvar 2008

PEŞMAN OLARSAN

Heç kimi bəyənmiş, evdə qalıb qarıyan qızlara.

Bəsdir, canlar alıb sitmə etdiyin,
Bir gün gəlir, vallah, peşman olarsan.
Biləndə ömrünün bada getdiyin,
O daş ürəyinə düşmənlər olarsan.

Keçir gözəlliyin, ağarar saçın,
Qəhrində ölürsən yanıb-yaxılıb.
Odlanıb alışar həsrətdə canın,
Onda anlayarsan, dünyanı yıxılıb.

Sənə gözəl rində alovun, odun,
Daha heyran-heyran baxanın olmaz.
Könlünə yol salar qəmli bayatın,
Kimsə saçlarını öpüb oxşamaz.

İtir şux yerisin, nazlı duruşun,
Gözəl qamətində bir sər qalmaz.
Quruyar gözündə məhəbbət yaşın,
Qəlbində sevginin atışı olmaz.

Quşək uçub gedir forslu günlərin,
Qızıl qəfəsində tənha qalarsan.
İztirab içində yanar ürəyin,
Nə fayda, sevməyi çox gec anlarsan.

*Bakı,
2 dekabr 2007*

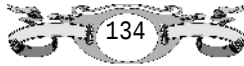
ANAN SEVİNSİN TOYUNA

Qız, yaxanda gül olaydım,
Ynindəki tül olaydım,
İpək sapda hil olaydım,
Sarılaydım mən boynuna.

Gecə-gündüz öpüb səni,
Qoxlayaydım tər sinəni,
Gəl, bağrıma basım səni,
Mehman olum gül qoynuna.

Adın pünhan, Gəncə elin,
Sonasısı Maralgölün,
Mən bəy olum, sən də gələn,
Anan sevin sin toyuna.

29 iyun 2007

BƏY GƏLİR, GƏLİN GƏLİR

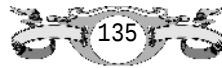
Aşıqlar sözlü, sazlı,
Balaban nazlı-nazlı,
Qoy, çalınsın «Vağzalı»,
Bəy gəlir, gəlin gəlir.

Yola xalı sərilsin,
Süfrəyə şam düzülsün,
Xınalı qoç kəsilsin,
Bəy gəlir, gəlin gəlir.

Müştaqdır bəyin halı,
Gəlin süslü, hənəli,
Yanaqda qoşa xalı,
Bəy gəlir, gəlin gəlir.

Üzərliklər od alsın,
«Yanar gözlər partlasın,»
Qoy düşmənlər çatlasın,
Bəy gəlir, gəlin gəlir.

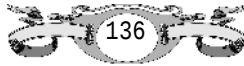
İki könül qovuşur,
Yeni təməl atılır.
Ataların yurdunda
Təzə ocaq çatılır.

B y-gəlin s z -s z ,
Arzu-kama çatırlar.
Baxışirlar g z-g z ,
S ad td n uğurlar.

Hamı sevinc i ind ,
El g l r, al m g l r.
Ucalsın alqış səsi!
B y gəlir, gəlin gəlir!

4 sentyabr 2007

BU QIZ GÜLİN KÖÇÜCÜK

Yandırın çıraqları,
Bəzəyin otaqları,
Süsəyin yataqları,
Bu qız gülün köçücük.

Bürünüb bəyaz dona,
İlləri qızıl həna,
Gözəllikdə bir sona,
Bu qız gülün köçücük.

Anası intizarda,
Qaynana vurhavurda,
Ürəyi guphagupda,
Bu qız gülün köçücük.

Qaynatası sədalı,
Qayınları ədalı,
Baldız telli-toqqalı,
Bu qız gülün köçücük.

Bəy şadlıqdan nəşəli,
Boy-buxunlu, cüssəli,
Yanır eşqin məşəli,
Bu qız gülün köçücük.

Qoy yolları nur olsun,
Yeri uca Tur olsun,
Allah ona yar olsun,
Bu qız gülün köçücük.

28 iyun 2007

QADINLAR OLMASAYDI

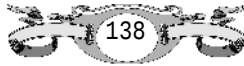
Ana k lm sind  dir,
 lahi vəzn – heca.
Anadır bu dünyada,
Cəmi varlıqdan uca.

Tanrı analar ilə,
Bizl r  verdi həyat.
Onların  r fin ,
Yarandı bu kainat.

 i kl r ondan alıb,
  trini, təravəti.
Dağlar anadan alıb,
Q ruru,  raf ti.

Qadınlar vardır deyə,
Yarandı eşq, məhəbbət.
Qadın verir dünyaya,
Z vq -səfa,  lviyy t.

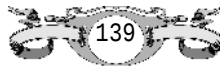
G n   onun eşqilə,
Hər gün al ır, yanır.
Zöhrə onun adıyla,
 z n bəxtəvər sanır.

Dünya q  rar tutubdu,
Ananın   fq  tind  n.
Qucağı çox g  z  ldir,
D  rgahın C  nn  tind  n.

Yer oynardı yerind  n,
Analar olmasaydı!
D  nyanın be  iyin  ,
O, layla   almasaydı.
G  n    par  alanardı,
Qara k  l   d  n  rdi.
Bir daha i  ıq sa  maz,
   b  diyy  n s  n  rdi.
Ay batıb qaralardı,
Zaman donub durardı,
Al  mi d  rd sarardı,
D  nya n  y   yarardı?!
Analar olmasaydı!
Qadınlar olmasaydı!

8 mart 2008

GİL YAŞADAQ Mİ Hİ BBİ Tİ

Elindir gözəl Borçalı,
Nədən düşmüşük aralı?
Eşqindən könlüm yaralı,
Gəl eyləm, naz ay gözəl.

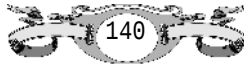
Göstərib mərmər sinəni,
Salmısan ovsuna mənəni,
Götür kağız, qələmini,
Dərdlərimi yaz, ay gözəl.

Tanrı verib bu qisməti,
Gəl yaşadaq mənə bəti,
Dilindəki bal şərbəti,
Ürəyim süz, ay gözəl.

Dağlardan dərdim gülləri,
Qoxladım, sərdim gülləri,
Sən gətirdim gülləri,
Tellərin düz, ay gözəl.

Mən çiçəklər üstə arı,
Sən Şöhlətin gözəl yarı,
Gətir ömrümə baharı,
Qoy açılsın, yaz, ay gözəl!

15 iyun 2008

GÖZLƏR M YOLUNU...

Bir gözün iztirablarını dinlərkən ...

Söz vermişdin bahar gəlsin dönersən,
Bənövşəni saçlarıma hörərsən,
İntizaram, harda qaldın, harda sən?
Gözlərim yolunu, gəl, ay sevgilim.

Baharın yerini qarlı qış aldı,
Gözüm yol çəkməkdən soldu, saraldı,
Yuxum perik düşdü, gecəm il oldu,
Gözlərim yolunu, gəl, ay sevgilim.

Saçlarımı çinləyirəm, yığaram,
Səndən ötrü bəsləyirəm, dararam,
Gəlsən səni, qollarıma sararam,
Gözlərim yolunu, gəl, ay sevgilim.

4 sentyabr 2007

AĞLADIR MƏNİ

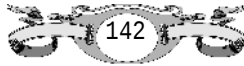
Göynədir qəlbimi sənsiz günlərim,
Xəyalın gözümdə ağladır məni.
Od tutub alışır yanan ürəyim,
Xəyalın gözümdə, ağladır məni.

Mənim olmasan da hər bir an, hər dəm,
Yaşaya bilməyirəm səni sevməyəm.
Qəhrimdən öləyirəm səni görməyəm,
Xəyalın gözümdə, ağladır məni.

Xatirən yaş olub yanaqlarımda,
Nəğməyi dönmüsən dodaqlarımda.
O həzin pıçıldan qulaqlarımda,
Xəyalın gözümdə, ağladır məni.

Bu necə taledir, bu necə sitəm?
Fəğan eləyirəm – içimdə matəm.
Səcdənə dayanmış cansız bir bütəm,
Xəyalın gözümdə, ağladır məni.

11 fevral 2008

HİSRİT QALDIM

Bülbül döndü yuvasına,
Durna döndü sırasına,
Ceyran döndü balasına,
Hİsrİt qaldım mən sən.

Sellər yetişdi çaya,
Çay qovuşdu deryaya,
Gül bitirdi daş-qaya,
Hİsrİt qaldım mən sən.

Böyürtkən xal-xal oldu,
Ay doğdu hilal oldu,
Ürəyim bihal oldu,
Hİsrİt qaldım mən sən.

Bir dəvəm var Ağmaya,
Bir gölüm var Urmiya,
Hamı çatdı arzuya,
Hİsrİt qaldım mən sən.

13 fevral 2008

GİZLİ XATİRƏN

Qədr tuş elədi, bizi bir zaman,
Yoxdur qovuşmağa vətənin güman,
Sevən ürüyü eləyib şan-şan
Qəlbimdə yaşayan gizli xatirən.

Köksündən oxlanmış körpə quş olub,
Həsretindən mamır basmış daş olub,
Kipriyimdə damla-damla yaş olub
Qəlbimdə yaşayan gizli xatirən.

Nalə çəkib, sellər kimi çağlayır,
Xəzan olmuş güllər kimi ağlayır,
Parçalanmış dillər kimi ağlayır
Qəlbimdə yaşayan gizli xatirən.

13 fevral 2008

SƏNSİZ OLMAYIR

Sənsiz sənəm altda qəlbim vurmayır,
Ürüyüm şan-şandır, qayıt gəl, gülüm.
Hicranın yarasın heç nə sarmayır,
Halım pərişandır, qayıt gəl, gülüm.

Gəl, nazlı gözəl, sənəz olmayır,
Gəl ki, zülmət gecə m səhər dönsün.
Sənəz dünyam bomboş, yerin dolmayır,
Qoyma eşqin şamı qaralıb sönsün.

Könlümü sərməmiş ayaqlarına,
Gəl, yeri ahət, murada çatım.
Bal olub süzülüm dodaqlarına,
Zülfünün trind gülaba batım.

16 fevral 2008

BİR C L KİMİYMİŞ

ğ r yaxalarsa, yalvar l çkmz,
Daşı tıyındn heç yer tökmz,
Haradan gldiyin sevnlr bilmz,
Bir c l kimiymiş sevgi d, Allah!

Zamanı bilinmz – n vaxt gılcık,
Eşq oxu sinni nec dılcık.
Ölnd bilmıyir haçan ölcık,
Bir c l kimiymiş sevgi d, Allah!

İlahi bir sirdir – ay t k gılr,
Onun h r rışı qayanı dılr;
Nec gldiyini t k Tanrı bilr,
Bir c l kimiymiş sevgi d, Allah!

TİKANA YAZDI

Taleyi yazanın qəlmi sınısın,
Nədən qızılgülü tikana yazdı?
Anlamaz hər zaman çatdı vüsala,
Aşıqın qismətin gümana yazdı.

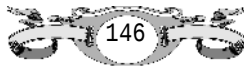
Vəslə həsrət qoydu Leyli-Məcnunu,
Fidan ömürlərin məzara yazdı.
Fərhad anlamadı iblis oyununu,
Alıb öz külüngün qəbrini qazdı.

Şamın eşqi ilə fəğan eylədi,
Milyon kərə qanad çaldı pərvanə,
Vəslə yetmək üçün atışdı girdi,
Yandı alov-alov, yandı pərvanə.

Səhrada güllərin dodağı yanır,
Qamışın ayağı sudadır hər an.
Səllər ağuşuna alıb apardı,
Sarasız qəhr olub öldü Xançoban.

Taleyi yazanın qəlmi sınısın,
Nədən qızılgülü tikana yazdı?!
Anlamaz hər zaman çatdı vüsala,
Aşıqın qismətin gümana yazdı.

25 iyul 2008

OD İL SU ARASINDA

Bilirəm, inciyib, küsürsən gözəl,
Girib aramıza başqa bir gözəl,
Sən ondan gözəlsən, o, səndən gözəl,
Qalmışam od ilə su arasında.

Sən tərli gülsən, güllərin xası,
O, bir ahu ceyran, dağlar sonası,
Qəlbimi yandırır eşqin havası,
Qalmışam od ilə su arasında.

Sən səhər Günəşi, o, işıqlı Ay,
Sən tale yazımsan, o, bəxtimə pay,
Fikirdən, xəyaldan əqlim olub zay,
Qalmışam od ilə su arasında.

Sən şanım-şöhrətim, o, dağ vüqarım,
Sən tənə canımsan, o, şah damarım,
Gedibdir əlimdən hər ixtiyarım,
Qalmışam od ilə su arasında.

Şöhlətəm, sevmişəm, arzuma varım,
Bilmirəm neyləyim, kimə yalvarım?
Allahım, bu dərdə necə qurtarım?
Qalmışam od ilə su arasında!

27 iyul 2008

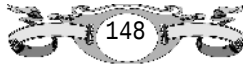
SƏR TELLƏRİNİ

Seyrə gəl könlümün xanəllərini
Açmışam qarşında bir kitab kimi.
Oxşa gözlərini, bax vərəq-vərəq,
Oxu sətir-sətir, oxu sevgimi.

Eşq ilə vərəqlə qəlb kitabımı,
Hopsun əllərinin ətri ruhuma.
Bas bahar köksünə, öp kitabımı,
Sevginlə bəzək ol ömür payıma.

Könül gülüstanım sənindir, gülüm,
Göz sənəmə üstündə, dər güllərini.
Qollarım arası yerindir, gülüm,
Gecələr üzümə sər tellərini.

20 iyul 2008

GEDİRS N G R

Könlümü d apar, gedirs n g r,
S nsiz neyn yir m, daha bu könlü?
Baxma yeriyr m, n f s alıram,
S nsiz yaşamıram, ölüy m, ölü.

Gözümü d apar, gedirs ns s n,
S nsiz n y baxım m n bu dünyaya?
Çıxar gözl rimi, at ayaqlara,
De, kim lazımdır qartalsız qaya?

Gedirs n, dünyamı gec y bürü,
S nsiz keç n günü saya bilm yim.
Apar ağlımı da, apar s n Allah,
S nin yoxluğunu duya bilm yim.

31 iyul 2008

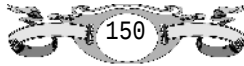

ÇARİ DEYİL

Ovutsa da, baxışların,
Can versə də, gülüşlərin,
Dindirsən də, şirin-şirin,
Olmuşam dəli, divan,
Çarə deyil bunlar mən.
Hicrindən yanıb titrəyir,
Könlüm könlünü istəyir.

Hər gün olsan da, yanımda,
Xoşsa da işvən, nazın da,
Təsəllidir salamın da,
Qəlbim yara, şan-şan.
Çarə deyil bunlar mən.
Hicrindən yanıb titrəyir,
Könlüm könlünü istəyir.

Sən bulaqsan, mən təşin,
Neyləyim, qovuşum sən?
Düşüb eşqin atışın,
Hayqırıram dön-dön!
Çarə deyil başqa heç nə!
Hicrindən yanıb titrəyir,
Könlüm könlünü istəyir.

Könlüm sevdalanıb sənin könlün,
Könlüm aşığı olub sənin könlün,
Könlüm möhtac qalıb, sənin könlün.
Lazım deyil, olsun hörmətin mən,
Çarə deyil, sənin şəfqətin mən.
Hicrindən sızlayıb yanır, titrəyir,
Ay zalım, könlünü, könlüm istəyir!

01 avqust 2008

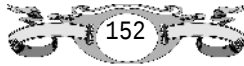
TƏ KLİYİN Ə ZABIN BİLİRDİN, GÜLÜM!

Bilirdin sevilməyə, həmişə sevməyə nədir,
Özünə öyrətməyə, öyrənməyə nədir,
İlqarından dönməyə, tərək etməyə nədir,
Sən ki, könül işin bilirdin, gülüm,
Niyə, qəlb evimə gəlirdin, gülüm?

Bilirdin limanda tək qılmaq nədir,
İztirab içində talanmaq nədir,
Həsrətin oduna qalanmaq nədir,
Təkliyin əzabın bilirdin, gülüm,
Niyə, qəlb evimə gəlirdin, gülüm?

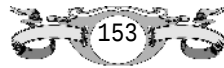
Vəfasız donunu geymişən, əfsus,
Könlümün könlünə dəymişən, əfsus,
Şöhləti yay kimi dəymişən, əfsus,
Sən ki, öz vəfanı bilirdin, gülüm,
Niyə, qəlb evimə gəlirdin, gülüm?!

02 avqust 2008

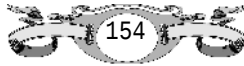
GECİ LƏR AÇILMASIN

Bu gecə təlātümdəyəm,
Duyğuların dēli fırtınasında.
Tənhalıq basıb mənəni bağrına,
Çırpınıram bəyaz gecənin qoynunda.
Qəhrimdən od tutub içim yanır,
Düşmüşəm itmiş xəyallarımın
Qəribləmiş, ot basmış, cığırlarına.
Baxışlarım sancılıb qalıb
Gecənin nurlu çırağına.
Nalə çəkib xatirələr
Göylər kimi kişnədi.
Sınıq, kimsəsiz qəlbim
Sızlayıb, göyüm-göyüm göynədi.
Danışdım aya sənsizliyimi,
Həsrətimi ulduzlara duyurdum.
Səssizcə, için-için ağlayıb,
Göz yaşım ilə buludları doyurdum.
Qucaqlayıb, sarmaşdım,
Soyumuş buz kimi xatirələrimlə.
Oxşadım eşqimizin tək şahidi Xan Çınarı,
Saçlarına həsrət qalan əllərimlə.
Öpdüm qoşa gəzdiyimiz,
Üstünə ayaq izlərimiz naxış saldığı,
O yerləri nəmli gözlərimlə.
Əl açıb yalvardım Allahıma,

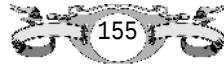
Gecələr açılmasın.
Yalvardım Tanrıma,
Hər şeyi alsın məndən.
Tək ümidim olan,
Məni ölüyün ovudub yaşdan,
Özü içimdə yarpaq-yarpaq,
Saralıb nağıllaşan xeyallarımı,
Məndən almasın.
Gecələr açılmasın!...

9 avqust 2008

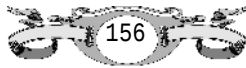

ŞAIR DÜNYASI

Şair sözün sərrafı,
Sın si xəzinədir.
Arıfdir, xridardır,
Şair bilir, söz nədir!
Söz əhli olmayanlar,
Yuxuya haram qatmaz.
Düşüb sözün sehrinə,
Şairlər gecə yatmaz.
Gecənin sükutunda,
Qəlm sarırlar.
Cumub hikmət mülkünə,
Sözün xərac alırlar.
Götürüb xəlbirini,
Sözü ilə yir şair.
Dönüb şeyda bülbülə,
Nəğmə çiləyir şair.
Şair üçün sədd yoxdur!
Şair üçün hədd yoxdur!
Yoxdur nə uzaq, yaxın –
Atar hər yerə oxun.
İstər dərya içində,
İstər olsun lap Çində.
Xəyal atını minib,
Hər yerə səyridir o.
Xeyallar qanadında,
Meraca da gedir o.

Xəyalım gedən yer,
Küləklər yeti bilməz.
Quşlar nə qədərlər uça,
Oraya çatma bilməz.
Uçub yaşıl çəmənə,
Çiçəklərdə bal arar.
Gah qayalar içində,
Zərif çiçək axtarar.
Çıxar dağlara, düzə,
Gövhər düzər hər söz.
Vəsf edər gözəlliyi,
Tanrıdan ilham alar.
Gah da qalxıb göylərə,
Buluda örpəy olar.
Kövrək buludlarla,
Nurlu leysana dönər.
Gah da haqqın uğrunda,
Şir, aslana dönər.
Xəyalıyla fəth edər,
Göyün yeddi qatını.
Gah dağda, gah aranda,
Çapar köhlən atını.
Şair könül quludur,
Şair uca, uludur!
Şairlərin könlündə,
Çəmən, çiçək, bulaq var.
Şairin ürəyində,
Səfa, iman, həmişə haqq var!

Şair könlü mömin,
Bir Nəim Cənnətidir.
Ondan süzülüb gələn,
Tanrının nemətidir.
Şairin billur könlü,
Zülm, şərr zindandır.
Şairin bahar könlü,
Ulu üləmlərin
Ruhuna məkandır.
Hüznəri yox edər,
Şairin çiçək könlü.
Dərdliyə şəfa verir,
Şairin mələk könlü.
Dediyi hər bir sözü,
Söyləməz hədəf şair.
Könlünə Allah verirən,
Gerçəyi, fəziləti,
Ehtiva edər şair!
Şöhlət ilhama gəlmişdi,
Allahın izni ilə.
Şairliyin ərz etdi,
Söz ilə, qələmə ilə!

10 mart 2008

SORUŞUN MƏNİ

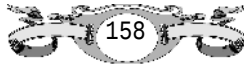
Bir gün köç eyləsəm mən bu dünyadan,
Gecə ulduzlardan soruşun məni.
Soruşun Günəşdən, soruşun Aydan,
Nəgin səmələrdən soruşun məni.

Dindirin gəzdiyim dərəni, dağı,
Şehli çəmənlərdən soruşun məni.
Dərin bənövşəni, üzün zanbağı,
Nə lvan süsənəklərdən soruşun məni.

Dinləyin çağlayıb coşan çayları,
Kükreyən sellərdən soruşun məni.
Gəzin buz bulaqlı göy yaylaqları,
Aylardan, illərdən soruşun məni.

Baharda buludlar nur çiləyində
Ləçəkdə jalədən soruşun məni.
Bahar bağçalara gül əlleyində
Çəməndə lələdən soruşun məni.

Dərib çiçəkləri, tutun dəstəsin,
Al yanaq güllərdən soruşun məni.
Dinləyin sevdalı, qəmli nəğməsin,
Şeyda bülbüllərdən soruşun məni.

Keçin Qarabağdan, keçin Şirvandan,
Şikəstə dillərdən soruşun mənə.
Coşğun dilli Kürdən, dirdli Arazdan,
Həsətli ellərdən soruşun mənə.

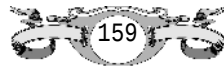
Dindirin simini tarın, kamanın,
Sazdakı tellərdən soruşun mənə.
Gəzin düzlərini Milin, Muğanın,
Ceyranlı çöllərdən soruşun mənə.

Axtarın qoşmada, həm gəraylıda,
Dədə ləsgərdən soruşun mənə.
Baxın Fizulidə «Şəbi-hicran»a,
Məcnundan, Leylidən soruşun mənə.

Çalib sızladanda Habil kamanı
«Şüştər»dən, «Dügah»dan soruşun mənə.
Yaqubun, Alimin qəmlə səsində,
Ağlayan «Segah»dan soruşun mənə.

Sakini köç etmiş, viranə olan
Bir soyuq yuvadan soruşun mənə.
Göydə qatarından qırılıb qalan
Bir qərrib durnadan soruşun mənə.

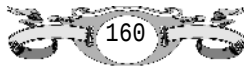
Ruhum qovuşubdur ulu ruhlara,
Babam Mövlanadan soruşun mənə.
Şöhlətəm, gedirəm üzü dərğaha,
Siz Uca Tanrıdan soruşun mənə!

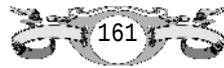
Bakı,
29 noyabr 2007

FƏQİT, ANLAMAQ ÇƏTİN...

İstər doğul Şimalda,
İstər doğul Cənubda.
Fərqə yoxdur doğulaq,
Ya Qərbdə, ya da Şərqdə.
Doğulaq Ekvadorda,
Yada ki, uzaq Çində.
Hamı vücuda gəlir,
Eyni dəri içində.
Bu dərinin altında,
Damarın, ətəyi eyni.
Düzümləri bir qayda,
İşi, gücü bir qayda,
Əzərlər bütün eyni.
Hamının çiyində baş,
Hamının ətəyi dili.
İki ayaq üstündə,
Hamının bir cüt əli.
Başın da üzərində,
Qulaq, burun, göz, qaş.
Lazım olan andaca,
Hamının gözlərində,
Axır gil-gil yaş.
Hamı ana bətnində,
Doğular qız – qardaşa bacı,

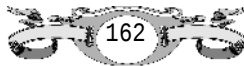

Ya da ki, oğlan – bacıya qardaş.
Hamı eyni cür yatır,
Hamı eyni cür durur.
Hamının Allahı bir,
Şəriksiz tək Yaradan.
Hamı da imdadını,
Diləyir o, Tanrıdan.
Nur saçır qəlimizə,
Gecə-gündüz hər zaman,
Haqqı ehtiva edən,
Allahın kəlamları,
O şanlı, Uca «Quran».
Yolumuz da İslamdır,
İman, səadət yolu,
O gözəl, şərəfli din.
Bəs nədir görən? –
Kimimiz müşrik, kafir,
Kimimiz saleh, mömin?!
Fəqət anlamaq çətin,
Həm işdə, həm məmüldə,
Niyə yanlış yollarda,
Hərmiş bir cürəyik?
Düzü yeri eləyən,
Yəni də düz deyən.
Qatığa qara deyib,
Haqlını söyüb, döyən.
Anlamaz, yolagetməz,
Bəzən də heyvərəyik!

Kimimiz iman əhli,
Faydalı, kamil insan.
Kimimiz şərqi, haqsız,
Dəli duz, cahil, nadan!
Kimimiz saf, dumduzu,
Xoş niyyətli məliyik.
Kimimiz acgöz, həris,
Dünyagir, nəfsin qulu.
Kimimiz qan çanağı,
İçimiz şübhə dolu,
Başdan-başa kəliyik?!
Axı nədən, ey Tanrı!
Axı nədən özün də,
Belə fərqli oluruq?
Kimi kahin, sehrbaz,
Firon kimi oyunbaz,
Haqqa qarşı çıxırıq.
Özümüz özümüzə,
Qurulmuş tor, təliyik.
Məlimiz həngamə,
Düsturu olmayan sirr...
Özün söylə ey Tanrı,
Söylə, səbəbi nədir?
Biz belə illəliyik?!
Fəqət, anlamaq çətin!..

4 may 2008

ATA

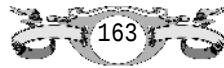
Şərflı ömür yolu keçmiş, kamil
insan, atam ı şərfin ız xatirısın

Ata, nı yatmısan, soyuq qıbirdı?
Oyan, qalx ayağa, qurbanın olum!
Çatmır imdadıma ah da, sıbr dı,
Oyan, qalx ayağa, qurbanın olum!

Sınsız dünya bomboş, kainat qara,
Yoxluğun qılbimı vurubdur yara;
Sın necı sığırsan bu dar mızara?
Oyan, qalx ayağa, qurbanın olum!

Hıyat yollarımda gur mışıl idin,
Mın nı fı s verdin, mın can verdin,
Nı tez köç eylđin, bizi tırk etdin,
Oyan, qalx ayağa, qurbanın olum!

Sın gedındın artıb dırdım, qubarım,
ı yilib qamıtım, sınıb vüqarım,
Mın sın möhtacam, ey tacidarım,
Oyan, qalx ayağa, qurbanın olum!

G l, qaytar  z m  s nli günləri,
D rd-q m içindəyəm o vaxtdan bəri;
G l ki, yollarına d z m g ll ri,
Oyan, qalx ayaĝa, qurbanın olum!

  hl t m, günüm yox q msiz, k d rsiz,
Bir Tanrım, bir də Sən - hər şeydən  ziz;
 ah n ah olsam da, aciz m sənsiz,
Oyan, qalx ayaĝa, qurbanın olum!

OYAN, QARDAŞIM

*Həmişə ruhu mənimlə olan
qardaşım Şavahatın əziz xatirəsinə*

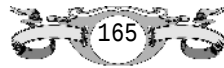
Hara köç edirsiniz sənssiz-səmirsiz,
Yıl bu karvanı, dayan, qardaşım!
Bizi türk eləmə vaxtsız, vəddə siz,
Qalx qara tabutdan, oyan, qardaşım!

Niyə sənə mizə dağlar çəkirsən,
Ömrün sarayını yıxıb, sökürsən?
Bizi yalqız qoyub hara gedirsən?
Qalx qara tabutdan, oyan, qardaşım!

Qardaşların beli bükük qalıbdı,
Bacıların başa qara çalıbdı.
Balaların şivən, haray salıbdı,
Qalx qara tabutdan, oyan, qardaşım!

Hələ oğul toyu görməmişsən sən,
Hələ nəvə boyu sevməmişsən sən,
Vallah, inanmaram, ölməmişsən sən,
Qalx, qara tabutdan, oyan, qardaşım!

Ay bizi əlacsız dərddə salan,
Nə olar insaf et yuxudan oyan,
Yenə Günəş kimi üfüqdə boylan!
Qalx qara tabutdan, oyan, qardaşım!

HARAYA GEDİRSƏN?

Baş alıb yüyənsiz xam kəhər kimi,
Haraya gedirsən, haraya ömür?
Dönüb baxmayırsan yola, yoldaşa,
Haraya gedirsən, haraya ömür?

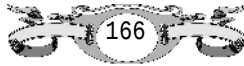
Qar tək əriyirsən, su tək axırsan,
Mənəm deyənləri əzib yırırsan,
İlgıma dönürsən, yoxa çıxırsan,
Haraya gedirsən, haraya ömür?

Günümüz sayla keçir sən nən,
Ahla keçir, vayla keçir sən nən,
Tapdalayıb uzununa, enin,
Haraya gedirsən, haraya ömür?

Gör neçə karvanı vaxtsız əylədin,
Şahların taxtını tarac əylədin,
Dağıtdın, sovurdun, qumtək ələdin,
Haraya gedirsən, haraya ömür?

Qəlbimi qalayıb alova, közə,
Hesabı salmışan gecə-gündüzə,
Şöhləti tez büküb beş arşın bezə,
Haraya gedirsən, haraya ömür?
De hara gedirsən, haraya ömür?!

7 iyun 2007

ANALAR

Qolları ağrıyar, sonra ürəyi,
Şəfqətli böyüdür bizi analar.
Qayğıdan, möhnətdən ağarar saçı,
Ülfətli böyüdür bizi analar.

Sayılı ömrüylə saysız gecələr,
Yatmayıb yuxusuz çilələr çəkər.
Bizim ruhumuzu zinətəndirib,
Körpə qələbimiz sevgilərə kəkər.

Ömrünün baharın pay verir bizə,
Qarlı sərt qışını özünə saxlar.
Böyüyüb çatsaq da neçənci yaşa,
Hər gecə oyanıb yataqda yoxlar.

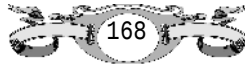
Gözünün yağını yedirir bizə,
Hey qayğı göstərər, təmanna ummaz.
Qızdırıb üşütsək, ağrısaq bir az,
Sabahı dik açar, gözünü yummaz.

Bir arzumuz üçün yollara düşər,
Götürməz kimsədən minnət analar.
Xoşbəxt olaq deyər canından keçər,
Dərgahda məqamı Cənnət analar.

Üz qoyub öpüydüm gəzdiyin yeri,
Mərində müntəzir mələk olaydım.
Bitirdim ay ana, yollarında mən,
Ayaqların altında çiçək olaydım.

31 may 2007

ÜRÜK DOSTLARIM

*Dostluğu qəlbimdə bədi yaşayan
Sevindik Nəcəfovun əziz xatirəsinə*

Gəlmişdilər, yoxdur bir xəbərlər,
Hüzünlü qəlbimi sarıbdı kədərlər.
Nəcəfdən aman yox, beləymiş qədərlər,
Köçdürlər dünyadan ürək dostlarımlar.

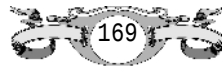
Bir-bir ayrıldılar qoca karvandan,
Sanki olmayıblar başdan, binadan,
Şəkil olub asıldılar divardan,
Köçdürlər dünyadan ürək dostlarımlar.

Ömür başlayıbdı qarlı qışına,
Baxmır gəncliyinə, baxmır yaşına,
Bir anda döndürlər məzar daşına,
Köçdürlər dünyadan ürək dostlarımlar.

Bilmədim, sel olub hara axdılar,
Bu fani dünyaya haçan baxdılar,
Quş kimi uçdular, yoxa çıxdılar,
Köçdürlər dünyadan ürək dostlarımlar.

Nəzrail baltasın vurdu dərinliyinə,
Bezmişim fəlinin saxta mehrinliyinə,
Şöhlət sitim çəkər, ölür qəhrinliyinə,
Köçdürlər dünyadan ürək dostlarımlar.

**Bakı,
24 yanvar 2008**

AYNALAR

Heç zaman yanılmaz, nı dı yanılmaz,
Düz göstırır hır bir şeyi aynalar.
Nı dı ki, aldanmaz, nı dı aldatmaz,
Düz göstırır yeri, göyü aynalar.

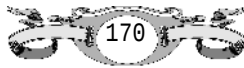
Gözldirsı gözıl, çirkinsı çirkin,
ı sla bir kimsıyı güzşt elımız.
Süleyman mülkünü versın dı ona,
Lıkli vicdandan lıknı silmız.

Çilıklı nib düşsı ayaqlar altıda,
Yenı düz göstırır hır sıfıtlrı.
Bürünsı qumaşa bir fayda vermız
Alçağın, ı clafın qıyafıtlrı.

Axırtdın öncı gözıl aynalar
Özündı ıks edır hır ımıllrı.
Onun hikmıtnı aqıllrı anlar,
Müşriklrin topuq vurur dillrı.

Şöhlıt Haqdan dilrı özünı kömık,
Düz baxar aynaya, illah çıkinmız.
Öyrı nib aynadan, alıbdı örnık,
Haqqı söylmıkdın usanmaz, bezmız.

7 oktyabr 2007

AĞALAR QUL OLDU

Dünya, baş açmıram sənin işində,
Kimini şah edib əzizləyirsən.
Qurtaran olmadı fitnə-felində,
Gah da yerə vurub xar eyləyirsən.

Zər-ziba geyinib nadan şellənir,
Aqıl möhtac qalıb zillət içində.
Neçə mərd oğullar evdə küllənir,
Gəda hökm eləyir millət içində.

Hatməlik edirsən bəddəməllər,
Yemin bol edirsən müf yeyənlər.
Cürəylə pay verib sən adillər,
Kəsirsən dilini haqq deyənlər.

Bağlayıb ulağın dalına nədən,
Nərin-nərdəvələri sən löhlədirsən?
Aslanı, pələngi əzib, sındırıb,
Tülkünün əlində əsir edirsən.

Kimi haqq yolunda çürüdür ömür,
Çatmır Yaradana ahı, naləsi.
Kimisi «Nuh deyir, peyğəmbər demir»,
Amma tikiş tutur zəhər iynəsi.

Çox mənəm deyənlər döndü torpağa,
İtib məzarı da, nişan yoxdur.
Ağalar qul oldu, nökrilər ağa,
Ey dünya, baş-ayaq işlərin çoxdur.

Həyat bir səhnədir, «ömür tamaşa»,
Dünya haldan-hala salır insanı.
Gah tutur ipəyi, tül, qumaşa,
Gah da gürz kimi çalır insanı.

Şöhlətin xəyalı düşüb yollara,
Dünyanın sirrini çözü, bil yir.
Fəqət, dünya işi bənzər Bermuda,
Bilməyir özünü nələr gözləyir.

*Ağcabədi,
23 noyabr 2007*

AMAN, ZALIM ÖLÜM!

Kamillik mülkün gövhər düzndə,
Ömrün pətləyinə balı süzndə,
Gəlmisən canımı aparmağa sən,
Aman, zalım ölüm, bir az ara ver!

Əkdiyim gülləri dərməmişəm mən,
Yarın saçlarına hörməmişəm mən,
Doyunca bir ömür sürməmişəm mən,
Aman, zalım ölüm, bir az ara ver!

Hərissən yarpağı saraltmağa sən,
Pusquda durmağa, tor atmağa sən.
Gəlmisən günümü qaraltmağa sən,
Aman, zalım ölüm, bir az ara ver!

Qəlbimdə tər-təzə arzular çoxdur,
Qarabağ həsrəti sındı oxdur,
Yolumu gözləyir Şuşa, Zəngəzur.
İnsaf et, sən Allah, məndən kənar dur,
Aman, zalım ölüm, bir az ara ver!

Eşqimin, sevgimin bal vədsidir,
Vüsəl meyvəsinin kal vədsidir;
Bu ömür Şöhlətin demə bəsidir,
Aman, zalım ölüm, bir az ara ver!

Bakı, Semaşko xəstəxanası

Sentyabr 2002

BU DÖVRANIN...

Bulud kimi qaralmışam,
Xəzan vurub saralmışam.
Vallah, daha yorulmuşam
Bu dövranın xislə tindən.

Qəmlənmişəm, yaslanmışam,
Yağmurunda islanmışam;
Min yerimdən budanmışam
Bu dövranın xislə tindən.

Yordu məni badalaqlar,
Yarasalar, yapalaqlar;
Faydalanır küt yaltaqlar
Bu dövranın xislə tindən.

ÇÖZ BİLM Dİ

Yen düşüncələr sarıb içimi,
Xəyalım sonsuza götürür mənə.
Lövbiyi olmayan gəmilər kimi
Dəriyadan-dəriyaya ötürür mənə.

Həl də fırlanır bu Yer kürəsi,
Keçir qərinlər, keçir sərlər.
Yoxdur yaranışın heç fasiləsi,
Gəldilər, getdilər neç nəsilər.

Həl də çatmayır gec gündüz,
Axtarır aramsız biri-birini.
Niyə gəlməyirlər onlar üz-üzə?
Bir bilən olmadı Tanrı sirrini.

Gör necə qurulub əngin kainat,
Sayı bilinməyir göydə ulduzun.
Günəşsiz yox olar yerdəki həyat,
Gecə gah qısalar, gah olur uzun.

Torpaqdan yarandı Adəm babamız,
Biz də zərriyyəyik qara torpağın.
Torpağa dönərək sonda hamımız,
Günü sayılıdır hər bir yarpağın.

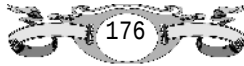

Dayandıra bilməz kimsə zamanı,
Dünya xəlbir kimi ləğvdir bizi.
Fironlar, Süleyman, İsgəndər hanı?
Neçə xaqanların qatlandı dizi.

Bu varlıq, kainat sirrli, müamma,
Dünya Yaradanın təntənəsidir.
Fəali-muxtarlıq verilib ona,
İnsan da Tanrının nişanəsidir.

Şöhlət, gəl elmə ömrünü fəna,
Fəhlər bir ulduz üzə bilmədi.
Nə Sokrat, nə Tusi, nə İbni-Sina,
Dünyanın sirrini çözə bilmədi.

Bakı,
11 dekabr 2007

ÜRÜ YİM

Bədnəzrin nizəsinə tuş oldu,
Tərlən kimi yaralandı ürüyim.
Ömrün yazı dönüb qarlı qış oldu,
Şan-şanə paralandı ürüyim.

Sinəm altda bir quş kimi çırpındı,
Çiliklə nib şüşə kimi o sındı.
Buza dönüb damarımda qan dondu,
Köz düşüb sanki, yandı ürüyim.

Köksüm yandı, sızıldayıb inlədim,
Gecə dirmi, gündüzdürmə bilmədim.
Baş ucumda nalələri dinlədim,
Oyum-oyum oyalandı ürüyim.

Qaysaqlanıb çapıq-çapıq bitişdi,
Xudam nicat verdi, cəll ötüşdü.
Təbib-loğman mat qaldılar, nə işdi?!
Aram-aram sayalandı ürüyim.

Yolçu kimi yol üstüyəm hər zaman,
Ürək dözüb dayanarmı, yox güman?
Bu gün, sabah köç eləyər bu karvan,
Hal əhlidi, çox ürfandı ürüyim.

Ömr edirəm mən yaralı ürəklə,
Göz-göz olub fərqi yoxdur əlləklə,
Can çəkisir Şöhlət qanlı fəlləklə,
Tələtümə, pərişandı ürüyim.

*Bakı,
30 yanvar 2008*

QIFILBİNDİ

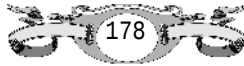
Çox sevirsən qıfılbindi, ay dostum,
Onu deyən gərək olsun huşiyar!
Bilirsənsə, qiyamətdə görüm,
Bu göyləri neçə mələk daşıyar.

Söylə, kimdir cəhənnəmdə gözətçi?
Hansı kitab orda kimi gözləyir?
Hansı kitab qərar tutub Cənnətdə?
Bu dünyada kimlər haqqı bilməyir?

O, nədir ki, göydə gəzər su olar?
Hansı səsdən qulaq batar, kar qalar?
O, nədir ki, yaş olsa da od saçar?
Zərbəsindən torpaq yanar, yarılar.

Ölüm günü biz geymədən kəfəni,
Kim hazırlar bizi kəfənin geyməyi?
İlk gecəni qəbr evində de kimlər
Sorgulayar bizi haqqı deməyi?

Söylə görüm, harda, hansı gecədə,
Quşlar yerdə sürüm-sürüm süründü?
Qanad açıb göydə uçdu qarışqa,
Görünmüş başqa dona büründü.

Kimi  ziz  di  eytan Quttam ?
Nəyə zəhər s rtd  gecə min dəfə?
Sanki məhşər qopdu, yer, göy ağladı,
Hansı gecə qana b l ndi Kufə?

Zülm əlindən kimlər hara qaçdılar?
   yüz il orada tamam yatdılar.
Kim hökm etdi, bunca yatıb qalanlar,
   əsr yuxudan sa  oyandılar?

*Bakı,
27 fevral 2008*

EY İNSAN!

Ömrün keçdiyini anla, ey insan,
İkin mövsümünü vermə ləndən.
Faydalı olmağa çalış hər zaman,
Qoy dünya bəzənsin səf ləmləndən.

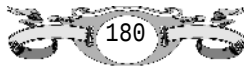
Nəfsin istəyinə qul olma ki, sən,
Batıb günahlara xar olmayasan.
Öyrən ki, «Quran»ın ayələrini,
Cəhənnəmət içində kor qalmayasan.

Xeyirli işlər gör, yaxşı toxum səp,
Yararlan ağlından itməmiş huşun.
Nə fayda tənərin, gücün qalmasa,
Uçarmı qanadı olmasa quşun?

Ömür qazanarsan yaxşı ad qoysan,
Rəhmət oxuyaralar sonra gələnələr.
Çalış ki, haqq yolda zəvvar olasan,
Cəhənnəmət gedər müşrik ölənələr!

Dinlə dediyini, Şöhlətə fəşarın,
Bəsirət içində kamil olasan.
Səcdə et Allaha, ildəli ol,
Hünər meydanında zəfər çalasan!

**Bakı,
2 mart 2008**

MƏ HŞƏ RƏ KİMİ

Yenə çağrılmamış qonaqlar kimi,
Kəndə qəlb evimə yerləş elədi.
Qoparıb yaramın qaysaqlarını,
Gözümə dərd əkdə, qüssə çilədi.

İçimdə yad səsli verib əngin,
Sökürlər cismimi karxana kimi.
Məni düşüncələr alıb cəngin,
Dağıdır dünyamı fırtına kimi.

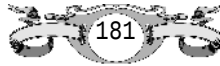
Dayanıb üz-üzə, yenə başladı,
Ağılla ürəyin qanlı qovğası.
Arada qalıbdır biçarə canım,
Bilməyir hansıdır onun ağası.

Ürək dostu imiş iştahın, nəfsin,
Onlar nə istəsə o da diləyir.
Ağıl bəsləyirdən alıb cövhərin,
Odur ki, ürəyə üsyan eləyir.

İnsan müəmmadır, Bermuda bənzer,
Tək Sirri - Xudadır onun hakimi.
Ürəkli ağılın qovğası bitməz,
Onlar döyüşçü kəməşlər kimi.

Şöhlətin dünyası sirrli bir düstur,
Açılmır min cür tənlilik qursam da.
Ürəyim ağılla yola getməyir,
Xeyri yox Fərhadın dağlar yarsam da.

28 mart 2008

DÜNYAGİR OLMA

Meylini çox salma dövlət, vara,
Şəddadla, Firontək nadanlar kimi,
İldən-İl keçər qızıl, xəzinə,
Ayağı sürüşkən qadınlar kimi.

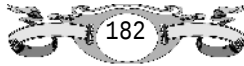
Kim sərvət siri oldu dünyada,
Onlar bu qumarda yandı, uduzdu.
Nərdətaxta oynadı çoxu fəlakət,
Ha qoşa istədi, zəri verdi du.

Qaraxal atanlar lüt qaldı sonda,
İl açıb küçükdə çöküb diləndi,
Gəlib qapı-qapı o, xanları,
Sahibsiz it kimi düşüb süləndi.

Ağlınla zəhmət qatlaş, ey insan,
Nəfsin yedəyində dünyagir olma.
İl aç Yaradana, mərhəmət dilə,
Şükr eylə qismət, naümüd qalma.

Desin Şöhlət fərar, sən onu dinlə,
Bel bağla Allaha, güvən özün.
Haqq yolda addımla, faydalı ol ki,
Taleyin, qismətin gülsün üzün!

5 aprel 2008

QULA QUL EDİR

Aldadıb yalandan üzünül gülür,
Qaldırıb ağ ata mindirür dünya.
Gah da ki, ağanı qula qul edir,
Şahları taxtından endirür dünya.

Gah tutar qumaşa, sürvüt, vara,
Salıb yağ gölündü üzdürür dünya.
Gah da ki, gününü eliyib qara,
Süni öz canından bezdirür dünya.

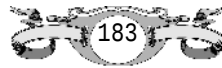
Kimini zülmün lündü alıb,
Od vurub çırağın yandırar dünya.
Kimini qırx arşın quyuya salıb,
Bir anda ocağın söndürür dünya.

Gah nirdivan qoyub çıxarar başa,
Hörmüt, izzüt sahib eliyür.
Gah da baharın döndürüb qışa,
Tübbisiz, çarısiz dördü bülüyür.

Fironu, Daranı atından saldı,
Yıxıb ayaqlarda sürüdü dünya.
Kim nı vermişdi lündü aldı,
Beş arşın künü bürüdü dünya.

Çoxları fitnün sin, felin qanmadı,
Arxadan züy tutub çalandı dünya.
Şöhlüt bu dünyadan vüfa ummadı,
Züldün bilir ki, yalandı dünya.

22 fevral 2008

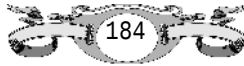
KİMİ

Qopur ömrümüzün fəsilər, illər,
Düşür durnaların ləliyi kimi.
Üşüdür qəlbimi ömrün payızı,
Dağların sazaqlı külüyü kimi.

Qəmin körüyündə yanıb bişmişəm,
Yorğun yolçulartək əldən düşmüşəm.
Qaranlıq içində, küncdə qalmışam,
Nənin köhnəlmiş əliyi kimi.

Fəlak can evimi tora salıbdı,
Əzrail adımı dilə alıbdı.
Daha son mənzilə lap az qalıbdı,
Ölçüsü bir əlin çərxiyi kimi.

2 April 2008

İBRAHİM

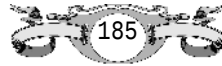
*Xalqımızın istetadlı oğlu, qızıl qələbə
min-min insanlara həyat vermiş cərrah,
professor, bəstəkar, publisist, gözəl in-
san İbrahim Topçubaşovun əziz xatirə-
sinə...*

Əli şüfa verən Loğmanın Əli,
Dili nəغم deyən bəstəkar dili;
Tökdi qələmindən gövhəri, Əli,
Allahın bir lütfü, nurmuş İbrahim.

Zəkasi, idrakı Haqqın bir payı,
Yoxdur səntində onun heç tayı,
Kölgədən qoyubdur Günəşi, Ayı,
Elmin yollarında nərmış İbrahim.

Gör neçə xəstəyi can, nəfəs verib,
Neçə ümitsiz haray, səəs verib,
Skalperlə min-min möcüzə edib,
Ömrünü bizlərə vermiş İbrahim.

Odlu ürəyinin qalır istisi
Qələbə nur çiləyir həzin bəstəsi,
Vətənin qüruru, xalq fədaisi -
Bəsirət içində sirmiş İbrahim.

QAYIDACAQSAN

*İstedadlı bəstəkar Hikmət Mirməmməd-
linin qəfləti ölümü, həyat yoldaşı Nailə
Mirməmmədlini kədərlə və üzüntü ilə
qərqləndirdi...*

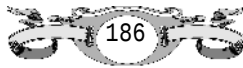
Sonsuz bir nəğmədir adın dilimdə,
Qəlbimdə həmişə çağlayacaqsan.
Səbə mehi kimi əsib telimdə,
Məni hər səhərlər oyadacaqsan.

Bu necə taleydir, bu necə qədr,
Sızlaram ney kimi, notlarım kədr,
Gözlərim yolunu mən axşam, səhər,
Sanıram baharın qayıdacaqsan.

Göymü parçalandı, Günəşmi söndü,
Nakam bəxtim vaxtsız yatdı, neyləyim?!

Hara köç elədin, səssiz-səmirsiz,
Dan ulduzum vaxtsız batdı, neyləyim?!

25 may 2007

**AĞLATDI BU GECİ
AYNALAR Mİ Nİ**

Gecİ sükut idi, baxdım aynaya,
Üzüm bİnzİyirdi saralmış Aya.
Qürubun rİngi çöküb dünyaya,
Ağlatdı bu gecİ aynalar mİ ni.

Göstİrdi özümİ ağ saçlarımı,
Sinİmi dağlayan qırıqlarımı.
Düzdü kipriyimİ göz yaşlarımı,
Ağlatdı bu gecİ aynalar mİ ni.

Fİlİk, bu nİ gündü, bu nİ saatdı,
Qİrq oldu can evim dİryada batdı.
Deyİsİn karvanım mİnzilİ çatdı,
Ağlatdı bu gecİ aynalar mİ ni.

9 iyun 2008

**DÜNYA XƏLBİRLƏ YİR
DƏ MADƏ M BİZİ**

Sanma qaçıb ondan can qurtararsan,
Əzrail izləyir, ey qafil səni.
Olsan da qalalar, qəsrilər içrə,
Yaxalar haqq əcəl naqafil səni.

Sayıllı günlərin tamam olanda,
Bircə nəfəs artıq ala bilməzsən.
Sən özün istəsən dünyadan köçməklə,
Tanrıdan xəbərsiz öl bilməzsən.

Dünya xəlbirləyir dəmadəm bizi,
Hamı bu xəlbirin gözündən keçər.
Demə ki, kimsəllər yer xəstəsidir,
Məsəl var: «yatan yox, yetirən köçər».

Şöhlət, çox dəm vurma, gah yerdən, göydən,
Demə başın çıxır «əlif»dən, «bey»dən.
Mərhəmət gözləmə qoca fəlakətdən,
Gün gələr ömrünü zəmi tək biçər.

5 iyun 2008

MEŞƏ BƏYİ

(Hüseyn Arifin nəzəri)

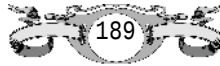
Açan kimi süfrəmizi,
Uzatmamış əlimizi,
Yemək üstü keyfimizi,
Gəlib pozdu meşəbəyi.

Tez yetirib zalım özün,
Lap turşutdu üzün-gözün,
Zəhər kimi dedi sözün,
Coşub, qızdı meşəbəyi.

Bıqlarını eş-eş,
Çox danışdı şeş-şeş,
Dedi, peşkeş deyil meşə,
Aktı yazdı meşəbəyi.

Dedik, gəl ol qonağımız,
Sənsən dayımız, qağamız,
Həm bəyimiz, həm ağamız,
Həllə sazdı meşəbəyi.

Şirin-şirin tutduq dil,
Axır düşdü bizim fel,
Saqqalını verdi il,
Baxdıq, qazdı meşəbəyi.

Çapma süzdük arağını,
Tumarladı ağ bığını,
Götürdü çal papağını,
Gördük dazdı meşəbəyi.

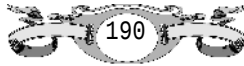
Qoymadı xub közdə bişə,
On kababı çəkdi dişə,
Araq içdi iki şüşə,
Dedi, azdı meşəbəyi.

Daram çəkib toqqasını,
Dedi, aşığı al sazını,
Çaldırıb öz havasını,
Durub süzdü meşəbəyi.

Seyrə çıxdıq biz ormana,
Çiçək dərirdi bir sona,
Heyran-heyran baxdı ona,
Demə bazdı meşəbəyi.

Şöhləti köklədi bəm,
Lap toxundu sarı sim,
Öz əlilə ürəyim,
Adın yazdı meşəbəyi.

24 iyun 2008

AY HƏ KİM!

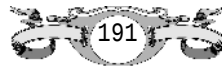
Pəhriz saxla, canın çıxmaz deyirsən,
Kabab, plov, yağlı olmaz deyirsən,
«Borş»u, «sup»u, «qreçko»nu öyürsən,
Buna məndə yoxdu dözümlə, ay həkim!

Tox olmasam qolum, qıçım titrəyir,
Gah dolaşır, ayaq tez-tez büdrəyir,
Görmürsənmi, yazıq canım əriyir,
Ac qarına necə gəzim, ay həkim!

Yaşamıram pəhriz olandan bəri,
Cana gəldim, vallah oldum sərsəri,
Qalmışam bir sümük, bir dəki, dəri,
Can üzülüb, batıb gözümlə, ay həkim!

Analizi axşam, səhər eylədin,
Çox şişirdib milçəyi nər eylədin,
Bu həyatı məni zəhər eylədin,
Günahını hara yazım, ay həkim?!

Özün söylə, heç şam yağsız olarmı?
Qan olmasa ürək coşub vurarmı?
Eşq atışı quru canda yanarmı?
Qalmayıbdı odum, közümlə ay həkim!

D rmanları çeşid-çeşid d zm  n,
Pəhriz ilə lap canımı  zm  n,
Söylə görüm, sən də   zrailmis n?!
 oxum gedib, qalib azım, ay həkim!

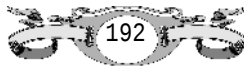
Baş açmıram sən qoydu un qaydadan,
M hrum etdin məni daddan, damaqdan,
Qızası de, cəhənnəm ol dünyadan,
Daha s n  yoxdur s z m, ay həkim!

Sən de, göydən Ayı g tirim s n ,
De, k ll  – Dubay  g tirim s n ,
Bircə pəhriz saxla demə sən mənə,
Ara, axtar başqa  z m ay həkim!

M hrum etmə məni z vq -s fadan,
Qorxuram t hm td n, el qına ından,
Dey c kl r Vallah,  ld  acından,
  nd  də, qoy tox  l m, ay həkim!

  hl t d rd əhlidir, sinə sində saz,
Çox deyirəm, amma dinə yirs n az,
Sən resept  bundan sonra kabab yaz,
Qoy, günahkar olum  z m, ay həkim!

18 iyun 2008

ÇALMADI GETDİ

Can verərsən, çatar vida məqamı,
Fəqət, nitqin olmaz bir söz deyəsən.
Ölüm gəlir əldə cəlin camı,
Əlvida deyərsən bu dünyaya sən.

Uçar qara xəbərlər, hər yana çatar,
Gəlir qohum-qardaş, cəm olar hamı.
Ocağın, növrağın matəm batır,
Qaralıb kül olar, ömrünün şamı.

Doğmalar yığışar başın ucuna,
Ağılar, şivənlər göy uclar.
Ağ kəfən biçərlər gözəl boyuna,
Götürür yumağa usta qocalar.

Namaza durarlar, molla qabaqda,
Təlissik ayini vururlar başa.
Gedərsən çiyində, taxta tabutda,
Ürəklər sındır döndür bir daşa.

Yetişir torpağa qoyulmaq vaxtı,
Bütün əzizlərin geyinər qara.
Yıxılar, dağlar ömrünün taxtı,
Endirirlər asta-asta məzara.

T k-tənha qalarsan soyuq m zarda,
Orda pişvazında  yanlar olmaz.
Dönüb dala baxmaz dost da, tanış da,
N  qardaş, n  bacı yanında qalmaz.

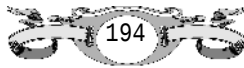
Bağrını çatladar gor hal tl ri,
D rd yanda g ziş r ilan, çayanlar.
Daha g rm y rs n xoş sifətləri,
Bir də d n n deyil, o xoşbəxt anlar.

Hələ harasıdır, sonrası d h t,
Qiyamət günündə hesab çətindir.
Sorg -sual g n  başlayar v h t,
M h rd  verilən əzab çətindir.

Bir-bir v r ql n r əməl dəftərin,
  l-h z r, o dəftər sol  ld  ola.
K m k etməz varın, n  də sərvətin,
Gərəkdir imanın əməldə ola.

Olumla haqq  l m iki qapıdır,
Çalış ki, birində g r nm y s n.
Keçən birincidən ol ki, xəbərdar,
Mütləq ikincidən keçm lis n sən.

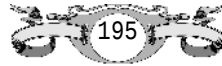
Necə ki, beşiy  qoyanda s ni,
Soruşan olmadı s nd n heç nəyi,
 ld nm , b k rl r beş arşın bez ,

S nd n soru mazlar kəfən geym yi.
Axirət hikmətin qansaydı saęlar,
Dünyada m  r k r zalım olmazdı.
Meydan sulamazdı nadan, c lladlar,
Qıręınlar, faciə, z l m olmazdı.

Yalan dünya,  z   xıyb paxır n,
Dan nd  r kam n almad  getdi.
Pu  elədin Şöhlətin də axır n,
Könlünün r bab n Çalmadı getdi.

Aęcab di,
18 noyabr 2007

HƏR AN NİĞARAN

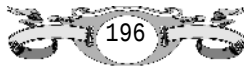
Sabaha gümansız ömr edirəm mən,
Hər gün səksəkəddə, hər an nigaran.
Hər şeytən dünyanı seyr edirəm mən.
Bilirəm qəflətin dayanar dövrən.

Nəfəsim çatmayır hərdən gecələr,
Yaralı ürəyim aramla vurur.
Pozulur əhvalım, dəyişir halım,
Axmır damarımda, bəzən qan durur.

Zillət çəkib, hər ağrıya dözüürəm,
Pənahımı bağlamışam Allaha.
Usanıram, gah canımdan bezirəm,
Sənəm yuva olub nalıy, aha.

Hələ nə görmüşəm mən bu dünyada,
İnsaf et, doyunca qoy ömür sürək.
Məni yarı yolda qoyacaqdınsa,
Niyə, can evimə gəldirdin, ürək?!

Şöhləti salmışan təlatümün sən,
Soyuyub qəlbimdə hər arzu, dilək.
Etdin ürəyimi para-para sən,
İşim sənindir, ey çərx-i-fələk!

31 iyul 2008

UŞAQ OLAYDIQ

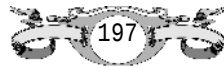
Bəzən düşünürəm keçən günləri,
Keşik böyüməyib uşaq qalaydıq.
Qaytara biləydik ötən günləri,
Kaş ki, bir də dönüb uşaq olaydıq.

Bulaq kimi duru, zərif, saf, təmiz,
Uçaydıq göylərdə mələklər kimi.
Olaydıq qayğısız, kədərsiz, qəmsiz,
Coşaydıq dağlarda küləklər kimi.

Şənlənib güləydik bir ömür boyu,
«Gizlənpaç» oynayıb gözdən itəydik.
Hərşətlə gözləyib qonşuda toyu,
Mağarın dalında xəlvtə süzəydik.

Yığıb işyaları evcik quraydıq,
«Qonaq-qonaq» oynu oynayaydıq kaş!
Gah qaçıb, gah qovub yorğun qalaydıq,
Dönəydik obaya qaralanda qaş.

Qarğı atımızı çapaydıq yenə,
Qamçı düzəldəydik ipdəni, kərişdəni.
Obadan gen düşən quzu sürüsün,
Gedib qaytaraydıq çöldən, örüşdəni.

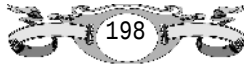
Qışda qar yağanda düşüb çöllər,
Qarağan toplayıb ocaq çataydıq.
Qızıl köz üstünə düzüb fətiri,
Motal pendirini yağa qataydıq.

İlaxır çərşənbə, Novruz gəlində,
Gecə qapılara torba ataydıq.
Mərkəz düzəldib sabaha kimi,
Ürəkə arzuya, kama çataydıq.

Kaş ki, bilməyirdik paxıllıq nədir,
Kindən küdurətdən uzaq olaydıq.
Bilməyirdik küsmək, cığallıq nədir,
Dost kimi yaşayıb, dost da qalaydıq.

Bəzən düşünürəm ötən günləri,
Keşək böyüməyib uşaq qalaydıq.
Qaytara bilməyirdik ötən günləri,
Kaş ki, bir də dönüb uşaq olaydıq.

30 noyabr 2007

GETDİM QƏ BRİSTANA

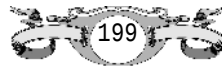
İstər elli yaşa, istər yüz yaşa,
Bu həyat ölümlə yaranıb qoşa.
Çıxsan da ən uca zirvəni başa,
Bir gün o zirvədən enəcəksən, bil.

Şah olsan da inan haqq cəllə sən,
Əzrail baxmaz ki, kimsən, nə çisən.
Ya qismət, tapıla kəfən geyəsən,
Kəfənsiz də olsa köəcəksən, bil.

Həyat bir səhnədir, dünya tamaşa,
Heç kim dünya işin vurmadı başa.
Döysən də başını qayaya, daşa,
Əcəl köhlənin minəcəksən, bil.

Başlasa olumla ölüm savaşa,
Baxmaz gözlərindən süzülən yaşa.
Bel bağlama taxta-taca, daş-qaşa,
Sıratdan lüt-üryan keçəcəksən, bil.

Getdim qəbristana kimsə dinmədi,
Səddad qımzanmadı, ta öyünmədi,
Süleyman, İsgəndər heç tərpənmədi,
Sən də o şərbətdən içəcəksən, bil.

Şöhlətin dediyin çalış qanasan,
Zalım olma, cəhənnəmdə yanasan,
Yalvar Yaradana, bağışlanasan,
Qaralıb şam kimi söncəksən, bil.

Ağcabədi, 20 oktyabr 2007

ÜR YİMD S N

Hıyat yoldaşım Gülşın xanıma ithaf

Bir xoşbəxt anasan, ellər timsalı,
Məlin müqəddəs, zinətin iman.
Gözəl balaların şərəfli-şanlı,
Qoy üzün, ürəyin gülsün hər zaman.

Məni heyran edib yar, lətafətin,
Bir içim su kimi safsan, gözəl sən.
Qəlbim qüvvətdir eşqin, ülfətin,
Bitib gül açmışan ürəyimdə sən.

Sən bir gülsən, ləçəyində mən şəhəm,
Şirindir, şəkərdir sözün, söhbətin.
Ömrüm bəzəksən, ruhuma məlhəm,
Şöhlətə həyatdır saf məhəbbətin!

15 fevral 2008-ci il
Bakı

AĞ SAÇLARIN HİKMƏ Tİ

*Sevgili qızım Günay həyat yoldaşım Gülşən
xanıma mənim saçlarıma ağ düşdüyündən
üzüldüyünü bildirmiş və kövrəlmişdir...*

Eşitdim ki, sıxılmışan saçlarımı ağ görüb,
Heç üzülmə, ağ saçlarım nəmliyətimdir, ay qızım.
Atan ömür köhlənini aran sürüb, dağ sürüb,
Sən üzülmə, ağ saçlarım sərvətiyətimdir, ay qızım.

Məna dolu keçən ömrün gur səsidir ağ saçım,
Tər tökmüşəm, onun üçün illəri vermişəm.
Bəsirətin, kamilliyin bəhrəsidir ağ saçım,
Bir bilsəydin, onun üçün nələri vermişəm.

Ağ saçlarım ürəyimin izzirabı, kədəri,
O qəlbimin sızıltısı, haqsızlığa üsyanım.
Zikr elədim hər an adın, söz demədim hədəri,
Ağ saçlarım Yaradana məhəbbətim, imanım.

Ağ saçlarım içimdəki sönməz eşqin odudur,
Ağ saçımdan övladlarım kamal alıb, nur alıb.
Qəlb sarayı kədərlə dolu, şair saç ağ olur,
Saçlarımı gümüşləyin «Segah» olub, «Şur» olub.

Heç üzülmə, gözəl qızım, mənim bəyaz saçıma,
Uca dağın zirvəsində hər fəsilə qar olar.
Aldım dərsimi «Quran» dan, çatdım arzuya, kama,
Gözəl Cənnət ağacının, üstü dolu bar olar.

Ağcabədi, 18 oktyabr 2007

AY İ FŞAR QIZI

İ lindİ şİmşirin, belindİ kİmİr,
Çiynindİ aynalı, altında kİhİr,
Tezdİn oyanarsan yuxudan sİhİr,
Şİfqİtli anasan, ay İ fşar qızı.

İ rinİ arxasan, oğluna ana,
Ağİlda bİnzİrsİn Sara Xatuna,
Nİgarsan qİlİncİ qoymazsan qİna,
Koroğluya yarsan, ay İ fşar qızı.

Bİrk ayaqda qorxu nİdir bİlmİzsİn,
Düşmİnİ, xainİ aman vermİzsİn,
Burla Xatun kimi sİn İyİlmİzsİn,
Şİrİfsİn, qürursan, ay İ fşar qızı.

Tomrisin, Nadirin igid nİvİsi,
Köksündİ bİslİyİr Vİtİn sevgisi,
Yalçın qayalardan gİlİr gur sİsi,
Hİcİrİ bacısan, ay İ fşar qızı.

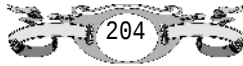
Nüşabİdİn aldın İqli, zİkanı,
Qeyrİti, ismİti, şöhrİti, şanı,
Paklıqla qazandın gözİl imanı,
Xanımlar xasısan, ay İ fşar qızı.

Məskənin Qarabağ, oylağın dağlar,
Qəlbində od yanar, məhəbbət çağlar,
Səsin səs verər uçan durnalar,
Yaşılbaş sonasan, ay fəşar qızı.

Şöhlət dilər sən firavan həyat,
Gül açsın növrəğin, qurasan büsat,
Sən gərək deyil, ləl-cəvahirat,
Gümüşsən, qızılсан, ay fəşar qızı!

*Ağcabədi,
25 noyabr 2007*

DOSTUMA

*D y rl  alim, nəcib insan,  ziz dostum
Akif Bayramın 70 illik yubiley g n  m nasib ti *

Dağlar kimi v qarlısan,
Zirv si gümüş qarlısan,
Çox m tins n, q rarlısan,
M rd oğulsan, Akif Bayram!

 qli kamil, h m  rfansan,
Saf niyyətli bir insansan,
Dost yolunda pasibansan,
Əhli halsan, Akif Bayram!

Hər bir sözün hikmət dolu,
D ş nm zs n malı, pulu,
Getdiyin yol Allah yolu -
Haqqa qulsan, Akif Bayram!

M rd kişilər timsalısan,
Dünya i ind n halısan,
T rk oğlusan, Borçalısan!
Bir qalasan, Akif Bayram!

Heç dəyməsin oxun da a,
Hər muradın  atsın başa,
Ya a, qardaşım, min ya a!
Sal qayasan, Akif Bayram!

*Bakı,
13 fevral 2008*

QOŞABULAQ

*ziz dostum Qurban Bayrama
bir zarafat*

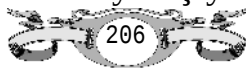
Şamaxıda gözəl guş,
Qoşabulaq suyu şüş,
Dörd bir yanı yaşıl meş,
Seyr çıxdı Qurban Bayram.

İnsan seli hey axıxdı,
Kababxana aşdı-daşdı,
Süfrələr baxıb coşdu,
Dem toxdu Qurban Bayram.

Məşvərət etdik arada,
Yılş dedik kresloda,
Onu seçdik biz tamada,
Taxta çıxdı Qurban Bayram.

Qızdı xidmətçi uşağa,
Köhn dedi sarımsağa,
Təz, ağappaq qatığa,
Qara dedi Qurban Bayram.

Günortaya bir az qala,
Dörd arığı saldı yola,
Beşincidə gəlib hala,
Dişin sıxdı Qurban Bayram.
O, kefləndi yavaş-yavaş,

Pullarını etdi şabaş,
Kababçıya açıb savaş,
Dara çəkdi Qurban Bayram.

Keçirdi bir yol aşığı,
Dirəndi ki, çal – “Qaytağı”,
O, binəva kal aşığı,
Tora saldı Qurban Bayram.

Yeyib-içdik, itdi hesab,
Lap qarışdı, şişdi hesab,
Çox müşkül düşdü hesab,
Çarə dedi Qurban Bayram.

Tel elədi, gəlidi adam,
Əziz dostu, bəy Sərinəcam,
“Şot”u verib qıldı İncam,
Şura gəlidi Qurban Bayram.

Dedim, yorulmuşam, qadam,
Uzandım – çəməndə yatam,
Qoymadı bir çimir alam,
Nərdə çəkdi Qurban Bayram.

Gün əyildi, qaraldı qaş,
Hamı getdi dostlar, yoldaş.
Dedim, biz də gedək, qardaş,
Hara, dedi, – Qurban Bayram!

30 iyun 2008

SAZIN SEHRİ

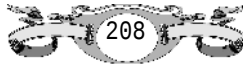
*İstedadlı sənətkar, ecazkar barmaqlar
sahibi, aşiq Zülfiyyə xanıma ithaf*

Saz şimşəyi dönər od şəmşirindən,
Titrəyib oynayır yer məhvərindən,
Misir ehramları qopar yerindən,
Zülfiyyə «Kərəmi» çalanda, Allah!

Mizrabın çinqısı atışı sarsır,
Axan çay dayanır, bülüllər susur,
Saz yanır, alovu Günəşi qarsır,
Zülfiyyə «Kərəmi» çalanda, Allah!

Yer, göy bu ahəngə heyran kəsilir,
Yanan ürəklər leysan səpilir,
Sanki səmalardan azan yüksəlir
Zülfiyyə «Kərəmi» çalanda, Allah!

Saz sehrinə salıb, ağılı alar,
Nitqini qurudar, canını alar,
Nicatın Tanrıdan imdada qalar,
Zülfiyyə «Kərəmi» çalanda, Allah!

Kül oldular sazın bir atışındın,
Nişan qalmadı sli, Kırmdın.
Bu od Zülfiyyi ni yandırır nıdın?!
Zülfiyyi «Kırmi» çalanda, Allah!

Simlirdi nalılr, simlirdi ahlar,
rafat dağına düşür sılalar,
Ucalır Kırmdın rş nıdalar,
Zülfiyyi «Kırmi» çalanda, Allah!

Şöhlüm, xıyalım düşübdür çaşbaş,
Ür yimdı kdr, gözlü rimdi yaş,
Ellr cı nazı mi qaldıraydı kaş,
Zülfiyyi «Kırmi» çalanda, Allah!

RUHUMU Çİ KİRSİ N DARA

*İstedadlı xanəndə, muğamlarımızın ecazkar
və bənzərsiz ifaçısı, Azərbaycan muğam
sənətinin iftixarı Alim Qasimova ithaf*

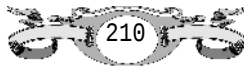
Ay Alim, şikəstə oxuyub yenə,
Apardın de hansı aləm mənə?
Elə bir dərğahda qərar tutmusan,
Sanıram övliya, üləm sənə.

Pərinin yurdunda nalə çəkirsən,
Cismimi, qəlbimi oyub sökürsən,
Qılıncsız, xəncərsiz cəlladmısan sən?
Şikayət edəcəm aləm sənə.

«Segah»la ruhumu çəkirsən dara,
Sitem eləyirsən kamana, tara,
Kərbala çölündə atıb odlara,
Salmısan ovsuna, tilsim mənə.

Sənsən padişahı uca muğamın,
Yayılb cahana şöhrət, şanın,
Şöhlət sənə tindən alır ilhamın,
Sidq ilə mən aldım qələm sənə.

30 iyun 2008

ALLAH ONA YAR OLSUN

Çox gənc ikən dünyadan köçən qardaşım
Qəhrəmanın həyat yoldaşı Xuraman xanımın
yadigarı ərş qundaqda anasız qaldı. Maşallah,
indi böyük oğlan olub...

Xuramandan bir yadigar qalıbdı,
Atamızın gözəl adın daşıyır.
Nəslimiz ərş-xəlfi olubdu,
Sanırıq ki, atam yenə yaşayır.

İsmi ərş, özü bizə iftixar,
Sillik var damarında, qanında.
Şəfəq adlı, şan-şöhrətli eli var,
Soyumuzun ərş-adı ti canında.

«Qağa» deyib, çağırırıq biz onu,
Batman gəlir oturuşu, duruşu.
Ağa deyib, şah sanırıq biz onu,
Bizə fərş verir tərslər baxışı.

Səbblidir, hazır cavab, həmişə kübar,
Xoşbəxt olsun, qoy yolları nur olsun.
Vüqarlıdır, onda qeyrət, iman var,
Ömür versin, Allah ona yar olsun!

Bakı,
31 yanvar 2008

ATA Nİ SİHİ Tİ

Sevimli oğlanlarım Anar və Şəmsiy

Ey oğul, diqqət et bu dünyaya sən,
Həyat fəlsəfəsin dərk eləyən.
Oxu, hər bir elmə talib ol ki, sən –
Dünyanın işini yaxşı bilən.

Daima fırlanır bu çərx-dövrən,
Dayanmaz nə külək, bulud, Günəş, Ay.
Fərmandadır onlar hər an, hər zaman,
Odur ki, gecikməz payız, qış, yaz, yay.

Dərk etməyə istəyən bu hikmətli,ri,
Keçirmə qəflətdə oğul, vaxtını.
Bilik dəryasına baş vur ki, müdam,
Fəth edən bilən elmin taxtını.

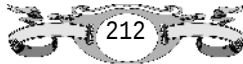
İstəyən ki, könül torpağında sən
Bir kamal bağçası salasan gər –
Onu sirab elə alın tərindən,
Çəkdiyin zəhmətlər getməsin həddər.

Sevgiyə torpağı dırmala, ov, əz,
Oraya mərhəmət, şəfqət gülü səp.
Kamal bağçasında ehtiramla gəz,
Üzüb iman gülün, məhəbbətə öp.

Ağlın qüdrətin göstər orada,
Qoy elmin, əxlaqın təcilli etsin.
Təvazökar ol ki, olsan da harda,
Adın könüllərdə, dillərdə bitsin.

İbtidasi palçıq, üfunətli gil
Güllə həmyar olsa, nəbər qoxuyar.
Hər kim kitablarla olarsa həmdil,
Dilində dürü tökər, inci toxuyar.

20 İyul 2007

«OVQAT»IMIN

*İctimai kanalın hər bazar günü yayınladığı
«Ovqat» musiqili–dəbi məclis sərəngizliyi
ilə ürkəli fəth edir, ruha ilahi qida verir...*

Nazlı bahardır gülüşü, çiçəkli bir gülüstandır,
Məst eləyir al səhəri, gül səfası «Ovqat»ımın.

Əhli-ürfan məclisidir, nur çiləyir könüllər,
Coşdurar dil, hal əhlini, eşq havası «Ovqat»ımın.

Gözləyirlər həsrət ilə Türkiyə, Təbriz, Urmiya,
Ün salıbdı kainata, xoş sədası «Ovqat»ımın.

Sevgi yağır, işvə yağır, hər məclisin qəməzsindir,
Od salıbdı ürəkliyə, ol «Nəvası» «Ovqat»ımın.

Nədir ki, o müşki-ənbər, ondan da gözəldir ətir,
Can verir aşıqlara, rəhiyyəsi «Ovqat»ımın.

Şöhlət əfsar tərif etdi sidq ilə hər hüsni-halın,
İlahinin öz nurudur, Səyyarəsi «Ovqat»ımın.

24 fevral 2008

MƏLİK DİR BU QIZ

*İstedadlı hüquqşünas, jurnalist,
ilahi gözəl Aidə xanıma ithaf*

Allah, bir qız gördüm, tər güllər kimi,
Səhər şəhi qonmuş, ləkəkdir bu qız.
Duruşu bir ahu, huri görkəmi,
İlk baharda açmış, çiçəkdir bu qız.

Allah, bir qız gördüm, incə, sərvə boy,
Kübar bir nəzənin, əsl gözəl soy,
İşvəli, ədalətli, şəkər, gözəl huy,
Gözəllər gözəl, göyçəkdir bu qız.

Allah, bir qız gördüm, özü göyərçin,
Əlləri göyərçin, gözü göyərçin,
Saçları çiyində dalğalı, çin-çin,
Pəridir, sonadır, mələkdir bu qız.

Gözəllik timsalı, Nigara bənzer,
Ötəkdir qeyrətdə Həcər bənzer.
Sara Xatun kimi məntiqdə pərgər,
Azəri, Türk qızı, qəşəngdir bu qız.

Arzusu, diləyi görüm çin olsun,
Bəxti göy üzündə, Günəşlik yansın,
Doyunca yaşasın, arzu-kam alsın,
Bu gözəl dünyaya bəzəkdir bu qız!

BİZİ QANA SALACAQ
(zarafatyana)

İstedadlı müğənni Röya xanıma ithaf

«Mercedes»i son model,
Özü incə, madmazel,
Ona heyran olub el,
Bizim Röya gözəldir,
Vallah, bu qız özəldir.

«Ulduz»dur, dinamikdir,
Səsi çox romantikdir,
Tirli gül çiçəkdir,
Sənətdə şah olacaq,
Aləmün salacaq.

Kürəyində var yazı,
Pamadası qırmızı,
Öldüm, ay zalım qızı!
Bəslərə tac olacaq,
Bizi qana salacaq.

Saçlarını vızlayır,
«Mercedes»in qazlayır,
Küçlərdə tozlayır,
Göylərdə uçan quşdur,
Bizim Röya «avtoş»dur.

Həzin nəğmə söyləyir,
K nl m  nur  il yir,
Baxı ı od    yir,
B n v  t k k vr kdir,
Göydən enib m   kdir.
Bizim Röya gözəldir,
Vallah, bu qız özəldir!

14 iyun 2008

ORXANIM, RƏ ŞADIM, SABİRİM

Sevimli nəvələrim

Dünyaya göz açdılar,
Gətirdilər nübarı.
Üstümüzdən atdılar,
Dərdi, qəmi, qübarı.
Yenidən çiçək açıb,
Ömrümüzün baharı.
Onlar həmişə nəvəmdir,
Həmişə dəvəmdir mənim,
Orxanım, Rəşadım, Sabirim!

Onlar ömür naxışım,
Gələcəy baxışım.
Evimin yaraşığı,
Həmişə sultanım, həmişə şahım.
Qurduğum hanalarda,
Mən işim, arğacam,
Onlar həvəm, kirkidim,
Orxanım, Rəşadım, Sabirim!

Böyüyün igidlərim!
Qoy sizdən uzaq olsun,
Qübar, qüssə, kədər, qəm.
Uğurunuz xeyir olsun,
Tanrı sizlərə həmdəm!
Qartal tək ayıq olun,
Vətənə layiq olun,
Həmişə dayaqlarınız olsun,
Mən də baxım öyünüm,
Orxanım, Rəşadım, Sabirim!

AY Şİ Fİ QİM!
(Gözəl nıvım Şifq xanıma...)

Göyçəklərin göyçəyisən,
Qızılgülün ləçəyisən,
Yaylaqların çiçəyisən,
Güllü yazım, ay Şifqim!

Buludların tülündəsən,
Durnaların telindəsən,
Bülbüllərin dilindəsən,
Körpə quzum, ay Şifqim!

Kəpənəyin xalındasan,
Arıların balındasan,
Aşıqların sazındasan,
Xoş avazım, ay Şifqim!

Gözəllikdə bir pərisən,
Qəlbimizin fərhisən,
Sən babanın ürəyisən,
Mənim canım, ay Şifqim!

5 iyun 2007

QAR ÇİÇƏYİ

*Bu gün qarlı bir qış səhərində nəvəm
dünyaya göz açdı. Qədimlərin mübarək!!!*

Gözəl müjdə aldım bu qış səhəri,
Qədim qoyur evimizə bir pəri,
Tanrı bəxş etmiş bizə gövhəri,
Qar altından bir gül açdı bu səhər.

Dünyaya göz açdı bir qarçıqçı,
Zərifdir, incədir bəyaz ləçəyi,
Məlikdir, qızların nazlı göyçəyi,
Küllü-almış ışıq saçdı bu səhər.

Gəlmiş ömrümüzün nübarı, dadı,
Əzərim olacaq mübarək adı,
Gülşənin uçmağa yoxdur qanadı,
Evimizdə bahar açdı bu səhər.

Qədim, taleyi qoy gözəl olsun,
Xoşbəxt olsun bəxti göy ucalsın,
Dünyadan doyunca arzu – kam alsın,
Arzum qanadlandı uçdu bu səhər.

Ata – anasıyla həmişə dildar olsun,
Ayağı sayalı, bəxtiyar olsun,
Şərəfli, şöhrətli bir nigar olsun,
«Vağzalı» könlümdə coşdu bu səhər!..

28 yanvar 2006

DOĞUM GÜNÜN MÜBARƏK!!!

*Bu gün gözəlilər gözəlindən
Şəfqin bir yaşı tamam oldu.*

Çatdın bir yaşına, şükürlər olsun,
Qoy səni xoş günlər qoynuna alsın,
Ürəyin sevinclə, fərhlə dolsun,
Narçiçəyim, Qarçiçəyim - Şəfqim.

Gözəlisin əlvan, gözəl güllərin,
Göyərçindir yumşaq, totuq əllərin,
Bal dadıyır «baba» deyən dillərin,
Narçiçəyim, Qarçiçəyim - Şəfqim.

Gülüşləri bizi nura bələyir,
Hər gün qələbimizə sevinc çiləyir,
Hər dəfə bənövşə tək boynunu əyir,
Narçiçəyim, Qarçiçəyim - Şəfqim.

İncəsən, lətiflərin, həmişəki, kövrək,
Babanın canısan ürək, ay ürək!
Mübarəkdir, doğum günün mübarək!
Narçiçəyim, Qarçiçəyim - Şəfqim.

28 yanvar 2007

XOŞ GƏLDİN, GÜLÜM!

Əziz Qurban bayramı günü
21 dekabr 2007-ci il tarixində,
gecə nəvəm dünyaya göz açdı.

Gözəl müjdə gəldi gümüşü Aydan,
Bir nəvəm dünyaya gecə göz açdı.
Ulduzlar yanıma endi səmadən,
Körpə fidanımdan mənə söz açdı.

Zərifdir, incədir, güldən gözəldir,
Qışın çilləsində bahar açıbdı.
Allahın payıdır, o, çox özəldir,
Günəşlik ömrümə işıq saçıbdı.

Yumşaq, ipək kimi simsiyah saçı,
Yaşılbaş sonadır, sular pərisi.
Evimə nur gəldi, Şəfqət bəci,
Məliyə bənizəyir gözəl çöhrəsi.

Qədimin mübarək, xoş gəldin, gülüm!
Dünyada səadət nemətin olsun.
Taleyin zərində şəş gəldin, gülüm,
Şan-şöhrət, ucalıq qismətin olsun!

*Bakı,
21 dekabr 2007 saat 4⁴⁰*

BAL DADIR

Bxtvrsn, a Gülşn,
Oldun altı nvli.
Sonbeşik – adı Drıya,
Gözllrin gözli.
Gül üzündü min cür,
Tbssüm, ifadü var.
nbır saçır, bal dadır,
Şirin, şkr, mızli.
Onlar şrfın-şanın,
Onlar snin baş tacın.
Onlar cismindü ruhun,
Onlar damarda qanın.
Amma çasma, unutma!
Onlar snin olmaqla,
Hm d mım nvmdir.
Onlar ömrümün yazı,
Dövlütimdir, dvmdir.

12 mart 2008

ONLAR HƏ YATDIR BİZ

Altı gözəl nəvəm var,
Orxan, Rəşad, Sabir.
Rəmzi həll körpədir,
Hamımıza əzizdir.
Toy-bayramdır hay-küyü,
Qəmi, kədəri qovan,
İlahi ündür, səsidir.
Qığıltısı, inqisi,
Möcüzədir, nemətdir,
Lətafətli, əzizdir.
Şəfqət, Dərya bir aləm,
Bir-birində gözəldir.
Hər gün yığıb şeylərin,
Şəfqət evcik düzəldir.
Ay kimi saf üzləri,
Ulduz-ulduz gözləri.
Baxışları su kimi,
Əlləri düməğ qardır.
Hər si özü boyda,
Kəhkəşanlı bir dünya,
Gül-çiçəkli bahardır.

Onlar ovqatdır biz,
Onlar həyatdır biz.
Tanrıdan diləyim var,
Onları hifz eləsin,
G lm sin r heç gözü!
G lm sin r heç gözü!

12 mart 2008

XANIMLAR XANIMI

Gözəl balam F rid y 

Xilq tin n  gözəl yaradıb s ni,
Camalı G n ş n, Aydan almısan.
Qızlar bulağının gözündən içib,
 i  yi burnunda xanım olmusan.

Bir taz  baharsan, g ll -çiçəkli,
Qapqara saçların ş lal  kimi.
Al-əlvan lal s n qızıl l   kli,
Gözünün hal si piyalə kimi.

Xanımlar xanımı gözəl Fəridə,
Allahdan dil r m xoşbəxt olsan.
Ad qoyub həyatda Nüşabə kimi,
K ll  – kainata səda salasan!

19 mart 2008

MAKİNAÇI QIZ

Sakit bir otaq,
Gözlü bir qız.
Yıllıq şib makinada yazır,
Yanında çoxlu kağız.
Baxıram gözlürim dolu marağ,
Makina lokomotiv kimi çaqqıldayır –
Çaq, çaq, çaq, çaq...
Vurqlar dolur bir-bir,
Amma qız yorulmayır,
Gözlü rini bir an belə,
Makinadan ayırmayır.
Vurq qoyub yenisini,
Tez-tez yazır.
Görmək olmur illərini,
O, hey yazır.
Yazdıqca ipək saçları titrəyir,
San ki, cəngin simləridir inləyir.
Çıxıram otaqdan,
Könülsüz-könülsüz.
İllərli dayanardım yanında,
Lal kimi, düm-düz.
Gedirəm,
Səsi gəlir makinanın.
Yenə qulaqlarıma,
Çaq, çaq, çaq, çaq...
Kim bilir hələ o,
Nə qədr yazacaq.

Sentyabr 1968

MƏN, QIZ VƏ TELEFON

Telefon zəng edir yenə aramsız,
Qaldırıram döstüyi həyət canla mən.
İncə, nəzakətli soruşur bir qız:
Allo kimdir? Sevgilim, sən sən?!

Telefon söhbəti uzanır yenə,
Mən ona vurğunam, o, mənə vurğun.
Ecazkar bir arzu söyləyir mənə,
Bitməyir arzular, gecələri uzun.

Gah susur, gah dinir şıltaq sevgilim,
Qıymayırsan o, mənə, yoruldu - deyir.
Xudafiz deməyi gəlməyir dilim,
Mən də qıymayıram, o, yenə dinir.

Əvvəl özü deyir, danış bir az da,
Qəlbimdə sevincim dünyaya dönür.
Sonra mən deyirəm, sən danış onda,
Sözümüz simlərdə mahnıya dönür.

Bu gecə hər bir şey gözəldir mənə,
Var olsun məhəbbət, yaşasın insan.
Telefon söhbəti uzanır yenə,
Bir şey danışmırıq əslində baxsan.

Avqust, 1974

SRİN XRONİKASI

Alo, Moskva! Alo!
Danışırım,
Eşidirəm.
Nə qədr xəbərlər verirəm,
Nə qədr xəbərlər alıram.
Bir anın içində,
Sanki, hər şeyi
Özüm görürəm.
Nə qədr hisslər vardır,
Bu kiçik dəstəkdə?
Xoş xəbər,
Sevinc,
Həyvan!
Bu xəbərləri o verir mənə,
Ancaq özü sakitçə
Dayanıbdır əlimdə.

Uçuram...
Səsdən də iti gedirəm,
Səmanın ənginliklərində.
Təyyarəmin gümüşü qanadlarında,
Uçuram...
Babamın bir lidə getdiyi yolu,
Gedirəm tək birçə gündə.

Gecədir...
Ucqar bir kənddə
Oturmuşam sakitcə,
Tək-tənha evdə.
Amma dünya elə bir buradadır,
Bu möcüzə dolu işıqlı ekrandadır.
Düyməni basıram,
Ekran rəqs edib dayanır.
Rəqqas məndən uzaqlarda,
Ancaq otağında oynayır.
Görürəm
Uzaq şəhərləri,
Bakı, Moskva.
Hələ bax,
Paris, Sofiya!
Sanki oradayam,
Dünyanın o başını görürəm.
Gecə keçir, dan sökülür,
Ancaq hələ də,
Evimdə davam edir,
Xaricdən verilən interviziya.

Danışır, Bakı!
Son Xəbərlər...
Əhval tuturam,
Bu kiçik sandığımla
Hər yerdən.
Müxtəlif şərhlər, xəbərlər...

Vyetnamda müharibə davam edir...
İsrail təcavüzkarlığını artırır...
Xunbveyinlər azğınlaşır!
Moskvada Sovet-Alman dostluğu sığisi,
«Spartak» - «Neftçi»
Yoldaşlıq görüşü keçirir...
Diqqət! Diqqət!
İnsan kosmosa uçdu!
Luna – 10 Aya endi,
Avtomat stansiya Veneraya çatdı...
Dünya bu xəbərləri heyran qaldı!
Həllək Aya, Veneraya şəkillər göndəririk yadigar.
Yaxınlarda yəqin ki,
Uçacaq Aya həmişə insanlar,
Bax, gör vətənimdə,
Necə möcüzələr var!

1972

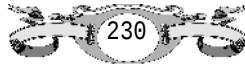
MÜNDÜ RİCAT

İnnvi üslubun müasirlik ladı	3
Dayandım ehrama	29
Haqdan aldım bısırıtı	31

I

AZİ RBAYCAN-ÜRİ YİM, Mİ MLİ Kİ TİM

Üçrİngli bayrağım	33
Sİn üzİlmİ, ay Ana!	35
Oxuma, bülbül.....	36
Sızlayıram, Qarabağ.....	38
A dağlar.....	39
Sitİm olub sİndİn ayrı yaşamaq.....	40
Hara getdi maralımız.....	41
Necoldu	42
Bayatılar	45
Bu yaz bİnövşİİr barıt qoxudu.....	47
Turşsuda xİyala dalaydım, dağlar.....	49
Qalxın, ey İrİnlİr.....	50
Nİ deyİcİk.....	51
Qarabağ inİİyir.....	53
Qİribİm vİtİndİ	54
Nadir Şah İ fşar.....	55
Kİpİzim	58
Daşkİsİn	59
Xızı.....	61
Salama gİİsin	62
Ağsu aşırımı	64

Banar çağırır DİZL.....	66
Buludlar.....	68
Bahar	70
Payız.....	73
Qışın vidası	74
Qaytar o günləri	76
Cəngi çölündə	78

II

EŞQDİR MEHRABI UCA GÖYLƏ RİN...

Gəl, gör məni eşq neylədi	79
Sən yoxsan	80
Qalmadı.....	82
Gəlmə məzarıma	83
Ay qəlbimin hakimi	84
Bayatılar.....	86
Salam söylə sevgilim.....	87
Cəbrə salmışan.....	88
Oxu, qoca çinar	89
Gülüm	90
Sevgi və qürur	91
Qara sevdanla.....	92
Könül könülü	93
Qayıt gəl, əzizim	94
Ömrüm yetməyib.....	95
A zalım.....	96
Sənsiz	97
Qısqanıram.....	98
Həsrətin	101
Yalvar Allahına.....	102
Söylə məni	103
Necə gizlədim	104

Dag arasında.....	107
Sənin ala gözlərin.....	108
Bir gözəl aşıqım.....	109
Sənsiz həyat yaşanmayır	110
Bu gecə	112
Gizli xəyalsan.....	113
Sevda yarası	114
Çillə çəkirəm.....	115
Gəl, bir gör halımı.....	116
Qayıt daha	117
Dözməyir ürək	118
İstəməm.....	119
Cihad edirəm.....	120
Daha nə sevən var	121
Ya Rəbb! Eşit məni.....	122
İnsafsız	123
Nigah evimiz.....	124
Sevəndən öyrən.....	125
Ərşə çəkilsin.....	126
Daha ümid yoxdur.....	127
Yalnız.....	128
Quca bilmədi.....	129
Məhbəbbət.....	130
Asanmı sanırsan.....	131
Ay dünyalar gözəli.....	132
Pəşman olarsan.....	133
Anan sevinsin toyuna.....	134
Bəy gəlir, gəlin gəlir	135
Bu qız gəlin köçək.....	137
Qadınlar olmasaydı	138
Gəl yaşadaq məhbəbbəti	140

Hüsnü qadım	143
Gizli xatirən	144
Sənsiz olmayır	144
Bir ığıl kimiymiş	145
Tikana yazdı	146
Od ilə su arasında	147
Sər tellərini	148
Gedirsən ığır	149
Çarə deyil	150
Təklidin əzabın bilirdin, gülüm	152
Gecələr açılmasın	153

III

KÖNLÜMDƏ N QOPAN DUYĞULAR

Şair dünyası	155
Soruşun mənə	158
Fəqət, anlamaq çətin	160
Ata	163
Oyan, qardaşım	165
Haraya gedirsən	166
Analar	167
Ürək dostlarım	169
Aynalar	170
Ağalar qul oldu	171
Aman, zalım ölüm	173
Bu dövrənin	174
Çözə bilmədi	175
Ürəyim	177
Qıfılənd	178
Ey insan	180

Kımı	184
İbrahim.....	185
Ağlatdı bu gecə aynalar mənini	187
Dünya xəlbirləyir dəmadım bizi.....	188
Meşəbəyi.....	189
Ay həkim.....	191
Çalmadı getdi	193
Hər an nigaranam	196
Uşaq olaydıq	197
Getdim qəbristanına	199

IV

İTHAFLAR

Ürəyimdəsən	201
Ağ saçların hikməti	202
Ay əfşar qızı.....	203
Dostuma	205
Qoşabulaq	206
Sazın sehri.....	208
Ruhumu çəkirsən də.....	210
Allah ona yar olsun	211
Ata nəsihəti	212
«Ovqat»ımın	213
Məlikdir bu qız	214
Bizi Qana salacaq.....	215
Orxanım, Rəşadım, Sabirim.....	217
Ay Şəfqim	218
Qar çiçəyi.....	219
Doğum günün mübarək.....	220

V

GƏNCLİYİN BAHARLI GÜLÜSTANINDAN

ÜÇ YARPAQ

Makinaçı qız.....225

Mənim, qız və telefon226

Əsrin xronikası.....227

Nəşriyyatın direktoru: professor Nadir Məmmədli

Rəssam: Vəfa İbrahimqızı,

Azərbaycan Respublikası Rəssamlar İttifaqının üzvü,

Azərbaycan Dövlət Rəssamlıq Akademiyasının baş müəllimi

Kompüter dizayneri: Tural Bəxtiyar oğlu Əhmədov

Texniki redaktor: Rövşan Nizamiqızı

Kompüterdə mətni yığdı: Nərim Valeh qızı Səlimova

Montajçı: Rasim Hacıyev

Operator çapçı: Elşad Hacıyev

Yığılmağa verilmiş 11.07.2008.

Çapa imzalanmış 05.09.2008.

Şərti çap vərəqi 4,2. Sifariş № 412.

Kağız formatı 60x84 1/16. Tiraj 500.

*Kitab «Nurlan» nəşriyyat-poliqrafiya müəssisəsində
hazır diapozitivlərdən çap olunmuşdur.*

E-mail: nurlan1959@gmail.com

Tel: 497-16-32; 050-311-41-89

Ünvan: Bakı, İçərişəhər, 3-cü Maqomayev döngəsi 8/4.

